

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**“SOLUKSUZ BİR İHANET
VE İNTİKAM ÖYKÜSÜ.”**

George R.R. Martin

ÇOLAK KRAL

JOE ABERCROMBIE

Ücretsiz PDF Kitapları <https://ranley.org>

İYİ BİR SAVAŞCI, KARGALAR ZİYAFET ÇEKERKEN HÂLÂ NEFES ALANDIR...

Dostlar düşman, düşmanlar dost olacak.

Prens Yarvi hiçbir zaman istemediği tahtı geri almaya ant içmiştir. Ama önce zulümden, zincirlerden ve Harap Deniz'in acımasız sularından sağ çıkmak zorundadır. Üstelik tüm bunları tek bir elle başarmalıdır.

Kandırılan kandırmaya başlayacak.

Babasının gözünde her zaman zayıf biri olan Yarvi, güçlü bir yumruğun ve soğuk bir kalbin hüküm sürdüğü topraklarda yapayalnızdır. Ne kalkan kuşanabilir ne de balta sallayabilir. Bu yüzden aklını sivirtmesi gerekmiştir.

İhanete uğrayan ihanet edecek.

Dışlanan ve kaybolanlardan oluşan tuhaf bir arkadaş grubuna giren Yarvi, asillerle dolu sarayda görmediği desteği arkadaşlarından görür. Yanında sadık dostları olsa da Yarvi yolculuğunun başladığı gibi sona erebileceğinin farkındadır... Entrikalar, tuzaklar ve trajediyle.

"Harap Deniz üçlemesi sevdiğim nadir fantastik serilerden biri haline geldi."

James Dashner, *The New York Times* çoksatanı *Labirent*'in yazarı

"İyi ile kötü arasındaki çizginin bulanıklaştığı ve hiçbir şeyin beklediğimiz gibi gitmediği Çolak Kral, etkileyici ters köşeleri ve eğlenceli aksiyonuyla eksiksiz bir macera."

Rick Riordan, *The New York Times* çoksatan yazarı

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-488-7

Pegasus Yayınları: 1932
Bestseller Roman: 805

Çolak Kral

Joe Abercrombie
Özgün Adı: Half A King

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editörler: Çiçek Eriş, Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2018
ISBN: 978-605-299-488-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Joe Abercrombie Ltd., 2014

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinlari](https://twitter.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

JOE ABERCROMBIE

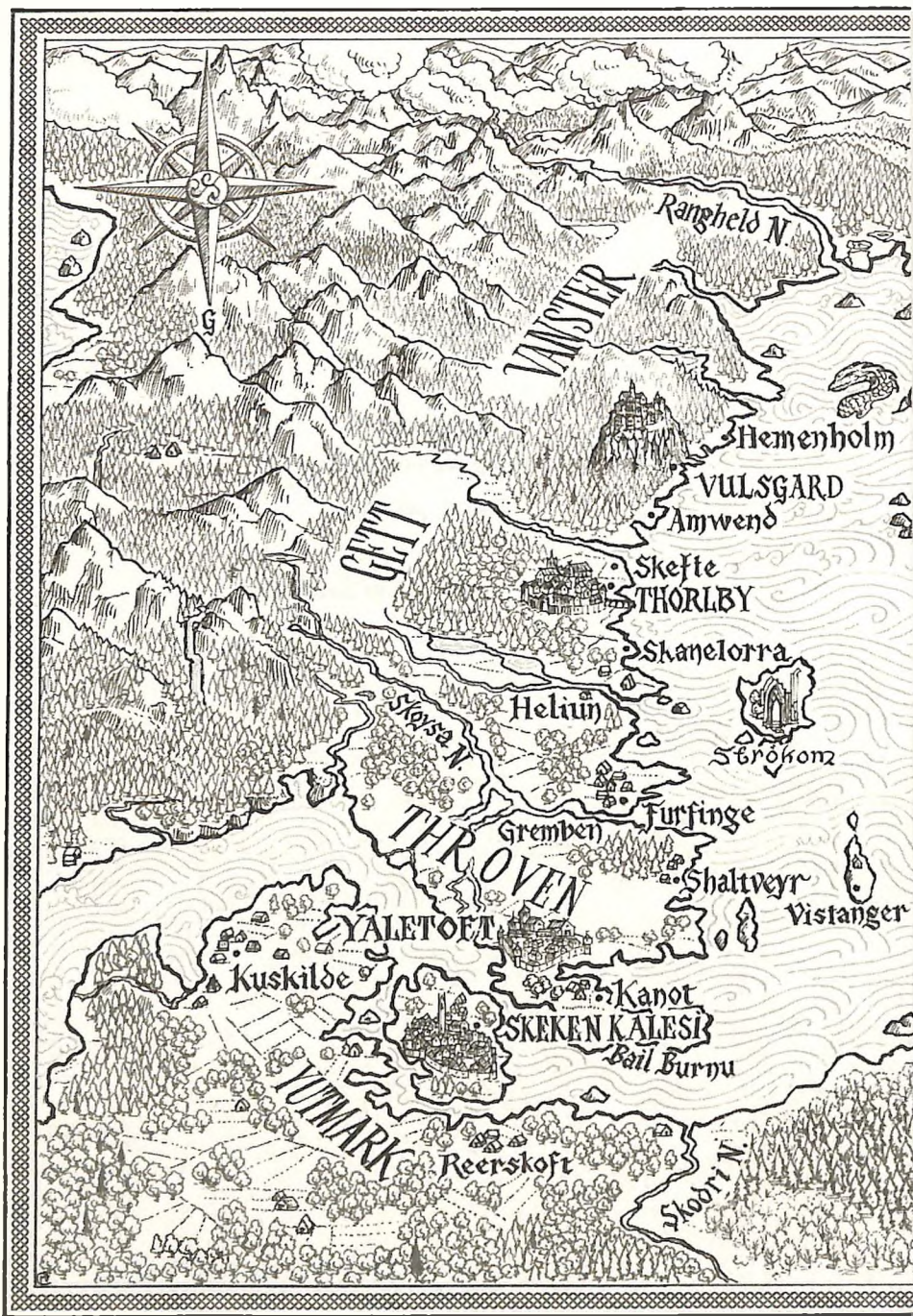
ÇOLAK KRAL

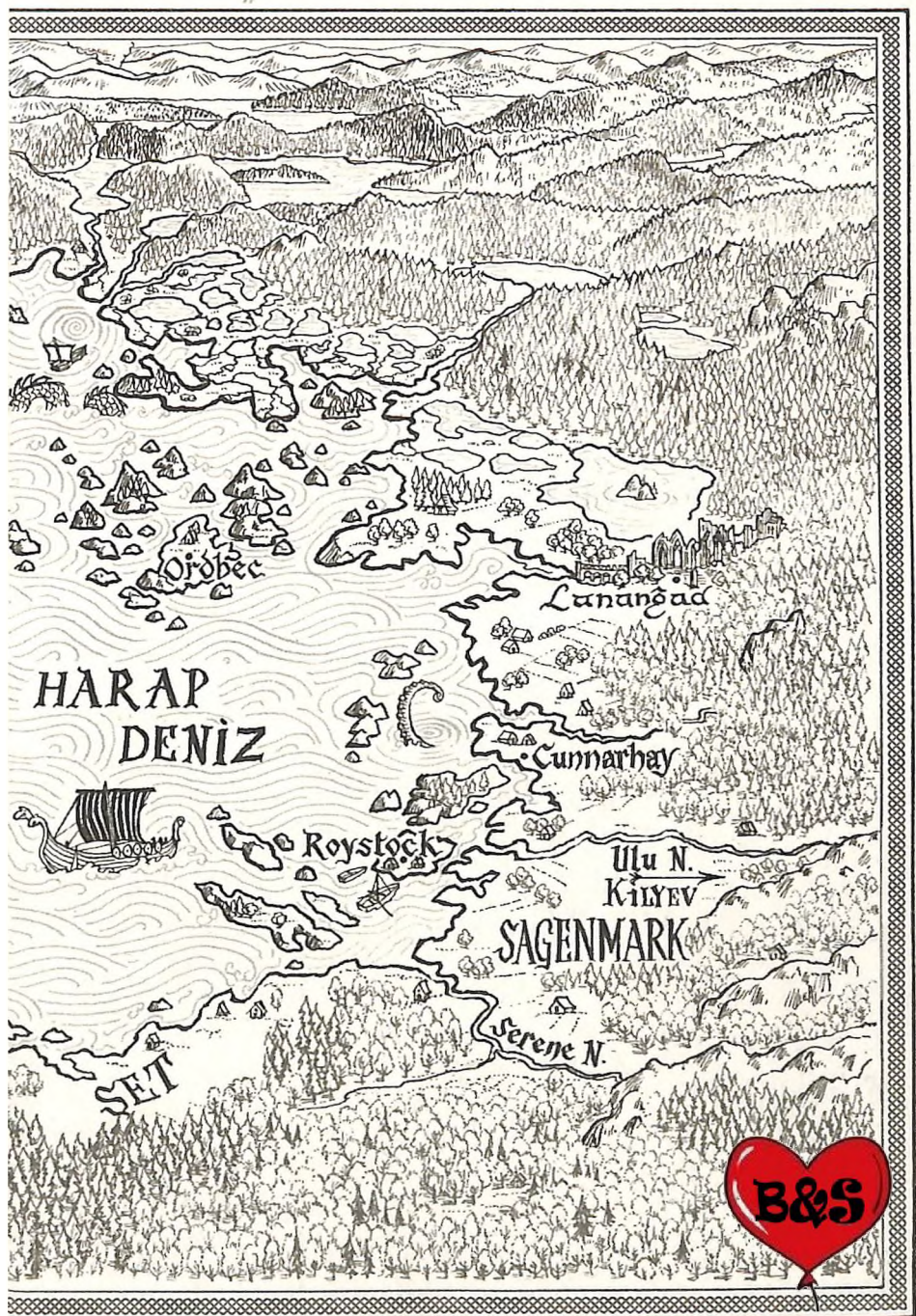
İngilizceden çeviren:

Emre Aygün

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PEGASUS YAYINLARI

Grace'e

*Aklıselimden
Daha iyi bir heybesi
Yoktur yolcunun*

Hâvamâl, Yüce Olan'ın Kelamı'ndan

I

KARA TAHT

ÇOĞUNLUĞUN İYİLİĞİ

Yarvi'nin kral, daha doğrusu yarım bir kral olduğunu öğrendiği gece dışarıda sert bir rüzgâr vardı. İnsanların ne kadar harlı ateşler yaktıklarına veya bir-birlerine sokulduklarına aldırmaksızın Deniz Ana'nın dondurucu soğuşunu, uğuldaya uğuldaya buldukları her yarığa ve deliğe sokmayı başardıkları için Gettliler bu rüzgâra inatçı rüzgâr derdi.

Rüzgâr, Gundring Ana'nın odasının dar pencerelerine saldırıyor, çerçevesindeki demir kapıyı bile sarsıyordu. Şöminedeki alevleri kızdırıyor, alevler öfkeyle çatırdayıp duvardaki kurutulmuş bitkilerin gölgeleriyle oynuyor, Gundring Ana'nın kemikli parmaklarının arasında tuttuğu kökü aydınlatıyorlardı.

“Ya bu?”

Toprağa benziyordu ama Yarvi öyle olmadığını biliyordu.
“Karadil kökü.”

“Peki, bir vaiz bunu niye kullanmak zorunda kalabilir, prensim?”

“Bir vaiz bunu kullanmak zorunda kalmayacağını umar. Suda kaynatıldığında ne renk verir ne de tat ama çok güçlü bir zehirdir.”

Gundring Ana kökü bir kenara fırlattı. “Vaizlerin karanlık şeylere yönelmelerini gerektiren zamanlar vardır.”

“Vaizler kötünün iyisini tayin etmelidir,” dedi Yarvi.

“Ve çoğunluğun iyiliğini düşünmelidir. Beşte beş.” Gundring Ana onaylarcasına başını sallayınca Yarvi’nin göğsü gururla kabardı. Gett vaizinin onayı öyle kolay alınmazdı. “Sınavdaki sorular daha kolay olacak.”

“Sınav.” Yarvi sakat elinin yamru yumru avcunu sağlam elinin başparmağıyla gergince ovuşturdu.

“Gececeksin.”

“Bundan emin olamazsınız.”

“Sürekli şüphelenmek...”

“... Fakat her an emin görünmek bir vaizin görevidir,” diye tamamladı onun cümlesini Yarvi.

“Gördün mü? Seni iyi tanıyorum.” Bu doğrudu. Kimse Yarvi’yi ondan daha iyi tanııyordu, öz ailesi bile. Özellikle de öz ailesi. “Hiç bu kadar zeki bir öğrencim olmamıştı. Daha ilk testte geçeceksin.”

“Ve artık Prens Yarvi olmayacağım.” Bu düşünce ona huzurdan başka bir şey hissettirmiyordu. “Ne ailem ne de doğuştan kazandığım haklarım olacak.”

“Rahip Yarvi olacaksın ve ailen Vaizlik olacak.” Şömineden yayılan ılık gülümseyen Gundring Ana’nın gözlerinin etra-

findaki kırışıklara vuruyordu. “Doğuştan kazandığın haklar da bitkiler, kitaplar ve tatlı dilinde olacak. Hatırlayıp nasihat vereceksin, şifa bulup hakikati konuşacaksın, gizli patikaları öğrenip her dilde Barış Baba’nın yolunu açacaksın. Tıpkı benim yapmaya çalıştığım gibi. Talim meydanında kaslı ahmaklar ne derse desin, bundan daha asil bir iş yoktur.”

“O kaslı ahmaklarla aynı meydanda olunca, onları görmezden gelmek pek de kolay olmuyor.”

“Hah.” Dilini kıvrıp ateşe tükürdü. “Sınavı geçtiğinde, oraya bir tek oyunları sertleştğinde kırılan kafalarını iyileştirmek için gitmen gerekecek. Gün gelecek, asamı taşıyacaksın.” Duvara yaslı, çentik ve oluklarla bezeli elf metalini başıyla işaret etti. “Gün gelecek, Kara Taht’ın yanı başında oturacak ve Peder Yarvi diye anılacaksın.”

“Rahip Yarvi.” Bu düşünceyle taburesinde huzursuzca kıpırdandı. “O irfana sahip değilim.” O cesarete sahip olmadığını söylemek istemişti ama bunu itiraf edecek cesareti yoktu.

“Zamanla irfan sahibi olunabilir, prensim.”

Sol elini, kalan kısmını, ışığa doğru kaldırdı. “Ya eller? Onları da zamanla edinebilir miyim?”

“Bir elin eksik olabilir ama tanrılar sana daha nadir yetenekler bahşettiler.”

Yarvi homurdandı. “Şu şahane sesim mi?”

“Neden olmasın? Ve pratik zekâ, empati ve kudret. Yalnız bu kudret iyi bir kralın sahip olduğu kudret değil, iyi bir vaizin sahip olduğu kudrettir. Sen Barış Baba tarafından kutsanmışsın, Yarvi. Sakın unutma: Her yerde güçlü adamlar vardır ama zeki adamlar zor bulunur.”

“Kadınlardan daha iyi vaiz olmasına şaşmamalı.”

“Çayı da daha iyi yaparlar.” Gundring Ana, Yarvi’nin ona her akşam getirdiği bardaktan bir yudum aldı ve bir kez daha başını salladı. “Ama çay yapmak da muazzam yeteneklerinden biri.”

“Kahramanlara yaraşır bir yetenek gerçekten. Prensten vaize dönüştüğümde, bu övgüleriniz azalacak mı?”

“Hak ettiğin kadar övgü alacaksın, kalan zamanlarda kışında tekmemi hissedeceksin.”

Yarvi iç geçirdi. “Bazı şeyler hiç değişmiyor.”

“Şimdi sıra tarihte.” Gundring Ana yaldızlı sırtında kırmızılı yeşilli topları parlayan bir kitabı raftaki yerinden çekip aldı.

“Şimdi mi? Güvercinlerinizi beslemek için Güneş Ana’yla birlikte kalkmam gerekiyor. O yüzden biraz uyurum diye...”

“Sınavı geçtiğinde uyumana izin veririm.”

“Hayır, vermezsiniz.”

“Doğru, vermem.” Parmağını yalayıp yıllanmış kâğıdı hışırdatarak sayfaları çevirmeye başladı. “Söyle bakalım, prensim, elfler Tanrı’yı kaç parçaya böldüler?”

“Dört yüz dokuz. Dört yüz Küçük Tanrı, altı Uzun Tanrı, ilk erkek ve kadın ve Son Kapı’nın bekçisi Ölüm. Ama bu vaizden çok keşişlerin işi değil midir?”

Gundring Ana dilini şaklattı. “Bilginin her türlü süzme izlerinin işidir; bilmediğin şeyi kontrol edemezsin. Altı Uzun Tanrı’nın isimleri neler?”

“Deniz Ana ve Toprak Baba, Güneş Ana ve Ay Baba, Savaş Ana ve...”

Kapı ardına kadar açıldı ve inatçı rüzgâr odayı yalamaya başladı. Şöminedeki alevler Yarvi’yle aynı anda hoplayarak raflardaki yüzlerce kavanoz ve şişeyi binbir şekilde dans et-

tirmeye başladı. Biri hızla merdivenlerden çıkarken, bitkiler asılmış adamlar gibi sallanmaya başladı.

Yarvi'nin amcası Odem'di. Yağmur saçlarını solgun suratına yapıştırmış, göğsü inip kalkıyordu. Kocaman gözlerini Yarvi'ye çevirip ağzını açıtıysa da ağzından tek bir ses bile çıkmadı. Kara haberlerle geldiğini görmek için empati yeteneğine sahip olmaya gerek yoktu.

"Ne oldu?" diye sordu Yarvi, sesi boğazında düğümlenip korkuyla çatladı.

Amcası dizlerinin üstüne çöküp ellerini yağlı hasırın üzerine yerleştirdi. Başını eğdi, ağzından kısık ve acı dolu bir kelime çıktı.

"Kralım."

Böylece Yarvi, babası ile kardeşinin öldüğünü anladı.

GÖREV

Ölüye hiç benzemiyorlardı. Soğuk odadaki soğuk taşların üzerine yatırılmış, koltuk altlarına kadar kefenle örtülmüş, parlayan çıplak kılıçları göğüslerine yerleştirilmiş halde bembeyaz tenleriyle uzanıyorlardı sadece. Yarvi kardeşinin ağzının her an uykuda hareket edeceğini; babasının gözlerinin açılıp onun gözlerine her zamanki gibi küçümseyerek bakacağını hissediyordu. Ama babasının gözleri açılmadı. Bir daha hiç açılmayacaklardı.

Ölüm, Son Kapı'yı onlar için açmıştı ve oradan dönüş yoktu.

Yarvi annesinin kapının ağzından, "Nasıl oldu bu?" diye soran sesini duydu. Sesi her zamanki gibi sakindi.

"İhanet, kraliçem," diye mırıldandı Odem amcası.

"Ben artık kraliçe değilim."

"Elbette... Üzgünüm, Laithlin."

Yarvi uzanıp babasının omzuna hafifçe dokundu. Öyle soğuktu ki. Babasına en son ne zaman dokunduğunu düşündü. Dokunmuş muydu ki hiç? Ama en son ne zaman gerçekten konuştuklarını çok iyi hatırlıyordu. Aylar önce.

Tırpanı ve baltayı erkek savurur, demişti babası. Küreği erkek çeker ve düğümü erkek sıkar. Bunların da ötesinde, kalkanı erkek tutar. Safını erkek tutar. Bir erkek omuzdaşının yanında kalır. Bunların hiçbirini yapamayana erkek mi denir?

Yarım elli olmayı ben istemedim, demişti Yarvi, kendini bir kez daha utanç ve öfke arasında, çok iyi tanıdığı o çorak bölgede bulmuştu.

Ben de yarım bir oğlum olmasını istemedim.

Oysa şimdi Kral Uthrik ölmüştü ve alelacele küçültülen Kral Tacı, Yarvi'nin başında ağırlık yapıyordu. İnce bir altın şeridin hak etmediği kadar büyük bir ağırlık hem de.

"Sana nasıl öldüklerini sordum," diyordu annesi.

"Barışı konuşmak için Grom-gil-Gorm'la görüşmeye gitmişlerdi."

"O kanı bozuk Vansterlilerle barış olmaz," dedi annesinin Seçilmiş Kalkanı Hurik, kalın sesiyle.

"İntikamı alınmalı," dedi Yarvi'nin annesi.

Amcası fırtınayı yatıştırmaya çalıştı. "Elbette önce yas tutmak için biraz zamana ihtiyacımız var. Yüce Kral yeni kilisesi bitene kadar savaşları..."

"İntikam!" Sesi kırık cam kadar keskindi. "Yıldırım kadar hızlı, ateş kadar sıcak."

Yarvi'nin bakışları ağabeyinin cesedine kaydı. İşte, hızlı ve ateşli biri, en azından eskiden öyleydi. Sert çenesi, kalın boynu ve daha şimdiden suratını kaplayan ve tıpatıp babalarınınkine benzeyen simsiyah sakalı vardı. Ağabeyi onu severdi. Sevgi

dolu her dokunuşun, tokadın bir eksiği olduğu yaralayıcı bir sevgi. İnsanın kendinden daha aşağı birine duyduğu bir sevgi.

“İntikam,” diye hırladı Hurik. “Vansterliler bunu ödemeli.”

“Vansterlilerin canı cehenneme,” dedi Yarvi’nin annesi. “Önce kendi halkımıza boyun eğdirmeliyiz. Yeni krallarının kanında demir aktığını görmeliler. Kendi istekleriyle diz çökmeye başladıklarında, istersek gözyaşlarıyla Deniz Ana’yı bile taşıyabiliriz.”

Yarvi’nin amcası derin bir iç geçirdi. “O zaman intikam alacağız. Fakat o hazır mı, Laithlin? Savaşçı değil...”

“Hazır olsa da olmasa da savaşacak!” diye bağırdı annesi. İnsanlar Yarvi’nin yanındayken hem kötürüm hem de sağırmış gibi konuşturlardı. Görünüşe göre tahta çıkması, bu alışkanlığı silememişti. “Büyük bir taarruza hazırlanın.”

“Nereye saldıracağız?” diye sordu Hurik.

“Şu anda önemli olan tek şey taarruza geçeceğimiz. Bizi yalnız bırakın.”

Yarvi kapının kapandığını ve annesinin soğuk zeminde çıkardığı belli belirsiz ayak seslerini işitti.

“Kes ağlamayı,” dedi. Yarvi ancak o zaman gözlerindeki yaşları fark etti. Gözlerini sildi, burnunu çekti ve utanca teslim oldu. Hep utanırdı.

Annesi Yarvi’yi omuzlarından tuttu. “Dik dur, Yarvi.”

“Özür dilerim,” dedi Yarvi, ağabeyinin yapacağı gibi göğsünü germeye çalışarak. Hep özür dilerdi.

“Sen artık kralsın.” Yarvi’nin pelerininin yamuk tokasını düzeltti, kısa kesilmiş ama bir türlü ehlileştirilemeyen sapsarı saçlarını düzeltmeye çalıştı ve en sonunda, soğuk parmak uçlarını yanağına değdirdi. “Hiçbir zaman özür dilememe-

lisin. Babanın kılıcını kuşanacak, Vansterlilere yapacağımız taarruza öncülük edeceksin.”

Yarvi yutkundu. Sefere çıkmak, Yarvi’yi oldum olası korkuturdu. Hele de bir taarruza öncülük etmek!

Odem yüzündeki korkuyu görmüş olmalıydı. “Ben yanınızdan ayrılmayacağım, kralım, her an hazır kalkanımla yanı başınızda olacağım. Her konuda size yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım.”

“Teşekkür ederim,” diye geveledi Yarvi. Tek isteği, Ruhbanlık Sınavı’na girmek için Skeken Kalesi’ne gönderilmek, en öne çıkarılmaktansa arkada, gölgelerin içinde kalmaktı. Ama bu umudu kül olmuştu artık. İyi karıştırılmamış harç gibi, umutları da paramparça olmaya yüz tutmuştu.

“Bunları Grom-gil-Gorm’a ödeteceksin,” dedi annesi. “Sonra da kuzeninle evleneceksin.”

O an annesinin demir grisi gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamadı. Annesi hâlâ ondan uzun olduğu için başını kaldırmaması gerekiyordu. “Ne?”

Annesinin yumuşak dokunuşu, çenesini kavrayan karşı koyulmaz bir tutuşa dönüşüverdi. “Beni dinle, Yarvi, çok iyi dinle. Sen kralsın. Bunu ikimiz de istemiyor olabiliriz ama başka yolu yok. Artık tek umudumuz sensin ve sen bir uçurumun kenarındasın. Saygı görmüyorsun. Sadece bir avuç müttefikin var. Odem’in kızı Isriun’la evlenip ailemizi bir araya getirmelisin. Ağabeyin ölmeseydi bunu yapacaktı.”

Soğuğu sıcakla dengelemede Odem amcasının üstüne yoktu. “Hiçbir şey beni, sizin kayınpederiniz olmak ve ailelerimizin sonsuza dek birleşmesi kadar mutlu edemez, kralım.”

Isriun’un duygularından bahsedilmediği Yarvi’nin gözünden kaçmadı. Kendi duygularından da... “Ama...”

Annesinin kaşları çatıldı. Gözleri kısıldı. Kahramanların bile bu bakışla tir tir titrediğini görmüştü ve Yarvi kahraman değildi. “Ben, kılıç kullanışı hâlâ savaşçıların dilinden düşmeyen Uthil amcanla sözlüydüm. Kral olması gereken Uthil amcanla.” Ağzından çıkanlar acı veriyormuşçasına sesi çatladı. “Deniz Ana onu yutup içi boş mezarı karaya vurduktan sonra babanla evlendim. Duygularımı bir kenara bırakıp görevimi yaptım. Sen de öyle yapacaksın.”

Annesinin, bir metre önlerinde ölü kocası ve oğlu yatarken nasıl bu kadar soğukkanlı kalıp plan yaptığını merak eden Yarvi’nin bakışları ağabeyinin yakışıklı naaşına kaydı. “Onlar için ağlamıyor musun?”

Annesinin yüzü bir anda kasılınca tüm güzelliği dağılırken dudakları kıvrıldı, dişleri ortaya çıktı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve boynundaki damarlar ortaya çıktı. Korkunç bir an boyunca Yarvi, annesinin ya onu döveceğini ya da feryat figan ağlamaya başlayacağını düşündü ama hangisinin daha korkunç olduğuna karar veremedi. Derken, annesi yorgun bir nefes aldı, dağılan bir tutam altın sarısı saçını yerine itti ve tekrar eski haline döndü.

“En azından ikimizden birinin erkek olması gerekiyor.” Bu krallara yaraşır hediyesini de verdikten sonra dönüp odadan çıktı.

Yarvi yumruklarını sıktı. Daha doğrusu, birini sıktı ve başparmağını yamru yumru elinde parmak olması gereken çıkıntıya bastırdı.

“Yüreklendirici sözlerin için teşekkür ederim, anne.”

Her zaman öfkeliydi. Ama ancak ona bir yararı dokunmayacak kadar geç kaldığında.

Amcasının yaklaştığını ve ürkek bir tayla konuşur gibi yumuşak bir ses tonuyla, “Annenin seni sevdiğini biliyorsun,” dediğini duydu.

“Öyle mi?”

“Güçlü olması gerekiyor. Senin için. Bu topraklar için. Baban için.”

Yarvi’nin bakışları babasının naaşından ayrılıp amcasının yüzüne kaydı. Birbirlerine hem çok benziyor hem de hiç benzemiyorlardı. “Tanrılara şükürler olsun, sen buradasın,” dedi, sözcükler boğazını yırtarken. En azından ailesinde onu önemseyen veren bir kişi vardı.

“Üzgünüm, Yarvi. Gerçekten çok üzgünüm.” Odem yaşlı gözlerle elini Yarvi’nin omzuna koydu. “Ama Laithlin haklı. Gett için en iyisi neyse onu yapmalıyız. Duygularımızı bir kenara bırakmalıyız.”

Yarvi iç geçirdi. “Biliyorum.”

Kendini bildi bileli duyguları hep bir kenara bırakılmıştı.

KAZANMAK İÇİN BİR YOL

“**K**eimdal, kralla sen dövüşeceksin.”
Yarvi kılıç ustasının bu kelimeyi onun için kullandığını duyunca kıkırdamasını bastırmak zorunda kaldı. Muhtemelen karşıda duran seksen genç savaşçı da kendi kahkahalarını bastırıyordu. Yeni krallarının dövüştüğünü görünce kesinlikle bunu yapmak zorunda kalacaklardı. Şüphesiz, o zaman geldiğinde, kahkahalar Yarvi’nin düşüneceği son şey olacaktı.

Onlar artık Yarvi’nin tebaasıydı elbette. Hizmetkârları. Bir lafıyla canlarını feda edecek askerleri. Ama o anda, çocukken onları ilk kez gördüğünden daha düşmanca bir tavır içindeydiler.

O hâlâ çocuk gibi hissediyordu. Hem de her zamankinden daha fazla.

“Onur duyarım.” Keimdal savaş zırhının içinde, denizdeki bir balık gibi rahat hareket ederek arkadaşlarının yanından ayrılıp talim meydanına gelirken pek de onurlanmış bir hali yoktu. Eline bir kalkan ile tahta kılıç aldı ve kılıcıyla müthiş hareketler yaparak havayı birkaç kez kesti. Yarvi’den belki bir yaş büyüktü ama en az beş yaş büyük gösteriyordu: Yarım baş daha uzundu, göğsü ve omuzları çok daha kalındı ve sivri çenesindeki kıızıl sakalı şimdiden kendini göstermeye başlamıştı.

Odem, “Hazır mısınız, kralım?” diye fısıldadı Yarvi’nin kulağına.

“Tabii ki değilim,” diye tısladı Yarvi ama kaçarı yoktu. Gett Kralı, kral olmaya uygun olmasa da, Savaş Ana’nın sadık bir evladı olmalıydı. Meydanı dolduran yaşça büyük savaşçılara tek elli bir utanç kaynağından daha fazlası olduğunu göstermeliydi. Kazanmanın bir yolunu bulmalıydı. *Her zaman bir yol vardır*, derdi annesi hep.

Fakat pratik zekâ, empati ve tabii ki şahane sesi gibi su götürmez yeteneklerine rağmen aklına bir şey gelmiyordu.

Talim meydanı bugün sahilde kurulmuştu. Kenarları sekizer adımlık kumdan oluşuyordu ve her köşeye bir mızrak dikilmişti. Her gün alıştırma için farklı bir yer seçiliyordu –kayalıklar, ormanlar, bataklıklar, Thorlby’nin dar sokakları ve hatta nehrin içi– çünkü bir Gett askeri her an, her yerde savaşmaya hazır ve nazır olmalıydı. Ya da Yarvi’nin durumunda, hiçbir zaman hazır olmamalıydı.

Fakat Harap Deniz civarında gerçekleşen savaşlar çoğunlukla girintili çıkıntılı kıyı şeridinde olurdu, o yüzden en çok sahilde talim yapılırdı ve Yarvi’nin, vaktiyle bu sahillerde bir Viking yelkenlisini karaya oturtacak kadar kum yutmuşluğu vardı. Güneş Ana tepelerin ardında batarken deneyimli sa-

vaşçılar dizlerine kadar tuzlu suyun içinde dövüşmeye devam ederlerdi. Fakat şu an dalgalar geride ufak gölcükler bırakıp çekildiği için yegâne ıslaklık, tuzlu rüzgârın taşıdığı serpintiler ve Yarvi'nin alışık olmadığı ağır zırhından damlayan terdi.

Tanrılar şahit olsun, zırhından nefret ediyordu. Uzun yıllar baş işkencecisi olan kılıç ustası Hunnan'dan nefret ediyordu. Kılıç ve kalkanlardan o kadar öğreniyor, eğitim meydanından tiksiniyor ve orayı evi belleyen savaşıçılardan o kadar nefret ediyordu ki. Ama en çok da onlardan biri olmasını imkânsız kılan, tanrıların kötü bir şakası olan elinden nefret ediyordu.

“Bastığınız yere dikkat edin, kralım,” diye homurdandı Odem.

“Nereye bastığım o kadar önemli değil,” diye tersledi Yarvi. “En azından iki ayağım da sağlam.”

Üç senedir eline nerdeyse hiç kılıç almamış, gözünün açık olduğu her anı Gundring Ana'nın odasında, bitkilerin kullanım yöntemlerini ve uzak diyarların dillerini öğrenerek geçirmişti. Küçük Tanrılar'ın adını öğrenmiş, elyazısını mükemmelleştirmişti. Yarvi yaraları iyileştirmeyi öğrenirken bu çocuklar –ağzında acı bir tatla aslında onların artık yetişkin olduğunu fark etmişti– tüm zamanlarını o yaraları nasıl açacaklarını öğrenmeye adanmışlardı.

Odem onu cesaretlendirmek için omzuna pat pat vurunca Yarvi az kalsın yere yığılıyordu. “Kalkanını indirme. Fırsatı kolla.”

Yarvi homurdandı. Fırsat kollamasını bekleyeceklerse, gelgit onları boğana kadar burada kalırlardı. Yarvi, bir yığın kayışla kusurlu dirseğine bağlanan kalkanın kulpunu başparmağı ve parmağa benzeyen diğer uzvuyla kavramıştı ve kahrolası şeyi kaldırırken bile kolu omzuna kadar yanmaya başlamıştı.

“Kralımız meydandan uzun süre uzak kaldı,” diye konuştu Hunnan Usta, kelimeler acıymış gibi dudaklarını eğip büzerek. “Bugün biraz daha nazik olun.”

“Onu çok hırpalamamaya çalışırım!” diye bağırdı Yarvi.

Gülenler oldu fakat Yarvi kahkahalarındaki alaycı tınıyı duyar gibi oldu. Dövüş sırasında espri yapmak, sert kasların ve kuvvetli ellerin yerini tutmuyordu tabii. Keimdal’ın gözlerine bakınca oradaki kaygısız güveni gördü. Kendi kendine güçlü adamların çok, zekilerin az olduğunu söylemeye çalıştı. İçten içe, bu düşünceye kendisi bile inanmıyordu.

Hunnan Usta gülmedi. Ona göre hiçbir espri komik değildi, hiçbir çocuk sevmeyi hak etmiyordu ve hiçbir kadın o demir dudakları bükecek kadar güzel olamazdı. Her zamanki gibi, ister prens olsun ister kral, sessiz bir aşağılamayla dolu gözlerini dikerek Yarvi’ye uzun uzun baktı. “Başlayın!” diye haykırdı.

Çabukluk insaftan sayılabilirse, buna insafı bir dövüş denebilirdi.

İlk darbe Yarvi’nin kalkanına inip kulpu beceriksizce tutan elinden savurunca, kalkanın kenarı ağzına çarpıp tökezlemesine neden oldu. Bir nebze içgüdüyle savuşturduğu bir sonraki darbe omzunu sıyırıp kolunu uyuşturdu ama ayaklarını yerden kesip sırtüstü yere çarpmasına neden olan üçüncüyü görmedi bile. Nefesi hırıltıyla ciğerlerini terk ederken keskin bir acı duydu. Bir an gözlerini kırıştırtarak öylece yerde kaldı. Hâlâ Uthil amcasının meydandaki eşi benzeri görülmemiş dövüş hikâyeleri anlatılırdı. Belli ki Yarvi’nin hikâyeleri de akıllardan silinmeyecekti. Elbette bambaşka nedenlerle.

Keimdal tahta kılıcını kuma saplayıp elini uzattı. “Kralım.” Eskisinden çok daha iyi saklanmış olsa da Yarvi, ağzının kenarındaki o alaycı kıvrılışı görür gibi oldu.

“Çok daha iyi dövüşüyorsun,” dedi Yarvi sıkıtır dişlerinin arasından. Sakat elini işe yaramaz kayışlardan çıkardı, ayağa kalkmak için Keimdal’ın elini tutmaktan başka çaresi yoktu.

“Siz de öyle, kralım.” Keimdal, parmağıyla hafifçe gıdıkladığından emin olmaya çalışarak yamru yumru şeyi tuttuğunda, Yarvi onun gözlerindeki tiksintiyi gördü. Adice bir hareket olabilirdi ama zayıflar küçük intikamlardan haz almayı bilmeliydi.

“Ben daha da kötüleştim,” diye homurdandı Yarvi, Keimdal arkadaşlarının yanına dönerken. “Öyle bir şey mümkünse.”

Daha küçük öğrencilerin arasındaki bir genç kızın yüzü ilişti gözüne. Tahminen on üç yaşındaydı, sert bakışlıydı, koyu saçları keskin hatlı yüzüne düşüyordu. Hunnan onu dövsün diye bu kızı seçmediği için Yarvi’nin minnettar olması gerekiyordu. Kim bilir, belki bir dahaki sefere de böyle rezil olurdu.

Kılıç ustası hor görür gibi başını sallayınca, Yarvi’nin içi kış dalgaları kadar keskin bir öfkeyle doldu. Ağabeyi güçlü yönüyle babasına çekmiş olabilirdi ama Yarvi yalnızca öfkeli yönüyle babasına çekmişti.

“Bir dövüşe daha var mısınız?” diye patladı Yarvi, meydanın öbür tarafından.

Keimdal önce kaşlarını kaldırdı, sonra geniş omuzlarını silkip kılıcını ve kalkanını eline aldı. “Nasıl emrederseniz.”

“Ah, emrediyorum.”

Yaşlıları bir homurdanmadır aldı, hatta Hunnan bile yüzünü ekşitti. Bu utanç verici maskaralığa daha fazla katlanmak zorunda mıydılar? Kralları utanç verici bir şey yaparsa, onlar da utanırdı ve Yarvi’ye baktıkça hepsine ömür boyu yetecek kadar utanç görüyorlardı.

Amcası yavaşça koluna girdi. “Kralım,” diye mırıldandı yumuşak ve sakinleştirici sesiyle. Amcası her zaman, yaz meltemini andıran yumuşak ve sakin bir sesle konuşurdu. “Kendinizi bu kadar zorlamasınız...”

“Haklısın, tabii ki,” dedi Yarvi. *Aptallar öfkelerinin kölesi olur*, demişti Gundring Ana bir keresinde. *Bilge adamın öfkesi ise onun kölesidir*. “Hurik. Benim yerime sen dövüşeceksin.”

Tüm gözler, Gett’in en onurlu savaşçılarından biri olduğunu gösteren oymalı taburesinde olanca heybetiyle sessizce oturan ve yanağındaki derin yarası sakalıyla birleştiği yerlerde beyaza dönen, kraliçenin Seçilmiş Kalkanı Hurik’e döndü.

“Kralım,” diye gürleyerek ayağa kalktı ve yerdeki kalkanın karman çorman kayışlarının arasından kolunu geçirdi. Yarvi eğitim kılıcını ona verdi. Hurik’in yara bere içindeki kocaman elinde oyuncak gibi duruyordu. Rakibinin karşısına geçerken ayak sesleri o kadar güçlüydü ki ansızın Keimdal’ın daha on altı yaşında olduğunu hatırlayıveriyordunuz. Hurik botlarını kuma gömüp çömeldi, ardından dişlerini gösterip bir nabız gibi ağır ağır, ta ki meydanı sallayacak kadar sesini yükseltene değin hırıl hırıl hırlamaya başladı. Yarvi, Keimdal’ın gözlerinin hep hayal ettiği gibi şüphe ve korkuyla fal taşı gibi açıldığını gördü.

“Başlayın,” dedi.

Bu dövüş öncekinden de hızlı sona erdi ama bu seferkine insaflı demeye kimsenin dili varmazdı.

Keimdal cesaretle ileri atıldı ama Hurik kılıcıyla darbeyi savuşturdu, tahta kılıçlar birbirine sürtündü, ardından Hurik cüssesine rağmen yılan gibi kıvrılarak Keimdal’a çelme taktı. Çocuk feryat ederek düştü ama Hurik’in kalkanının kenarı alnına inip çocuk neredeyse bilincini yitirdiğinde sesi kesildi.

Hurik ilerlerken suratını astı, ayağını Keimdal'ın kılıç tutan eline bastırmaya başladı. Keimdal inledi. Buruşturduğu yüzünün bir tarafı kumla, diğer tarafı da alnındaki yarıktan akan kanla kaplanmıştı.

Belki kızlar ona katılmazdı ama Yarvi, Keimdal'ın ilk kez bu kadar yakışıklı göründüğünü düşünüyordu.

Savaşçıları tepeden tırnağa süzdü. Tıpkı annesinin, kendisini hayal kırıklığına uğratanları tepeden tırnağa süzdüğü gibi. "Bir puan benim hesabıma," deyip Keimdal'ın kılıcının üzerinden geçti ve Hunnan Usta'yı şapşalca önünden çekilmek zorunda bırakarak yolunu değiştirmeden dosdoğru yürüyüp meydandan çıktı.

"Bu biraz sert oldu, kralım," dedi amcası, dibinden ayrılmayarak. "Ama eğlenceli olmadığını söyleyemem."

"Seni güldürebildiğime sevindim," diye homurdandı Yarvi.

"Aksine, beni gururlandırdınız."

Yarvi yan gözle bakınca, amcasının hiç istifini bozmadan arkasına baktığını gördü. Her zaman yeni düşmüş kar kadar tepkisiz olurdu.

"Büyük zaferlerden güzel destanlar çıkar, Yarvi ama yüz kızartıcı zaferler bile ozanların dilinde büyür. Büyük yenilgilerse, sadece yenilgidir."

"Savaşta her şey mubahtır," dedi Yarvi. Babası bir kere sinde zilzurna sarhoş olup köpeklere bağırmaktan sıkıldığında böyle söylemişti.

"Kesinlikle." Odem güçlü elini Yarvi'nin omzuna koyunca, Yarvi, babası Odem amcası olsaydı ne kadar mutlu bir hayatı olacağını düşündü. "Bir kral, kazanmak zorundadır. Gerisi teferruattır."

TANRILAR İLE İNSANLAR ARASINDA

“**G**üneş Ana ve Ay Baba, altın ve gümüş ışıkları-
nız Laithlin oğlu Yarvi ve Odem kızı Isriun’un
evliliğinin üzerine vursun...”

Altı Uzun Tanrı’nın devasa heykelleri acımasız lal göz-
lerle onları süzüyordu. Onların da üzerinde, kubbe tavanın
oyuklarında küçük tanrıların kehribar figürleri parıldıyordu.
Her biri Yarvi’nin değerini ölçüyor ve şüphesiz her biri onu
korkunç derecede yetersiz buluyordu.

Sakat elini kıvrıp yenine sokmaya çalıştı. Tanrılar Salo-
nu’ndaki herkes kolunun ucunda ne olduğunu, daha doğrusu
olmadığını çok iyi biliyordu.

Yine de elinden geldiğince saklamaya çalıştı.

“Deniz Ana ve Toprak Baba, onlara hasat ve bereket, açık
bir baht ve kılıç çabukluğu bahşedin...”

Kara Taht, salonun ortasındaki platformun üstündeydi. Siyah bir metal parçasının bilinmeyen sanatlar kullanılarak dövülmüş, akla hayale sığmayacak kadar narin ve sağlam olduğu gibi sayısız yılın tek bir çentik atamadığı, Tanrı'nın parçalanmasından önceki zamanlardan kalma bir elf yadigârıydı.

Tanrılar ile insanların arasında duran kralların tahtı. Yarvi gibi sefil birinin oturamayacağı kadar yüce bir makam. Yarvi ona bakmaya bile layık görmüyordu kendini.

“Savaş Ana ve Barış Baba, Yazgı'nın önlerine çıkaracağı her şeye göğüs gerebilmeleri için onlara güç verin...”

Yarvi rahip olmak istemişti. Arkasına bakmadan evli ve çocuklu bir hayattan feragat edecekti. Sınavı geçtiğinde Büyükana Wexen'in yanağını öpmek, romantizme en çok yaklaştığı an olacaktı. Oysa şimdi hayatını, pek değerli olmasa da, doğru düzgün tanımadığı bir kızla geçirmek zorundaydı.

Isriun'un eli onun avcunda terlemiş, ellerini birbirine bağlayan kutsal bağ, ıslak bir bez parçasına dönüşmüştü. Birbirlerine tutunmuş, birbirlerine bağlanmış, ailelerinin isteğiyle mecburen bir araya gelmiş, Gett ülkesinin iyiliği için hayatlarını birleştirmek zorunda kalmış olsalar da aralarında aşılamayacak kadar derin bir uçurum varmış gibi görünüyordu.

“Ey, Tohumların Tanrısı, onlara sağlıklı evlatlar bahşet...”

Yarvi misafirlerin aklından geçenleri biliyordu. *Sakat evlat olmasın. Tek elli evlatlar olmasın.* Gözucuyla, ağabeyinin eşi olması gereken ufak tefek, cılız, sarı saçlı kıza baktı. Korkmuş ve midesi bulanıyormuş gibi bir hali vardı. İyi de yarım bir adamla evlenmek zorunda kalsa, kim böyle hissetmezdi ki?

Bu herkesin ikinci tercihiydi. Herkesin yasını tuttuğu bir evlilik töreni. Trajik bir anlaşıma.

“Ey, Kilitlerin Tanrıçası, hanelerini güvende tut...”

Bunlardan keyif alan tek kişi Peder Brinyolf'tu. Isriun'un ağabeyiyle nişanında onun için uzun, sıkıcı bir dua etmişti –şimdi de Isriun keyif almasa da kendisinin pek hoşuna gidiyordu– ikinci kez dua etme şansı bulmuştu. Uzun Tanrılar'a ve Küçük Tanrılar'a tarlalarına bereket, kölelerine itaatkârlık vermeleri için yakarmaya devam etti ve bir sonraki duasında bağırsaklarının düzenli çalışması için yakaracak olsa bile kimse şaşırmazdı. Yarvi, babasının eskiden giydiğı ağır kürklerden biri omuzlarını düşürürken, Brinyolf'un düğünde nasıl dualar edeceğini düşünerek iyice büzüldü.

“Ey, İbriklerin Tanrıçası, bu asil çift, onların ailelerine ve tebaalarına ve Gett topraklarına bereket getir!”

Çenesi, altındaki yağ tabakası içinde kaybolan rahip, yeni baba olmuş gibi kendinden memnun, geriye çekildi.

“Ben kısa konuşacağım,” dedi Gundring Ana, Yarvi'ye en ufağından bilgiç bir bakış atarak. Yarvi kahkahasıyla boğulur gibi oldu ama annesinin kış denizini andıran mavi gözlerine yakalanınca kahkahası da kesiliverdi.

“Krallıklar iki sütun üzerinde yükselir,” diye konuşmaya başladı yaşlı vaiz. “Güçlü bir kralımız var.” Kimse gülmedi. Takdir edilesi bir irade. “Yakında, Tanrılar bahşederse, güçlü bir kraliçemiz de olacak.” Yarvi, Isriun'un beyaz boğazının yutkunurken titrediğini fark etti.

Gundring Ana, ellerini bağın üstüne koyup rıza vermeleri için Yarvi'nin annesini ve orada bulunmaktan mutlu görünen tek kişi olan Odem amcasını öne çağırdı. Ardından gayretle, Kara Taht'la aynı elf metalinden yapılma asasını havaya kaldırdı ve “Birbirleriyle sözlendiler!” diye haykırdı.

Böylece bitti. Ne Isriun'un ne de Yarvi'nin bu konudaki fikri sorulmuştu. Görünen o ki kimse kralların ne düşündüğüyle

ilgilenmiyordu. Özellikle de bu kralın ne düşündüğüyle. En az yüz kişiden oluşan topluluk gönülsüzce alkışladı. Erkekler –Gett’in en güçlü ailelerinin reisleri, altın kılıç kabzaları ve pelerin tokalarıyla– rızalarını ağır yumruklarını geniş göğüslerine vurarak gösterdiler. Salonun diğer tarafında kadınlar –taze yağlar sayesinde pırıl pırıl saçları ve en şahane mücevherlerden oluşan zincirlere takılmış anahtarlarıyla– parmaklarını nazikçe kokulu avuçlarına vurdular.

Gundring Ana kutsal bağı açtı ve Yarvi terden yapış yapış olmuş ve uyuşmuş sağlam pembe elini çekti. Amcası elini omzuna koyup kulağına, “Aferin!” dedi fakat Yarvi ayakta dikilip doğru düzgün anlamadığı sözler vermekten başka bir şey yapmamıştı.

Misafirler dağılıp Brinyolf salonun kapısını yankılanan bir gürültüyle kapadığında, Yarvi ve Isriun Tanrılar, Kara Taht, belirsiz geleceklerinin ağırlığı ve huzursuzluk verici bir sessizliğin içinde baş başa kaldılar.

Isriun Yarvi’nin elini tutan elini yavaşça ovuşturarak yere baktı. Gerçi yerde ilginç bir şey yoktu ama Yarvi de yere baktı. Boğazını temizledi. Kılıç kemerini düzeltti. Hâlâ benimsememişti bu kemeri. Hiçbir zaman da benimseyemeyeceğini düşündü. “Üzgünüm,” dedi sonunda.

Isriun başını kaldırdı, bir gözü zifiri karanlıkta parlıyordu. “Niçin üzgünsünüz?” dedi ama sonra da kararsızlıkla ekledi: “Kralım?”

Neredeyse, *Koca olarak yarım bir erkekle evlendiğin için*, diyecekti ama, “Ailemde bayram kadehi gibi el değiştirdiğin için,” demeye karar verdi.

“Bayram günü kadehe sahip olmak herkesi mutlu eder.” Acı acı gülümsedi. “Özür dilemesi gereken benim. Beni kra-

liçe olarak bir düşünsenize.” Daha aptal bir espri yapamazmış gibi homurdandı.

“Asıl beni kral olarak düşünsene.”

“Siz zaten kralsınız.”

Yarvi şaşırdı. Kendi eksikliklerine o kadar takılmıştı ki Isriun’un da kendininkilerle başa çıkmaya çalıştığı hiç aklına gelmemişti. Bu düşünce, tıpkı başkalarının sefilliğini gördüğümüzde hissettiğimiz gibi, Yarvi’nin de kendini az da olsa daha iyi hissetmesini sağladı.

“Sen babanın evini çekip çeviriyorsun.” Göğsünde asılı altın anahtara baktı. “Kolay bir iş değil.”

“Ama bir kraliçe bütün bir ülkeyi çekip çevirir! Herkes annenin bu konuda çok yetenekli olduğunu söylüyor. Laithlin, Altın Kraliçe!” İsmi sihirli bir sözcükmüş gibi söylemişti. “Binlerce kez iyilik yaptığını, ona iyilik borçlu olmanın gurur duyulacak bir şey olduğunu söylüyorlar. Tacirler kendi aralarında konuşurken onun ağzından çıkan bir kelimenin altından daha değerli olduğunu çünkü altının değerinin düşebileceğini ama onun sözünün değerinin hiçbir zaman düşmeyeceğini söylüyorlar. Kuzeydeki tacirlerden bazılarının tanrılara dua etmeyi bırakıp ona tapmaya başladıklarını söylüyorlar.” Konuştukça gözleri fal taşı gibi açılmış, daha hızlı konuşmaya başlamış, tırnaklarını yerken ince ellerinden biriyle diğer elini sımsıkı tutmuştu. “Gümüş yumurta yumurtladığını söylüyorlar.”

Yarvi buna gülmeden edemedi. “Sonuncusunun doğru olmadığından epeyce eminim.”

“Ama insanların denizaşırı yeni memleketler aramalarına neden olacak başka kıtlıklar yaşanmasına izin vermemek için yerin altında tüneller kazdırıp tahıl ambarları inşa ettirdi.” Isriun konuştuğu omuzları kulağına kadar kalkmıştı. “İnsan-

lar dünyanın dört bir tarafından ticaret için Thorlby'ye akın ediyorlar, bu yüzden şehir üç kat büyüyüp surlarını aşınca annen yeni surlar inşa ettirdi ama onlar da aşıldı sonra.”

“Doğru ama...”

“Bütün sikkeleri tek tip ve aynı ağırlıkta bastırıp Harap Deniz çevresindeki ticarete annenin sikkelerinin kullanılacağı, böylece Skeken Kalesi'ndeki Yüce Kral'dan bile daha zengin olacağını duydum! Oysa... ben?” Isriun'un omuzları çöktü, göğsündeki anahtara bir fiske atıp zincirinde sallanırdı. “Benim gibi biri nasıl...”

“Her zaman bir yolu vardır.” Yarvi, iyice küçülen tırnaklarını tekrar yemesine fırsat vermeden Isriun'un elini yakaladı. “Annem sana yardım eder. Sonuçta yengen, değil mi?”

“Bana yardım eder mi?” Elini çekip almak yerine Yarvi'yi kendine çekti. “Baban büyük bir savaşçı olabilir ama ailedeki en korkutucu kişinin o olduğunu sanmıyorum.”

Yarvi gülümsedi ama kızın söylediğine de itiraz etmedi. “Sen benden daha şanslıymışsın. Amcam her zaman durgun bir göl kadar sakin.”

Isriun huzursuzca kapıya baktı. “Babamı benim kadar tanımıyorsun.”

“O zaman... sana ben yardım ederim.” Sabahtan beri Isriun'un tuttuğu eli o zamandan beri terli ve ölü balık gibi olmasına rağmen şimdi adeta bambaşka bir şey tutuyordu. Güçlü, sakin ve capcanlı. “Evliliğin amacı da bu değil midir?”

“Sadece bu değil.” Gözlerine mum ışığı yansıyan, açık ağzındaki dişleri parlayan Isriun bir an çok yakınındaymış gibi geldi.

Isriun'un kokusu ne öyle tatlı ne de mayhoştı. Yarvi adını koyamıyordu. Belli belirsiz bir kokuydu ama kalp atışlarını hızlandırmıştı.

Gözlerini kapayıp kapamaması gerektiğini bilmiyordu ama Isriun kapayınca o da kapadı ve acemilikleri yüzünden burunları birbirine çarptı.

Isriun'un nefesi yanağına değince tenini yaktı. Hem de korkutucu derecede.

Kızın dudakları onunkilere değer değmez Yarvi ürkek bir tavşanın gururuyla geri kaçınca kılıcına takılıp az kalsın yere düşüyordu.

"Özür dilerim," dedi Isriun, geriye çekilip gözlerini yere dikerek.

"Özür dilemesi gereken benim." Yarvi, kral olarak zamanının büyük kısmını özür dileyerek geçiriyordu. "Gett topraklarındaki en acınası adam benim. Eminim ağabeyim seni daha iyi öpmüştür. Daha çok tecrübe... herhalde."

"Ağabeyinin tek yaptığı, kazandığı savaşlardan bahsetmekti," diye mırıldandı kız, ayaklarına bakarak.

"Bu konuda benden yana sıkıntın olmasın." Neden yaptığını bilmiyordu -onu şaşırtmak, başarısız öpücüğünün intikamını almak ya da dürüst olmak için belki- ama yenini sallayıp sakat elini kaldırınca, eciş bücüş eli tüm çirkinliğiyle aralarında durdu.

Yüzünü buruşturmasını, betinin benzinin atmasını, geriye kaçmasını beklemişti ama o saygılı bir şekilde bakmakla yetindi. "Acıyor mu?"

"Hayır... bazen."

Isriun uzandı ve başparmağını Yarvi'nin yumrulu avcuna yerleştirip parmaklarını elinin boğumlarında gezdirirken Yar-

vi'nin nefesi kesilmişti. Daha önce hiç kimse eline, normal bir elmişçesine dokunmamıştı. Diğerleri gibi duyarlılığı olan bir et parçası.

“Yine de talim meydanında Keimdal’ı yendiğini duydum,” dedi.

“Sadece emri verdim. Adil dövüşlerde iyi olmadığını uzun zaman önce öğrendim.”

“Savaşçılar dövüşür,” dedi gözlerinin içine bakarak. “Kral-larsa buyurur.” Ve sırtarak Yarvi’yi platforma doğru çekti. Bu salon onun olmasına rağmen Yarvi, her adımını davetsiz bir misafir gibi gönülsüzce atarak ilerledi.

“Kara Taht,” diye mırıldandı yanına geldiklerinde.

“Senin tahtın,” dedi Isriun ve uzanıp parmaklarını kusursuz metalin üstünde gezdirirken çıkan ve tiz bir ısılgı andıran sesle Yarvi’nin tüylerini diken diken etti. “Buradaki en eski şeyin bu olduğuna inanmak çok zor. Dünya harap olmadan önce elfler yapmış.”

“Elflerle ilgileniyor musun?” diye sordu cırlak bir sesle. Ona dokunmasını isteyecek ya da daha korkuncu, oraya otur-tacak diye ödü koptuğundan konuyu değiştirmek istemişti.

“Gundring Ana’nın elinde onlarla ilgili ne kadar kitap varsa hepsini okudum,” dedi.

Yarvi şaşırıldı. “Sen okuma biliyor musun?”

“Bir zamanlar vaiz olmak için eğitildim. Gundring’in sizden önceki çırağı bendim. Kitaplar, bitkiler ve tatlı dille dolu bir hayatım olacaktı.”

“Hiç bahsetmedi.” Tahmin ettiğinden de çok ortak nok-taları var gibi görünüyordu.

“Sonra ağabeyinle sözlendim ve onların hepsi geride kaldı. Gett için en iyisi neyse onu yapmalıyız.”

Aynı anda ve neredeyse aynı şekilde iç geçirdiler. “Bana da herkes öyle söylüyor,” dedi Yarvi. “İkimiz de ruhbanlığı kaybettik.”

“Ama birbirimizi bulduk. Ve bunu kazandık.” Kara Taht’ın kolçağının kusursuz kıvrımını son kez okşarken gözleri parladı. “Muhteşem bir düşün hediyesi.” Parmak uçları metalden kayıp Yarvi’nin elini buldu ve Yarvi bundan hoşlandığına karar verdi. “Ne zaman evleneceğimizi kararlaştırmamız gerekiyordu.”

“Ben geri döner dönmez,” dedi Yarvi, biraz boğuk bir sesle.

Isriun, oğlanın sakat elini son bir kez sıkıp bıraktı. “Zaferinizin ardından sizden daha iyi bir öpücük bekliyorum, kralım.”

Yarvi kızın gidişini izlerken, ikisinin de Vaizlik’e katılamadığına neredeyse seviniyordu. “Kılıcıma takılmamaya çalışırım!” diye bağırdı, Isriun kapıya vardığında.

Kapıdan çıkmadan önce arkasına bakıp gülümsediğinde, gün ışığı vuran saçları parlıyordu. Kapılar onun ardından yavaşça kapandığında, Yarvi platformun üzerinde, tüm bu sessizliğin ortasında, birdenbire yukarıdaki Uzun Tanrılar’a erişecek kadar büyüyen şüpheleriyle baş başa kaldı. Büyük bir gayretle başını Kara Taht’a çevirdi.

Gerçekten burada, tanrılar ile insanların arasında oturabilir miydi? Sakat eliyle ona dokunmaktan bile çekinirken hem de? Kendini zorlayarak uzanırken nefesi kesilir gibi oldu. Titreyen parmağını zorla metale değdirdi.

Çok soğuk ve çok sertti. Kralların olması gerektiği gibi.

Babasının, yaralı elleri kolçakların üstünde, kılıcının kabzası her zaman ulaşabileceği bir yerde, çatık kaşları ve Kral Tacı’yla otururken olduğu gibi. O kılıç, alışık olmadığı ağırlıyla artık Yarvi’nin kemerinde sallanıyordu.

Yarım bir oğul istemedim ben.

Ve Yarvi, babası orada otururken ne kadar vakarlıysa, o kadar korkuyla büzülüp geri çekildi. Tanrılar Salonu'nun kapısına da kapının önünde bekleyen kalabalığa da gitmedi; Barış Baba'nın heykeline gidip ona yaslandı ve havarilerin koruyucu tanrısının bacağındaki çatlağı bulup parmaklarını içine soktu. Gizli kapı sessizce açılıverdi ve Yarvi, suç mahalinden kaçan bir hırsız misali önündeki karanlığa adım attı.

Kale böyle gizli geçitlerle doluydu ama başka hiçbir yer Tanrılar Salonu kadar gizli geçide sahip değildi. Yollar salonun altından, duvarların içinden ve kubbesinden bile geçiyordu. Eski zaman rahipleri bu yolları kullanarak küçük kerametler gerçekleştirerek tanrılarının iradesini ortaya çıkarırdı; sakince aşağıya süzülen tüyler ya da heykellerin arkasından yükselen dumanlar. Bir keresinde kralları savaş çağrısı yaparken Gett ülkesinin isteksiz savaşçıların üzerine kan damlatılmıştı.

Bu gizli yollar karanlıktı ve bir sürü sesle doluydu ama Yarvi onlardan korkmuyordu. Tüneller uzun süredir evi sayılırdı. Babasının yakıcı öfkesinden karanlığa sığınırды. Ağabeyinin ezici sevgisinden de öyle; annesinin buz gibi hayal kırıklıklarından da. Gün ışığına bir kez bile adım atmadan hisarın bir ucundan ötekine gidebilirdi.

En az, iyi bir vaizin bilmesi gerektiği kadar biliyordu yolları.

Burada güvendeydi.

GÜVERCİNLER

Güvercinlik kalenin en yüksek kulelerinden birinin tepesine kurulmuştu. İçi dışı asırların kuş pisliğinin izlerini taşıyordu ve pencerelerinden içeri serin bir rüzgâr esiyordu.

Gundring Ana'nın çırağıyken güvercinleri beslemek onun göreviydi. Onları beslemek, mesajları nasıl şakıyacıklarını öğretmek ve Harap Deniz çevresindeki diğer havarilere haberleri, teklifleri ve tehditleri götürmek için havada salınmalarını izlemek.

Şimdiyse, duvarlara asılmış kafeslerinden güvercinler ve Skeken Kalesi'ndeki Yüce Kral'dan mesaj getiren bronz tüylü bir kartal onu süzüyordu. Harap Deniz'de Yarvi'den istekte bulunma hakkına sahip tek kişi Yüce Kral'dı. Yarvi'ye burada, pislik içindeki duvarın önünde, sakat elinin tırnağını

kemiriyor ve hiçbir zaman yerine getiremeyeceği isteklerin ağırlığıyla eziliyordu.

Kendini bildi bileli zayıf biriydi ama kral olana dek kendini gerçekten güçsüz hissetmemişti.

Merdivenlerden sürünen ayak sesleri duydu ve nefes nefese kalan Gundring Ana başını eğip alçak kapıdan içeri girdi.

“Buraya hiç gelmezsin sanıyordum,” dedi Yarvi.

“Kralım,” diye cevap verdi yaşlı vaiz, soluklanınca. “Tanrılar Salonu’nda bekleniyorsunuz.”

“Tüneller kralların kaçması için yapılmamış mıydı?”

“Silahlı düşmanlardan kaçmak için. Ailenizden, tebaanızdan ve tabii nişanlınızdan kaçmanız için değil.” Başını kubbeli tavana, masmavi gökyüzünde salınan kuşlar olarak resmedilmiş tanrılara çevirdi. “Uçup gitmeyi mi planlıyordunuz?”

“Katalya’ya ya da Alyukların yurduna, olmadı Ulu Nehir’le Kalyiv’e giderim.” Yarvi omuz silktili. “Ama iki sağlam kanadı bırak, iki sağlam elim bile yok.”

Gundring Ana başıyla onayladı. “Sonunda hepimiz, olmamız gereken kişi oluruz.”

“Peki, ben kimim?”

“Gett Kralı.”

Yarvi, Gundring Ana’nın ne kadar büyük hayal kırıklığına uğradığını görünce yutkundu. Kendisi de o kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Efsanelerde adı geçen büyük krallar kendi halklarından kaçıp saklanmazdı. Başını çevirince, kafesinde heybetle bekleyen kartala gözü takıldı.

“Büyükan Wexen mesaj mı gönderdi?”

“Mesaj,” diye tekrarlamaya başladı güvercinlerden biri, kulak tırmalayan sesiyle. “Mesaj. Mesaj.”

Gundring Ana, içi doldurulmuş bir hayvan gibi hareket-sizce bekleyen kartala bakıp yüzünü ekşitti. “Beş gün önce Skeken Kalesi’nden geldi. Büyükana Wexen sınavına ne zaman geleceğini sormak için göndermiş.”

Yarvi, birkaç sene önce Yüce Kral Thorlby’yi ziyarete geldiğinde İlk Vaiz’i gördüğü zamanı hatırladı. Yüce Kral her şeyden nem kapan, asık suratlı ve açgözlü bir ihtiyardı. Kimse önünde onun istediği gibi eğilemediğinde, onu sakinleştirme görevi Yarvi’nin annesine düşmüştü. Yarvi’nin ağabeyi, Harap Deniz’i böyle çelimsiz, kafasında bir tutam saç bulunan bir adamın yönettiğini görünce kahkahalara boğulmuş, peşinden gelen savaşçıların sayısını gördüğünde kahkahası kesilivermişti. Yarvi’nin babası, Yüce Kral hediyeleri kabul edip karşılığında tek bir hediye bile vermediği için öfke krizi geçirmişti. Gundring Ana dilini şaklatıp, *Bir insan ne kadar zengin olursa, o kadar tamahkâr olur*, demişti.

İyi kalpli bir nine misali sürekli gülümseyen Büyükana Wexen, Yüce Kral’ın yanından neredeyse hiç ayrılmamıştı. Yarvi onun önünde eğildiğinde eline bakmış ve *Prensım, vaizliğe katılmayı düşünür müsünüz?* diye fısıldamak için öne eğilmişti. Ve bir anlığına gözlerinde gördüğü o aç parıltı Yarvi’yi Yüce Kral’ın asık suratlı savaşçılarından çok daha fazla korkutmuştu.

“İlk Vaiz bu kadar ilgili demek?” diye mırıldandı, o günkü korkudan ağzında kalan tadı yutkunarak.

Gundring Ana omuz silkti. “Asil aileden birinin vaizliğe katılması her gün karşılaşılan bir şey değil.”

“Şüphesiz Kara Taht’a oturacağım için o da herkes kadar hayal kırıklığına uğramıştır.”

“Büyükana Wexen, tanrıların ona sunduklarından en iyi şekilde yararlanmasını bilecek kadar bilge biridir. Hepimiz bunu yapmalıyız.”

Yarvi dikkatini dağıtacak bir şey arayarak kafesleri s z d . Ku ların gözleri ne kadar acımasız olursa olsun, onlara bakmak hayal kırıklığına uğramış insanların gözlerine bakmaktan yeğdi.

“Grom-gil-Gorm’un mesajını hangi güvercin getirdi?”

“Vanster’e geri gönderdim. Vaiz Scaer Ana’ya, barış görüşmesi isteğine babanızın olumlu cevabıyla birlikte.”

“Nerede buluşacaklardı?”

“Sınırd , Amwend kasabası yakınlarında. Babanız oraya varamadı.”

“Gett’ten çıkmadan mı pusuya d  t ?”

“ yle görünüyor.”

“Sava a son vermek hiç benim babama göre değil.”

“Savaş,” diye ciyakladı güvercinlerden biri. “Sava a son.”

Gundring Ana gri lekeli yere bakarak somurttu. “Gitmeye ben ikna ettim. Yüce Kral, Tek Tanrı’ya adadığı tapınağı tamamlanana kadar tüm kılıçların kınlarında kalmasını buyurdu. Grom-gil-Gorm gibi bir barbarın bile verdiği kutsal sözden dönebileceğini d   nemedim.” Kendisi saldıracakmı  gibi yumruğunu sıktı ama sonra yavaşça elinin açılmasına izin verdi. “Barış Baba’nın yolunu açmak vaizlerin görevidir.”

“Babamın yanında adamları yok muydu ki? Olsa...”

“Kralım.” Gundring Ana ba ını kaldırıp ona baktı. “Aşağı inmemiz gerekiyor.”

Midesi ağzına gelip ağzını acı suyla doldururken Yarvi yutkundu. “Hazır değilim.”

“Kimse değildir. Babanız da değildi.”

Yarvi'nin ağzından biraz kahkahayı biraz yakarışı andıran bir ses kaçtı. Sonra sakat eliyle gözlerindeki yaşı sildi. "Babam da annemle sözlendikten sonra ağlamış mıydı?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, ağlamıştı," dedi Gundring Ana. "Hem de yıllarca. Öte yandan, anneniz..."

Yarvi elinde olmadan kahkaha attı. "Annem, iş altına gelince bile gözyaşı dökme konusundaki kadar cimri değildir." Bugüne kadar öğretmenini, bundan sonra da vaizi olan, yüzü merhametli çizgilerle, gözleri endişeyle dolu kadına baktı ve "Benim için hep bir anne gibiydin," diye fısıldadı.

"Sen de oğlum gibisin. Özür dilerim, Yarvi. Her şey için özür dilerim ama... çoğunluğun iyiliği için böyle olması gerekiyor."

"Ehvenişer." Yarvi yarım elini hızla sallayarak kuşlara baktı. Bir sürü güvercin ve büyük bir kartal. "Bundan sonra onları kim besleyecek?"

"Birini bulurum." Gundring Ana ayağa kalkması için ona elini uzattı. "Kralım."

SÖZLER

D illere destan bir merasim olmuştu. Gett'in uzak bölgelerinde yaşayan birçok güçlü aile, daha ölüm haberi onlara ulaşmadan Kral Uthrik'in yakıldığı ve uzun süre hafızalardan silinmeyecek bir olaya katılıp ne kadar önemli olduklarını gösteremedikleri için şüphesiz öfkelenenecekti.

Gundring Ana'nın da söylemeden edemediği gibi, Skeken Kalesi'ndeki yüksek tahtında oturan, gücü her şeye yeten Yüce Kral ve hemen yamacında, bilmediği şey olmayan Büyükana Wexen, şüphesiz, davet edilmedikleri için pek de memnun olmayacaklardı. Ne var ki Yarvi'nin annesi sıktığı dişlerinin arasından, "Onların öfkesi bana vız gelir," demişti. Laithlin artık kraliçe olmayabilirdi ama ona uyan başka bir kelime de yoktu ve son nefesine kadar ona hizmet etmeye ant içen

Hurik olanca heybeti ve sessizliğiyle yanı başında dikiliyordu. Ağzından bir söz çıktı mı o olmuş bilinirdi.

Cenaze alayı Tanrılar Salonu'ndan başlayıp Yarvi'nin sayısız başarısızlığıyla süslenmiş kale bahçesinden, eskiden tırmanamadığı için ağabeyinin Yarvi'yle dalga geçtiği büyük sedir ağacığının dallarının altından geçti.

En önde Yarvi yürüyordu elbette. Annesi, gölgesi Yarvi'nin omuzlarına düşecek kadar yakınında, hemen arkasındaydı ve Gundring Ana esasından destek alarak geride kalmamaya çalışıyordu. Odem amcası, kralın ailesiyle birlikte, savaşçıların ve giyinip kuşanmış kadınların önünden gidiyordu. Tasmaları çınlayan köleler, gözleri ait oldukları yerde, yere bakarak en arkadan geliyordu.

Bir tünel girişinden geçerlerken Yarvi endişeyle yukarı bakınca her an inmeye ve kaleyi düşmanlara kapatmaya hazır olan Çılgık Kapısı'nın karanlığın ucunda parladığını gördü. Şimdiye kadar bu kapının yalnızca bir kez indirildiği söylenirdi ve Yarvi doğmadan çok önce olmasına rağmen hâlâ oradan geçerken yutkunmadan edemiyordu. Tek bir takozun tuttuğu dağ gibi cilalı bakırın altından geçmek insanı korkutuyordu.

Özellikle de ailenizin yarısını yakmak üzereyseniz.

“İyi gidiyorsunuz,” diye fısıldadı Yarvi'nin amcası kulağına.

“Yürüyorum sadece.”

“Bir kral gibi yürüyorsunuz.”

“Ben zaten kralım ve şu anda da yürüyorum. Başka nasıl olabilir ki?”

Odem güldü. “Doğru söylediniz. Kralım.”

Yarvi, amcasının omzunun üstünden, elindeki meşalenin ateşiyle gözleri ve boynundaki zinciri parlayan Isriun'un da

gölümsediğini gördü. Yakında Gett hazinesinin anahtarı o zincire asılacak, Isriun kraliçe olacaktı. *Onun* kraliçesi olacaktı ve bu düşünce, karanlıkta çakan bir kıvılcım gibi korkularının arasından ona umut veriyordu.

Herkesin elinde bir meşale vardı ve batan güneşin ardından çöken karanlıkta bir ışık yılanı gibi ilerliyordu ama alay, şehrin kapılarından geçip çıplak tepelere vardığında meşalelerin yarısı rüzgâra kurban gitmişti.

İki yanında yirmişer küreği, yüksek burnu ve kuyruğu Tanrılar Salonu'ndakilerle yarışır derecede iyi kazanmış ve Thorlby'nin kalabalık limanındaki en şahane gemi olan kralın gemisi, arkasında yılanın kumda bıraktığı gibi bir oyuk bırakarak şerefli savaşçılar tarafından kum tepeliklerinin arasındaki seçkin yerine çekilmişti. Kral Uthrik'in Harap Deniz'de Sagenmark'a yaptığı şanlı sefere çıktığı gemi. Zafere döndüğünde, köle ve ganimetlerle az kalsın batacağı sanılan gemi.

Savaşçı olarak namını geçebilen tek kişi, ölü ağabeyi Uthil olduğundan, Uthrik ve vârisinin solgun bedenleri, ince işçilik ürünü kılıçlarla süslenen tabut sehpasının üstüne, geminin güvertesine yatırılmıştı. Yarvi'nin tek düşünebildiği, büyük savaşçıların da herkes gibi ölümlü olduğuydu.

Çoğunlukla da daha erken ölürlardı.

Zengin adaklar, rahibin tanrıların en çok hoşuna gideceğini söylediği şekilde ölümlerin etrafına yerleştirildi. Kralın savaşlarda kazandığı silah ve zırhlar. Altın kolluklar ve gümüş sikkeler. Parıldayan hazineler toplandı. Yarvi mücevherlerle bezeli bir kadehi ağabeyinin ellerine tutuştururken, annesi ölü kralın omuzlarına beyaz kürklü bir pelerin koydu ve Yarvi,

“Anne?” diyene kadar eli ölü kralın göğsünde, çenesini sıkıp yere bakarak bekledi.

Hiçbir şey söylemeden döndü ve denizden gelen rüzgâr ayaklarının altındaki kahverengi otları sağa sola savururken Yarvi’yi tepedeki tahtlara götürdü. Yarvi sert, yüksek tahtta rahat bir pozisyon bulabilmek için kımıldanırken, sağında annesi hareketsiz oturuyor, Hurik onun hemen arkasında dev bir gölge gibi bekliyor ve solunda Gundring Ana, kemikli elinde dans eden meşalelerin ışığını yansıtan elf metali asasıyla taburesinin üzerine tünemiş oturuyordu.

Yarvi iki annesinin arasında oturuyordu. Biri ona inanan annesi. Öteki onu doğuran annesi.

Gundring Ana ona eğilip, “Özür dilerim, kralım, sizin için istediğim şey bu değildi,” dedi fısıldayarak.

Yarvi şimdi zayıflık gösteremezdi. “Tanrıların bize verdikleriyle elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız,” dedi. “Kral olsak bile.”

“Özellikle de krallar,” dedi annesi ve ardından işareti verdi.

Ahşabın üstünde takırdayan toynaklarıyla iki düzine at gemiye bindirildi ve kanları güverteyi yıkasın diye öldürüldüler. Ölüm’ün, Kral Uthrik ve oğlunu Son Kapı’dan saygıyla geçireceğinden ve ölümler arasında şanlı görüleceklerinden şüphesi olan yoktu.

Odem amca, bir ellerinde meşaleyle kumun üstünde her an savaşa hazır bekleyen savaşçıların önüne geçti. Parlak zırhı, kanatlı miğferi ve kan kırmızısı peleriniyle gerçekten de bir evlat, bir kardeş ve kralların amcası gibiydi. Resmi bir şekilde başıyla Yarvi’ye selam verdi ve Yarvi aynı şekilde karşılık vereceği sırada annesi sağ elini tutup sertçe sıktı.

Odem ziftle kaplı odunları meşaleyle ateşe verdi. Alevler gemiyi yaladı ve göz açıp kapayıncaya kadar gemi tutuştu. Topluluktan kederli bir yakarış yükseldi. Thorlby'nin surlarının önündeki balkonlarda duran şerefli ve zengin aileler, onların altındaki zanaatkâr ve tacirler, onların da altında yabancılar ve köylüler ve bulabildikleri oyukları dolduran dilenci ve köleler; herkes tanrıların onlar için uygun gördüğü yerdeydi.

Yarvi yutkunmak zorunda kaldı çünkü birdenbire babasının bir daha geri gelmeyeceği ve kendisinin de yakılana kadar gerçekten de kral olmak zorunda kalacağı düşüncesi su götürmez bir gerçeğe dönüşmüştü.

Ay Baba, çocukları yıldızlarla kendini gösterip yanan gemiden ve adaklardan ve ailesinden yükselen alevler krallarının yasını tutan yüzlerce kişinin yüzünü aydınlatırken, Yarvi üşümüş ve benzi solmuş, kılıcı kucağında, öylece oturuyordu. Şehrin içindeki taş konutlarda, surların hemen dışındaki barakalarda ve kalenin kulelerinde dağınık ışıklar da ortaya çıkmaya başlamıştı. Bu hisar Yarvi'ye oldum olası hapishaneyi andırırdı.

Uyanık kalmak kahramanlara yaraşır bir işti. Kral Tacı'nı ona taktıklarından beri ne önceki gece ne de diğer gecelerde gözüne uyku girmişti. Babasının devasa yatak odasının soğuk köşelerindeki gölgeler binbir türlü korkuyla dolu gibi görünüyordu ve kadim geleneklerine göre Gett Kralı, ülkesi ve halkıyla bütün olduğundan ve onlardan hiçbir şey saklamaması gerektiğinden, geceleri kilitleyebileceği bir kapısı da yoktu.

Sırlar ve yatak odası kapıları krallardan daha şanslı insanlara layıktı.

Kimisi Kral Uthrik hayattayken ona baş belası olmuş, savaş eşyalarını kuşanmış gururlu erkekler ve cilalanmış anah-tarları olan gururlu kadınlardan oluşan bir sıra insan, ellerini

ovuşturmak, gösterişli mezar hediyeleri vermek ve ölü lordun başarıları hakkında abartılı konuşmalar yapmak için Yarvi ve annesinin önünden geçti. Gett'e onun gibisinin bir daha gelmeyeceğinden yakındılar, sonra nerede bulunduklarını hatırlayınca selam verip gülümsemelerinin ardında, Kara Taht'a oturan bu tek elli zavallıdan menfaat sağlayabileceklerini hesaplayarak yarım ağızla "kralım" dediler.

Yarvi ile annesi arasında ise sadece ufak tefek fısıldaşmalar geçiyordu. "Dik otur. Kralsın sen. Özür dileme. Kralsın sen. Pelerin tokanı düzelt. Kralsın sen. Kralsın sen. Kralsın." Sanki onu, kendini ve dünyayı, ortadaki tüm delillere rağmen gerçeğin bu olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

Harap Deniz'de ondan daha becerikli bir tüccar olmayabilirdi ama Yarvi bu kez onun bile bunu satamayacağından şüpheleniyordu.

Gürleyen alevler titreyerek sönene, geminin ejderha kabartmalı gövdesi parıldayan korrara dönüşene ve şafağın ilk lekeleri bulutlara erişerek Tanrılar Salonu'nun bakır kubbesinden yansıyıp deniz kuşlarının çığlık çığlığa uyanmasına neden olana kadar orada oturdular. Sonra annesi ellerini çırpı ve şıkırdayan tasma zincirleriyle köleler hâlâ dumanı tüten yığının üzerine toprak atarak, Yarvi'nin fırtınada kaybolan amcası Uthil'in, dedesi Brevaer'in ve büyük dedesi Ayrıkayak Angulf'un höyüklerinin yanında dimdik duracak bir höyük için çukur kazmaya başladılar. Sahilin ilerisindeki kısa otlar göz alabildiğine uzuyor, kum tepeciklerinin arasında son buluyor, kadınlara yazma hünerini öğreten Yazıcı Tanrıça'nın ve ölülerin isimlerini ulu defterlerine yazan vaizlerin yaşadığı zamanın sislerinde gözden kayboluyorlardı.

Sonra Güneş Ana kör edici yüzünü gösterdi ve suyu ateşe verdi. Dalgalar yakında çekilecekti ve Grom-gil-Gorm'dan intikamlarını alacakları Vanster'e doğru hızla yola çıkabilmeleri için, kumsalda bekleyen keskin kuyruklu gemileri de beraberinde götürecekti.

Odem amca kılıcının kabzasını sıkıca kavrayıp yüzündeki rahat gülümsemesinin yerini asık savaşçı suratını takınarak tepeye tırmandı.

"Zamanı geldi," dedi.

Yarvi ayağa kalktı, amcasının yanından geçti, korkularını yutup ödünç kılıcını göğsüne kaldırarak rüzgâra ciğerleri yettiğince yüksek sesle haykırdı: "Ben, Gett Kralı Uthrik ve Laithlin oğlu Yarvi, bir ant içiyorum! Bir güneş-andı ve ay-andı içiyorum. Andımı Yargılayan Tanrıça, Unutmayan Tanrı ve Düğümlerin Tanrıçası önünde içiyorum. Buraya gömülü ağabeyim, babam ve atalarım; Gören Tanrı ve Yazıcı Tanrıça şahit olsun ki; her biriniz şahit olun ki; bu benim boynumdaki zincir, kalbimdeki ateş olsun ki babamın ve ağabeyimin katillerinden intikamımı alacağım. Buna ant içiyorum!"

Savaşçılar savaş baltalarını miğferlerine, yumruklarını boyalı kalkanlarına ve botlarını Toprak Baba'ya vurarak hırsla krallarını onayladılar..

Yarvi'nin amcası kaşlarını çatı. "Bu ağır bir ant, kralım."

"Yarım bir adam olabilirim," dedi Yarvi, kılıcını koyun derisi kınına sokmakla uğraşırken. "Ama tam bir ant içebilirim. En azından savaşçıların hoşuna gitti."

"Bunlar Gett erkekleri," dedi Hurik. "Bu tarz hareketleri severler."

"Ben andını beğendim." Isriun, rüzgârda dalgalanan sarı saçlarıyla yakınında duruyordu. "Krallara yaraşır bir ant."

Yarvi kızın orada olduğunu görünce çok sevindiğini fark etti. Orada onlardan başka kimse olmamasını, onu tekrar ama bu kez daha iyi öpmeyi dilerdi. Oysa tek yapabildiği gülümsemek ve yarım elini yarım kaldırıp yarım yamalak bir veda etmek oldu.

Bir daha buluştuklarında öpmüşek için zamanı olacaktı.

“Kralım.” Görünen o ki dumana, toza ya da havaya bana mısın demeyen Gundring Ana’nın gözlerinde yaşlar vardı. “Tanrılar size açık bir hava bahtı ve çok daha açık bir silah bahtı bahşetsin.”

“Merak etme, vaizim,” dedi, “her zaman bundan sağ çıkma ihtimalim var.”

Gerçek annesi ise gözyaşı dökmedi. Tek yaptığı yamuk pelerin tokasını bir kez daha düzeltip, “Kral gibi dur, Yarvi. Kral gibi konuş. Kral gibi dövüş,” demek oldu.

“Ben kralım,” dedi kendisi de inanmayarak. Düğümlenen boğazını zorlayarak, “Seni gururlandıracağım,” dese de bunu nasıl yapacağına dair en ufak fikri yoktu.

Fakat amcasının ona nazıkçe yol gösteren eli omzunda, önlerinde parlak çelikten oluşan bir yılan misali suya doğru yol alan savaşçılarla ilerlemeye devam ederken Yarvi arkasına baktı ve annesinin, Hurik ne kadar kuvvetli bir adam olursa olsun, onu zırhından tutup kendine çektiğini gördü.

“Oğlumu koru, Hurik,” dediğini duydu, boğulurcasına. “Ondan başka kimsem yok.”

Sonra Altın Kraliçe, muhafızları, hizmetkârları ve birçok kölesiyle şehre doğru yola çıktı ve Yarvi’ye renksiz şafağın altında, yelkenleri yaralı göğe karşı sallanan bir orman misali toplanmış gemilere doğru ilerledi. Zayıf da olsa, boğazı

ağrıyıp gözleri de yansa, kalbi şüpheyle dolu da olsa Yarvi, savaşmak için can atan babasının yürüdüğü yoldan yürümeye çalışıyordu.

Küllerin arasında gözyaşı döken Barış Baba'yı bırakıp Savaş Ana'nın demir kucağına yollandı.

ERKEK İŞİ

Deniz Ana'dan gelen her dalga onu kaldırıyor, yuvarlıyor, sırlıklam kıyafetlerine saldırıyor ve ayağa kalkmaya çalışmış gibi debelenmesine neden oluyordu. Uğuldayarak geriye çekilen her dalga, cesedi sahil boyunca sürükleyip kum ve köpükle karman çorman olan saçıyla kurumaya bırakılmış yosunlar gibi hareketsiz bırakıp terk ediyordu.

Yarvi gözlerini adama dikmişti, kim olduğunu merak ediyordu. Ya da eskiden kim olduğunu. Çocuk muydu yetişkin mi? Kaçarken mi ölmüştü, cesaretle savaşırken mi?

Artık fark eder miydi?

Geminin gövdesi kuma çarpıp bir anda durunca güverte sarsıldı. Yarvi dengesini kaybedince düşmemek için Hurik'in koluna tutunmak zorunda kaldı. Savaşçılar takırtılar eşliğinde küreklerini bıraktılar, kalkanlarını çıkardılar ve geminin yan

tarafından atladılar; kıyıya en son çıkıp herhangi bir zafer ya da ganimet almak için çok geç kaldıklarından yüzlerinden düşen bin parçaydı. Kral Uthrik'in zamanında kralın gemisine binmek büyük bir şerefti.

Kral Yarvi'nin zamanında ise şereften eser yoktu.

Adamlardan bazıları geminin iplerini alıp gemiyi sudaki cesedin yanından kıyıya çekti, diğerleriye silahlarını çekip Amwend kasabasına doğru yola çıktı. Kasaba çoktan alevlere teslim olmuştu.

Yarvi krallara yaraşır bir denge kırıntısıyla gemiden atlamak için kendini hazırlarken dudağını ısıırıyordu fakat yaldızlı kalkanının kulpu çolak elinden kaçınca pelerinine takılıp onu neredeyse tuzlu suya yüzükoyun düşürüyordu.

"Kahrolasica şeyler!" Yarvi kayışları gevşetti, kalkanı yorgun kolundan çıkarıp adamların kürek çekerken oturdukları deniz sandıklarının arasına fırlattı.

"Kralım," dedi Keimdal. "Kalkanınızı bırakmayın. Böyle daha güvenli..."

"Benimle dövüştün. Kalkanımın ne kadar işe yaradığını gördün. Yalnızca kılıçla durduramayacağım biri bana saldırırsa kaçmam daha hayırlı olur. Kalkanım olmadan daha hızlı koşarım."

"Ama kralım..."

"Kral o," diye gürlledi Hurik, ağarmış sakalını kalın parmaklarıyla sıvazlarken. "Kalkanlarımızı bırakmamızı istiyorsa, hepimiz bırakmalıyız."

"İki sağlam eli olanlar kendilerininkini kullanabilirler," dedi Yarvi, suyun içinde düşse kalkan ilerlerken. Bir dalga daha gelip onu beline kadar ıslatınca dişlerinin arasından küfrü bastı.

Kumların otlarla buluştuğu yerde, birbirine zincirlenmiş yeni esirler gemilerden birine götürülmek için bekliyordu. Birbirlerine sokulmuşlardı; yüzleri isle kaplanmış, gözleri korku, acı ya da denizden çıkagelip hayatlarını çalan orduyu görünce fal taşı gibi açılıvermişti. Onların yanında, Yarvi'nin savaşçılarından bir grup, esirlerin kıyafetleri için zar atıyordu.

"Amcanız Odem sizi bekliyor, kralım," dedi bir tanesi. Sonra da yüzünü ekşitip ayağa kalkarak, hüngür hüngür ağlayan yaşlı adamı tekmeleyip yüzüstü yere devirdi.

"Nerede?" diye sorabildi Yarvi, ansızın kuruyan ağzına yapışan diline rağmen.

"Kalenin burcunda." Adam, bir yanını kızgın dalgaların dövdüğü, öbür yanı köpüklerle kaplı bir körfez bulunan ve kasabaya tepeden bakan dik bir kayanın üstündeki taş kuleyi işaret etti.

"Kapıları kilitlememişler mi?" diye sordu Keimdal.

"Kilitlemişler ama reisin oğullarından üçü kasabada kalmış. Odem birinin boğazını kesti, kapıyı açmazlarsa birinin daha boğazını keseceğini söyledi."

"Öyle oldu," dedi diğer savaşçılardan biri. Zarı durunca bir kahkaha koyverdi. "Yeni bir çift çorap!"

Yarvi şaşkındı. Güler yüzlü amcasının acımasız biri olacağı hiç aklının ucundan geçmezdi. Oysa Odem, Yarvi'nin hâlâ öfke nöbetlerinin izlerini taşıdığı babası ve boğulan kardeşleri, eşsiz kılıç ustalığıyla hâlâ ihtiyar savaşçıların gözlerini yaşartan Uthil'le aynı tohumdan yeşermişti. Bazen en vahşi akıntılar, en sakın suların altında saklanırdı.

"Tanrılar belanızı versin!"

Kana bulanmış saçı yüzünün bir yanına yapışan bir kadın, ip yettiğince sendeleyerek kölelerin sırasından ayrılmıştı.

“Aşağılık bir ülkenin aşağılık kralı, Deniz Ana yutsun hepinizi...”

Savaşçılardan biri kadını yere yıktı.

“Kesin şunun dilini,” dedi bir diğeri, kadının saçından tutup kafasını geriye çekerken. Üçüncü savaşçı ise hemen bıçağını çekti.

“Hayır!” diye bağırdı Yarvi. Adamlar ona bakıp yüzlerini ekşittiler. Krallarının onuru ayaklar altına alındıysa, onların onuru da ayaklar altına alınmış demektir ve bunun açıklaması merhamet göstermek olamazdı. “Dili yerindeyken daha pahalıya satılır.” Yarvi, omuzlarını ezen zırhıyla dönüp kuleye doğru yürümeye başladı.

“Annenizin oğlusunuz, kralım,” dedi Hurik.

“Başka kimin oğlu olabilirdim ki?”

Eski akınların, kahramanca hareketlerin ve büyük ganimetlerin hikâyelerini anlatırken babasının ve ağabeyinin gözleri parlardı. Yarvi’ye o sırada masanın en uzak köşesinde, gölgeler arasında oturur, bir erkek işinin parçası olmayı dilerdi. Ama işte, gerçekler sere serpe karşısındaydı ve sefere çıkmak pek de çekici gelmiyordu artık.

Savaş denebilecek bir şeyler yaşandıysa da çoktan sona ermişti fakat Yarvi yine de zırhının içinde ter döküp ağzının içini kemirirken ve en ufak seslerden korkarken, kendini bir kâbusun içinde hissediyordu. Çığlıklar ve kahkahalar, oynayıp duran alevlerin arasından bir o yana bir bu yana fırlayan silüetler ve boğazını tırmalayan duman. Kargalar ölüleri didikliyor, daire çiziyor ve zaferlerini ilan ediyorlardı. Asıl zafer onlarındı. Barış Baba yüzünü gizleyip gözyaşı dökerken ölüleri toplayıp açık eli yumruk eden Savaş Ana, Kargaların Annesi

bugün sevinçle dans edecekti. Vanster ile Gett arasındaki bu belirsiz sınırdaki, Barış Baba'nın gözyaşları dinmek bilmezdi.

Aşağıdaki dalgalar kaidesine gürültüyle çarparken kalenin kulesi yukarıda, kapkara bir silüet halinde parlıyordu.

“Durun,” dedi Yarvi nefes nefese; başı dönüyor, terden yüzü kaşınıyordu. “Zırhımı çıkarmama yardım edin.”

“Kralım,” diye atıldı Keimdal, “korkarım buna itiraz etmek zorundayım!”

“İstedğin kadar itiraz et. Sonra da emri yerine getir.”

“Benim görevim sizi korumak...”

“O zaman kuleye çıkamadan aşırı terden öldüğümde yaşayacağın utancı bir düşün! Kayışları çöz, Hurik.”

“Kralım.” Zincirli zırhını çıkardılar ve Hurik zırhı koca omzuna attı.

Yarvi, babasının fazlasıyla ağır ve hantal altın pelerin tokasını işe yaramaz bir et parçasından ibaret olan eliyle sıkmak için cebelleşirken, “Haydi, yürü,” diye bağırdı Keimdal’a. Açık kapıların berisinde onları karşılayan manzara, olduğu yere mihlanmasına neden oldu.

“Burada hasat varmış,” dedi Hurik.

Kulenin önündeki dar alan cesetlerle doluydu. O kadar çok ölü vardı ki Yarvi ayağını koyacak yer bile bulamıyordu. Kadın ve çocuk cesetleri de vardı. Üstlerinde sinekler uçuyordu. Yarvi midesinin kalktığını fark ettiyse de bulantı hissini bastırmaya çalıştı.

Sonuçta o da artık kraldı ve krallar, düşmanlarının cesetlerini görünce ancak mutlu olurlardı.

Amcasının savaşçılarından biri kulenin girişinde oturmuş, eğitim alanındaymış gibi sakın sakın baltasını temizliyordu.

“Odem nerede?” diye homurdandı Yarvi.

Adam kısık gözlerle sıırttı ve yukarıyı işaret etti. “Yukarıda, kralım.”

Yarvi başını eğerek içeri girdi. Nefesi duvarlarda yankılanıp ayakları taşların üstünde sekerken, ağzına gelen tükürüğünü yutuyordu.

Babası, *Savaşta her şey mubahtır*, derdi.

Baş döndürücü karanlığın içinde yukarı tırmanırken, Hurik ve Keimdal hemen arkasından geliyordu. Yanan yüzüne vuran rüzgârı hissetmek için dar bir pencerenin önünde durdu, dik bir yamacın sonunda kayalara vuran suya baktı ve korkusunu derinlere gömdü.

Kral gibi dur, demişti annesi. *Kral gibi konuş*. *Kral gibi dövüş*.

Tepede, bir kalas yığınının üstüne, Yarvi'nin bel hizasına gelen tahta bir korkuluk duvarı. Ne kadar yükseğe tırmandıklarını gördüğünde, zorla bastırdığı mide bulantısı hareketi geçerken, Toprak Baba ile Deniz Ana önlerine serilmiş, Vanster'in ormanları göz alabildiğine uzanıyordu.

Yarvi'nin amcası Odem sakince Amwend'in yanışını, kara dumanların gri göğü lekeliendirmesini, ufacık savaşçıların ortalığı yakıp yıkmasını, kanlı hasadı toplamak için suyun çakıllarla buluştuğu yerde sıralanmış ufak gemileri izliyordu. En tecrübeli askerlerinden bir düzinesi etrafındaydı ve güzelim sarı cüppesi, yara bere içinde şişmiş yüzü, arkadan bağlanmış elleri, tıkalı ağzı ve kanla toprak toprak olmuş uzun saçlarıyla bir esir hemen önünde diz çökmüştü.

Odem, “Kısa günün kârı!” diye bağırarak omzunun üstünden Yarvi'ye gülümsedi. “İki yüz esir ve büyükbaş hayvan ile ganimet ele geçirdik ve Grom-gil-Gorm'un kasabalarından birini ateşe verdik.”

“Peki ya Gorm?” diye sordu Yarvi, tırmanışın ardından soluklanmaya ve –durmak ve dövüşmek güçlü yanlarından olmadığından– en azından kral gibi konuşmaya çalışarak.

Odem yüzünü buruşturdu. “Kılıčkıran yola çıkmıştır herhalde. değil mi, Hurik?”

“Kesinlikle.” Hurik merdivenden platforma çıkıp sonunda belini doğrultabildi. “Sinekler nasıl savaş var diye üşüştüye, o yaşlı kurdun gelmesi de kaçınılmazdır.”

“Bir saat içinde askerleri toplayıp denize açılmalıyız,” dedi Odem.

“Gidiyor muyuz?” diye sordu Keimdal. “Bu kadar çabuk mu?”

Yarvi farkında olmadan kızmıştı. Yorgun, hasta ve kendi zayıflığına, amcasının gaddarlığına ve dünyanın düzenine kızgındı. “İntikamımız bu mu, Odem?” Sağlam eliyle alevler içindeki köyü işaret etti. “Kadınlar, çocuklar ve yaşlı başlı çiftçilerden mi alıyoruz intikamımızı?”

Amcasının sesi her zamanki gibi sakindi. Bahar yağmuru kadar. “İntikam parça parça alınır. Siz şimdilik kafanızı bununla meşgul etmeyin.”

“Ben bunun için yemin etmedim mi?” diye hırladı Yarvi. Son iki gündür kim *kralım* diye hitap etse bir şey batıyordu ona. Ama şimdi, öyle hitap etmediklerinde de kızdığını fark ediyordu.

“Ettin. Ben de işittim ve altından kalkamayacağın bir yemin olduğunu düşündüm.” Odem, yerde, ağzındaki bağla homurdanıp duran esiri gösterdi. “Ama seni bu ağırlıktan o kurtaracak.”

“O kim?”

“Amwend reisi. Seni öldüren kişi.”

Yarvi gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Ona engel olmaya çalıştım. Ama korkak herifin hançeri varmış.” Odem elini kaldırdı, elinde bir hançer vardı. Kara kehribardan topuzu olan uzun bir hançer. Tırmanış yüzünden sıcak basmasına rağmen, Yarvi tepeden tırnağa buz kesti.

“Biricik yeğenimi kurtaramamak hayatımın en büyük pişmanlığı olacak.” Odem, değersiz bir parça et kesermiş gibi hançerini reisin omzu ile boynunun birleştiği yere sapladı ve adamı tekmeleyerek, dama fişkırان kendi kanının içine yüzükoyun düşmesine neden oldu.

“Ne demek istiyorsun?” Yarvi’nin sözleri tiz ve yarım yamalak çıkmıştı ve o anda, amcasının tepeden tırnağa zırlı ve silahlı adamlarının ne kadar kalabalık olduğunu ve hepsinin de onu kuşattıklarını fark etti.

Odem soğukkanlılıkla ona doğru ilerledikçe, o da titrek dizlerle geri geri gitmeye başladı ama alçak korkuluk duvarından ya da yüksekten düşme ihtimalinden başka sığınacak yeri yoktu.

“Doğduğun geceyi hatırlıyorum.” Amcasının sesi, kışın gölü kaplayan buz tabakası kadar soğuktu. “Baban şu güdük elin yüzünden tanrılara yakarmıştı. Gerçi beni hep güldürürdün. Senden iyi soytarı olurdu.” Odem kaşlarını kaldırıp iç geçirdi. “Kızım gerçekten tek elli bir zavallıyla mı evlenecek? Gett’in gerçekten yarım bir kralı mı olacak? İpleri annesinin elinde olan şapşal bir kukla. Hayır, yeğenim, hiç... *sanmıyorum.*”

Keimdal, Yarvi’nin kolundan tutup onu kendine çekti. Kılıcını çekerken metalin sürtünme sesi duyuldu. “Arkama geçin, kra...”

Yarvi’nin yüzüne fişkırان kan görüşünü de bulandırdı. Keimdal dizlerinin üstüne düşüp bir yandan kan tükürüyor,

bir yandan boğazını tutuyordu ama kapkara bir kan, parmaklarının arasından akıp gidiyordu. Yarvi yan tarafa baktığında, Hurik'in asık suratını ve elinde Keimdal'ın kanıyla ıslanan bıçağı gördü. Yarvi'nin zırhını bırakıp şakırdarak yere düşmesine izin verdi.

"Gett'in iyiliği için ne gerekiyorsa onu yapmalıyız," dedi Odem. "Öldürün onu."

Yarvi, ağzı bir karış açık geriye sendelerken Hurik onun pelerini yakaladı.

Babasının ağır altın tokası çıt sesiyle açılıverdi. Bir anda adamın elinden kurtulan Yarvi geriye doğru yalpaladı.

Dizleri olanca hızıyla korkuluklara çarpınca nefesi kesildi ve dengesini kaybedip korkuluğun üstünden aşağı savruldu.

Kayalar, su ve gökyüzü birbirine karıştı. Gett Kralı düştü, düştü, düştü ve su, demire vuran çekiç gibi vurdu üstüne.

Ve Deniz Ana, onu soğuk kucağına alıverdi.

DÜŞMAN

Yarvi karanlığın içinde, ağzından kaçan baloncuklar yüzünden ölümün eşiğinde kendine geldi ve içgüdüsel olarak hayatta kalma isteğiyle debelenmeye, kıvrınmaya ve çırpınmaya başladı.

Tanrıların onunla işi bitmemiş olacaktı ki kaburgaları patlayacak gibi olduğunda ve öyle ya da böyle artık nefes alması gerektiğinde başı suyun üstüne çıktı. Serpinti gözünü kör etti, Yarvi öksürdü, tıksırdı, debelendi, tekrar suyun altına kaydı ve akıntıyla bir o yana bir bu yana savruldu.

Hızla gelen bir dalga onu kayalığın üstüne sürüklediğinde, Yarvi ikinci kez nefes almasına yetecek kadar kaya midyelelerine ve kaygan, yeşil yosunlara tutunmayı başardı. Tokasıyla debelenip, kılıç kemerinin onu boğmaya niyetli kollarından kendini kurtardı, acımasız denizde çırpınırken yanmaya başlayan ayaklarını savurup iyice ağırlaşan botlarını çıkardı.

Tüm gücünü topladı ve kabaran deniz onu yukarı kaldırdığında o da sarf ettiği çabayla titreyerek kendini yukarı itmeye çalıştı. Tuzlu suyla yıkanmış, denizaneleri ve sivri kabuklu deniz salyangozlarıyla dolu dar bir çıkıntıya atıverdi kendini.

Hâlâ hayatta olduğu için şüphesiz şanslıydı ama kendini hiç şanslı hissetmiyordu.

Kalenin kuzeyinde kalan koyda, öfkeli dalgaların saldırıp tokatladığı, kayaları kemirdiği ve güneşte parlayan serpintiler saçtığı sivri kayalarla çevrili daracık bir yerdeydi. Gözüne gelen ıslak saçlarını yana itti, ağzındaki tuzlu suyu tükürdü; boğazı yanıyordu ve hem sağlam eli hem sakat eli yanıp sızlıyordu.

Zırhını çıkarmak konusunda verdiği cesur karar hayatını kurtarmıştı ama zırhın altına giydiği pamuklu ceket deniz suyuyla şişmişti. Kayışları çözüp nihayet onu da sırtından attı ve titreyerek çömeldi.

“Görüyor musun onu?” diyen bir ses işitti. Ses o kadar yakından geliyordu ki kaygan kayanın dibine iyice çömelip dilini ısırdı.

“Ölmüştür kesin.” Başka bir ses. “Kayalığın üstüne düştü. Deniz Ana onu almıştır bile.”

“Odem cesedini istiyor.”

“O zaman kendisi gelip bulsun.”

Üçüncü bir ses katıldı. “Ya da Hurik bulsun. Çolağın düşmesine izin veren oydu.”

“Önce hangisine suya girmesini buyuracaksın, Odem’e mi Hurik’e mi?”

Kahkahalar duyuldu. “Gorm geliyor. Tek elli ceset aramak için kaybedecek vaktimiz yok.”

“Gemiye dönelim, Kral Odem’e de yeğeninin denizin dibini boyladığını...” Sesler böylece sahile doğru kayboldu.

Kral Odem. Baba gibi sevdiği öz amcası, sakinleştirici sözler ve anlayışlı tebessümüyle her zaman yanında olan, Yarvi'ye her zaman yol gösteren amcası. Kendi kanından biri! Yarvi sağlam eliyle tutunuyordu ama sakat eli titrek bir yumruk oldu; babasının öfkesi içinde öyle kabarmıştı ki neredeyse nefes alamıyordu. Ama annesi hep, *Geçmişe takılıp kalma, daima geleceğe bak,* derdi.

Annesi.

Onu düşününce zavallı bir yakarış koptu ağzından. Altın Kraliçe her zaman ne yapılması gerektiğini bilirdi. Ama ona nasıl ulaşacaktı? Gett gemileri gidiyordu. Vansterliler de yakında buraya varırdı. Yarvi'nin elinden gelen tek şey, gecenin çökmesini beklemektir. Sınırdan geçenlerin bir yolunu bulup güneşe, Thorlby'ye gidecekti.

Her zaman bir yol vardır.

Uçsuz bucaksız ormanı yalınayak geçmesi gerekse bile yapacaktı bunu. Şeref yoksunu amcasından ve o hain Hurik'ten intikamını alacak, Kara Taht'ı geri alacaktı. Güneş Ana yüzünü kayaların ardına saklayıp gölgeler uzarken, Yarvi kendi kendine bunun için yemin etti.

Ne yazık ki en acımasız intikamcı olan gelgiti akıl edememişti. Çok geçmeden, buz kesmiş dalgalar, sarıldığı çıkıntıyı yıkamaya başladı. Soğuk, ayaklarına kadar yükseldi, bileklerine, oradan dizlerine çıktı. Biraz sonra deniz o daracık alanı daha da sert dövmeye başladı. Seçeneklerini değerlendirmek isterdi fakat bunu yapabilmek için insanın birden fazla seçeneği olmalıydı.

O yüzden tırmanmaya başladı. Titriyordu, bitkindi, her yanı sızlıyordu ve üşümüştü, ağılıyordu ve ayağı ya da eli her kaydığında Odem'e lanet okuya okuya tırmanıyordu. Korkunç

bir risk almıştı ama bu, kendini Deniz Ana'nın merhametine bırakmaktan iyiydi çünkü her denizcinin bildiği gibi, Deniz Ana da acımasızdı.

Son bir gayretle kendini uçurumun kenarından yukarı çekti ve bir an kumun içinde öylece yatıp soluklandı. Ayağa kalkmak için inleyerek yuvarlandı.

Kafasının yan tarafına inen bir şey canhıraş bir çığlık atmasına ve beyninde beyaz ışıkların patlamasına neden oldu. Dünyası yerle bir olurken küt diye yere düştü. Ağzından kan sızıyordu ve sersemlemiş halde emekleyerek ayağa kalkmaya çalıştı.

"Saçına bakılırsa, bir Gett iti." Saçından tutulup sürüklenmeye başlayınca acı acı ciyakladı.

"Enik demeli." Kıçına yediği tekmeyle yüzükoyun yere kapaklandı. Bir iki adım süründü, yine tekme yedi. İki adam onu güdüyordu. Mızraklı ve zırhlı iki adam. Şüphesiz Vans-terlilerdi fakat sert yüzlerini çevreleyen uzun, örgülü saçları dışında, talim meydanında yüzlerini ekşitip ona bakan savaşçılardan bir farkları yoktu.

Silahsız insanlar için, silahlı adamların hepsi birdi.

"Kalk," dedi bir tanesi onu tekmeleyip döndürerek.

"O zaman tekme atıp durma," diyebildi Yarvi nefes nefese.

Bunu söyleyince mızrağın tersi suratında patlayıverdi ve Yarvi şaka yapmamaya karar verdi. Adamlardan biri Yarvi'yi yırtık gömleğinin yakasından tutup yarı sürükleyip yarı yürüterek çekmeye başladı.

Dört bir yanda, kimisi at sırtında yüzlerce savaşçı vardı. Köylüler de vardı, muhtemelen gemileri gördüklerinde kaçanlar şimdi isle kararmış, gözyaşlarıyla yıkanmış yüzlerle evlerinin

yıkıntılarını kazmaya dönmüştü. Cesetler yakılmak için sıraya dizilmişti: Kefenleri deniz meltemiyle dalgalanıyordu.

Ancak Yarvi kendinden başkasına acıyacak halde değildi.

“Diz çok, it.” Bir kez daha yere atıldı fakat bu kez ayağa kalkması istenmiyordu; aldığı her nefesle inliyor, vurdukları ağzı sızlıyordu.

“Bana ne getirdiniz?” dedi duru bir ses, şarkı söylemiş gibi alçalıp yükselen bir tonla.

“Bir Gettli. Kalenin oradan, denizden çıktı, kralım.”

“Denizlerin Anası karaya tuhaf şeyler vuruyor. Bana bak, deniz yaratığı.”

Yarvi yavaşça, korkuyla, canı acıyarak başını kaldırınca, çeliği aşınmış bir çift büyük botla karşılaştı. Sonra kırmızı-beyaz çizgili bol bir pantolon. Sonra altın tokalı bir kemer, büyük bir kılıcın kabzası ile dört bıçağın sapını gördü. Sonra altın zikzak çizgilerle örülmüş çelik bir zırh. Sonra, kurdun kafasının hâlâ yerinde olduğu ama boş göz çukurlarına lal taşları yerleştirilmiş, geniş omuzlardan sarkan beyaz bir kürk. Onun üstünde, altın ve gümüş bir zincirde öbek öbek ve karman çorman dizilmiş mücevherler ıslıl ıslıl parlıyordu: Mağlup edilen düşmanların kabzasından alınmış kaşlar o kadar çoktu ki zincir, ağaç gövdesini andıran boynuna üç kez dolandığı halde yine de aşağı sarkıyordu. Nihayet, Yarvi’nin karşısında, rüzgâr yemiş gibi orantısız, çiçekbozuğu yüzü, yer yer ağarmış uzun, birbirine karışmış saç sakalı ve büktüğü dudağıyla gözlerinin çevresinde izi okunan tebessümüyle devasa bir adam belirdi. Önce hangisini ezeceğini düşünerek böcekleri izleyen bir adamın tebessümü vardı yüzünde.

“Kimsin sen, çocuk?”

“Bir aşçının oğluyum.” Sözler Yarvi’nin kanlı ağzından peltek çıkıyordu. Onu ele vermesin diye çolak elini ıslak gömleğinin içine sokmaya çalıştı. “Denize düştüm.” *İyi bir yalancı, yalan kumaşını aynı miktarda doğruyla dokumalıdır,* derdi Gundring Ana.

“Bil bakalım oynayalım mı?” diye sordu dev, yerinden kurtulan bir tutam saçıyla oynayarak. “Bil bakalım benim adım ne?”

Yarvi yutkundu. Tahmin etmesine gerek yoktu. “Sen Grom-gil-Gorm’sun. Kılıčkıran, Yetim Bırakan, Vanster Kralı.”

“Bildin!” Gorm devasa ellerini çırpı. “Gerçi daha ne kazandığın belli değil. *Ben* Vanster Kralı’yım. Skeken Kalesi’ndeki tahtında oturan Yüce Kral kılıçların kınından çıkmasını yasakladığı halde, siz Gettlilerin göz göre göre soyduğu, katlettiği ve köle yapmak için kaçırdığı bu kör talihli zavallıların da kralıyım. Yüce Kral eğlencemizi baltalamayı seviyor ama durum bu.” Gorm’un gözleri harabeye dönen manzaraya kaydı. “Bu senin de zoruna gitmiyor mu, aşçının oğlu?”

“Hayır,” diye ciyakladı Yarvi, yalan söylemeye gerek duymadan.

Kralın yanına bir kadın geldi. Yer yer ağarmış saçları kısacık kesilmişti; uzun, beyaz kolları omzundan parmaklarının ucuna kadar mavi dövmelerle kaplıydı. Yarvi bunların bir kısmını derslerinden hatırlıyordu: Geleceği tahmin ederken kullanılan yıldız tabloları, küçük tanrıların birbirleriyle bağlantısını gösteren daire içinde daireler, mazur görülen ve yasaklanan zamanı, mesafeyi ve niceliği gösteren runik yazılar. Bir koluna beş elf bileziği takmıştı. Altın, çelik ve ısıldayan parlak camlarla, anlamları zaman kuyusunda boğulmuş sembollerle yazılmış tılsımlarla bezeli, çok eski ve değerli yadigarlar.

Yarvi bu kadının Gorm'un papazı Scaer Ana olduğunu anlamıştı. Yarvi'nin babasını barış vaatleriyle ölüme sürükleyen Scaer Ana.

"Hangi kendini bilmez Gett Kralı böyle bir katliam emri verir?" diye sordu Scaer Ana, bir güvercininki kadar sert bir sesle.

"Odem." Yarvi o anda bunun doğru olduğunu içi acıyarak fark etti.

Kadın ekşi bir tat almış gibi ağzını büzüştürdü. "Demek tilki, ağabeyi kurdu öldürdü."

"Hain yaratıklar." Gorm zincirindeki değerli kılıç kabzası kaşlarından biriyle oynarken iç geçirdi. "Böyle olacağı belliydi. Güneş Ana'nın gökte Ay Baba'nın peşinden gitmesi kadar kaçınılmaz."

"Kral Uthrik'i sen öldürdün," dedi Yarvi, kelimeleri kanlı ağzından tükürürcesine.

"Öyle mi diyorlar?" Gorm devasa kollarını kaldırınca kemerindeki kılıçlar şıngır şıngır sallandı. "O halde neden övünmüyorum? Ozanlarım neden bu hikâyeden bir destan yazmıyorlar? Yoksa bu zaferimden neşeli bir şarkı çıkmaz mı?" Güldü, kollarını indirdi. "Ellerim omuzlarıma kadar kana bulanmış, aşçının oğlu çünkü beni hayatta en çok mutlu eden şey budur. Ama ne yazık ki tüm ölenleri öldüren ben değilim."

Kemerindeki hançerlerden biri öne kaymıştı, boynuz sapı Yarvi'ye bakıyordu. Onu kapabilirdi. Babası olsa, ağabeyi olsa ya da kralını korumak için canını veren cesur Keimdal olsa, o hançere atılır, Grom-gil-Gorm'un karnını yarar ve intikam yeminini yerine getirirdi.

“Bu süs bıçağını mı istiyorsun?” Gorm hançeri çekip keskin ucunu Yarvi’ye uzattı. “Al o zaman. Ama şunu unutma, ben daha beşikteyken Savaş Ana beni kutsamış. Kehanete göre hiçbir erkek beni öldüremez.”

Beyaz göğün altında, rüzgârda dalgalanan saç, parlayan zırhı ve nice savaşlar görmüş geçirmiş yüzündeki sıcak tebesümüyle ne kadar da devasa görünüyordu. Yarvi bu devden mi intikam almaya ant içmişti? Yarvi, bu incecik beyaz elli yarım adam mı? Soğuktan ve korkudan tir tir titremese kendi küstahlığına gülüp geçerdi.

“Sahilde karnını deşip bağırsaklarını kargalara ziyafet olarak bırakmalıyız,” dedi Gorm’un, masmavi gözlerini Yarvi’den ayırmayan vaizi.

“Hep böyle dersin, Scaer Ana.” Gorm hançerini yeniden kemerine soktu. “Oysa kargalar bana bir kez olsun teşekkür etmedi. Bu daha küçücük bir çocuk. Bu vahşetin sorumlusu o değil ya.” Ne kadar yanıldığını bilseydi keşke. “Asil Kral Odem’in aksine, göğsümü kabartmak için zayıfları katletmeme gerek yok.”

“Peki ya adalet?” Vaiz, sinirden yüz kasları oynarken kaşlarını çatıp kefenli cesetlere baktı. “Köylüler intikam almaya açlar.”

Gorm dudaklarını öne uzatıp osuruk sesi çıkardı. “Köylülerin işi aç olmaktır. Gett’in bilge ve güzeller güzeli Altın Kraliçesi Laithlin’den hiç mi bir şey öğrenmedin? Satabileceğin şeyi neden öldüresin ki? Tasmasını takın ve onu da diğerlerinin yanına atın.”

Adamlardan biri onu yakalayıp diğeri boynuna demir tasma geçirirken Yarvi tiz bir sesle ciyakladı.

“Hançer konusunda fikrini değiştirirsen,” diye bağırdı Gorm, Yarvi’nin arkasından. Gölümsemesini hiç bozmadan devam etti: “Beni bul. Yolun açık olsun, aşcının ölü oğlu!”

“Durun!” diye tısladı Yarvi. Kendisini neyin beklediğini anlayınca kurtulmak için zihnini zorladı. “Durun!”

“Nedenmiş?” diye sordu Scaer Ana. “Kesin şunun ci-yaklamasını.”

Karnına attıkları tekme nefesini kesti. Eski bir ağaç kö-künün üstüne tuttular ve biri onu tutarken öbürü demir oca-ęından yeni çıkmış, ısıdan sapsarı kesilmiş iğneyi kerpetenle tasmanın tokasına yerleştirdi. Birinci adam hızlıca ezmek için çekiçle vurdu ama denk getiremeyip iğneye yandan vurunca Yarvi’nin boynuna eriyik demir sıcrattı.

Yarvi hayatı boyunca böyle bir acı tatmamıştı. Fokur fokur kaynayan bir çaydanlık gibi tiz çığlıklar attı, feryat figan etti ve ağaç kökünün üstünde hüngür hüngür ağlarken adamlardan biri eriyik demiri soğutmak için gömleğinden tuttuğu gibi onu leş kokan bir su birikintisine fırlattı.

“Bir aşcının oğlu gitti.” Scaer Ana’nın yüzü süt kadar sol-gun, mermer kadar pürüzsüz, gözleri kış göğü kadar maviydi ve içlerinde zerre kadar acıma duygusu yoktu. “Bir köle geldi.”

II

GÜNEY YELİ

EN UCUZ MALLAR

Yarvi, boynundaki yeni yanıkları ve özensizce tıraş edilmiş kafasındaki kabukları parmağıyla kazıyarak, gündüz terleyip gece titreyerek, yanıt alamayan bir düzine farklı dildeki duayı, inlemeleri, ağlamaları dinleyerek leş gibi kokan karanlığın içinde büzülüp kalmıştı. Dualar etrafındaki insan artıklarının parçalanmış boğazlarından çıkıyordu. En seslisi de kendisinininkiydi.

En iyi mallar üst katta temiz tutuluyor, iyi besleniyor, müşteri getirsinler diye cilalanmış köle tasmalarıyla sokakta sıraya diziliyorlardı. Dükkânın arkasında daha güçsüz, daha beceriksiz ya da çirkin olanlar parmaklıklara zincirlenip alıcılarına gülümseyecek kıvama gelene kadar dayak yiyordu. Burada ise hasta, yaşlı, geri zekâlılar ve sakatlar, karanlığın ve pisliğin içinde yemek artıkları için domuz gibi kapışıyorlardı.

Vanster'in başkenti Vulsgard'ın büyük köle pazarında herkesin bir fiyatı vardı ve para kazandırmayacağı düşünülenler için masraf yapılmazdı. Duygusallıktan uzak, basit bir gelir gider hesabı. Burada insan kendisinin ne kadar ettiğini öğrenebilirdi ve Yarvi uzun zamandır merak ettiği bir şeyi öğrenmişti.

Kendisi beş para etmezdi.

Başından beri kafası, intikam için yaptığı planlar, stratejiler ve fantezilerle dolup taşmıştı. Farklı yöntemlerle yapabileceği milyonlarca şey zihnine üşüşüvermişti. Oysa şimdi elinden hiçbir şey gelmiyordu. Ben Gett'in meşru kralıyım, diye haykırsa kim inanırdı? Kendisi bile inanmakta güçlük çekiyordu. Hem onları inandırmanın bir yolunu bulsa ne olacaktı ki? Adamların işi insan satmaktı. Elbette onu fidye karşılığı satarlardı. Canı gibi sevdiği kayıp yeğenini bulduğu için Kral Odem'in yüzü güler miydi? Şüphesiz. Yeni düşmüş kar kadar sakın gülerdi hem de.

Böylece Yarvi, dayanılmaz sefilliğin içinde büzülüp insanın nelere alılabileceğine hayret ederek beklemeye başladı.

İkinci gün, kokuyu duymuyordu bile.

Üçüncü gün, gecenin soğüğunda ısınmak için tanrıların gözden çıkardığı yoldaşlarına memnuniyetle sokuldu.

Dördüncü gün, beslenme zamanı atılan lapaları bulmak için diğerleri gibi o da pisliği eşelemeye başladı.

Beşinci gün, en yakınlarının yüzünü bile hatırlayamaz oldu. Annesi ile Gundring Ana'nın yüzleri birbirine karışmış, hain amcası ile ölü babasının yüzleri birbirinde erimişti; Hurik artık Keimdal'dan farksızdı ve Isriun gözünün önüne bile gelmiyordu.

Tuhaf, bir kral nasıl da çabucak bir hayvana dönüşebiliyordu. Ya da yarım bir kral, yarım bir hayvana. Belki de en

yükseğe çıkardığımız kişilerin bile çamurla aralarında pek mesafe yoktu.

Ancak bu insan elinden çıkma cehennemde geçireceği yedinci günün sabahında, yan dükkândaki ölü savaşçıların zırhlarını satan tüccar, deniz kuşlarının çığlıklarına kafa tutmaya başlarken, Yarvi dışarıdan gelen sesi duydu.

“Kürek çekebilecek adam arıyoruz,” dedi derin ve sakin bir ses. Lafı gevelemeden sadede gelen, pazarlığa alışıık bir erkek sesi.

“Dokuz kişi.” İlk konuşanı bu kez daha yumuşak, tatlı bir ses takip etti. “Sarsıntılar yüzünden birkaç yedek adamımızı kaybettik.”

“Elbette, dostlarım!” Dükkân sahibinin –artık Yarvi’nin de sahibiydi– ılık bal gibi kaygan ve yapışkan sesi. “Karşınızda Şetli Namev, savaşta yenilen halkının kahramanı! Şunun boyuna bir baksanıza! Şu omuzlara bakın! Tek başına gemiyi bile çeker. Daha iyisini...”

İlk müşteri domuz gibi homurdandı. “Daha iyisini araydık, sokağın öbür ucundan alışveriş yapardık.”

“Zıvanayı yağlamak için en pahalı yağı kullanmazsın,” dedi ikinci ses.

Yukarıdan gelen ayak sesleri, tavandan düşen toz zerreleri ve Yarvi’nin tepesindeki tahtaların arasından sızan ışııkla şekil değiştiren gölgeler. Yarvi’nin yanındaki köleler konuşulanları daha iyi duymak için kaskatı kesilip nefeslerini tuttular. Dükkân sahibinin sesi artık daha boğuk geliyordu; ballı kıvıamı da azalmaya başlamıştı.

“Burada sağlıklı altı İngling var. Dili az biliyorlar ama kırbaçtan iyi anlıyorlar. Ağır işler için idealler ve fiyatları da...”

“Zıvanayı yağlamak için kaliteli yağ da kullanmazsın,” dedi ikinci ses.

“Bize elindeki malları göster, köle taciri,” diye hırladı ilki.

Merdivenlerin başındaki kapı, rutubetli menteşeleri gıcırdayarak açıldı, içeri vuran ışıkla köleler korkup içgüdülerine uyarak birbirlerine sokuldu; Yarvi de dahil. Yarvi’nin köleliği yeni başlamıştı ama hor görülmeye alışık. Köle taciri, ağız dolusu küfür ve sopasının tersiyle onları sürükleyerek, zincirleri acı bir ezgiyle şakırdayan mallarını sallanıp duran, hırıltılı bir tek sıra haline getirdi.

“İyi sakla şu elini,” diye hırladı tacir. Yarvi elini bükerek üstündeki paçavranın yenine soktu. O an tüm amacı satın alınmak, el değiştirmek, bu cehennem çukurundan kurtulup Güneş Ana’ya çıkmaktı.

İki müşteri merdivenden indi. İlki kırbacını süslü kemerine sıkıştırmış, saçları yer yer seyrekleşmiş irikıyım bir adamdı. Onunla ters düşmenin çok büyük bir hata olacağını söyleyen ters bir bakışı vardı. İkinci daha genç, uzun boylu, cılız, seyrek sakallı, acı yemiş gibi büzdüğü ince dudaklarıyla yakışıklı biriydi. Yarvi onun boynunda da bir tasma olduğunu gördü. Anlaşılan o da köleydi ancak kılık kıyafetine bakılırsa sevilen bir köleydi.

Köle taciri başıyla selam verip sopasıyla sırayı işaret etti. “En ucuz mallarım.” Bu kez süslü sözler söyleme gereği duymamıştı. Böyle bir yerde abartılı sözler yersiz kaçardı.

“Bunlar da pek zavallı yaratıklarımız,” dedi kokudan burnunu kırıştıran köle.

Kalın cüsseli arkadaşı kararını vermişti. Tek koluyla köleyi bir köşeye çekip kısık sesle Haleen dilinde konuşmaya başladı. “Bize kürekçi lazım, kral aramıyoruz.” Bu Sagenmark’ta ve

çevresindeki adalarda konuşulan bir dildi ama Yarvi vaizlik eğitimi almıştı ve Harap Deniz’de konuşulan dillerin çoğunu biliyordu.

“Kaptan aptal değil, Trigg,” diyordu yakışıklı köle, sıkıntıyla tasmağını çekiştirerek. “Onu kazıkladığınızı anlarsa ne olacak?”

“Bunların fiyatı daha uygundu deriz.” Trigg iç karartıcı topluluğu süzdü. “Sonra sen eline yeni bir şişe tutuşturursun, o da unuttur gider. Yoksa artık gümüşe ihtiyacın kalmadı mı, Ankran?”

“Olduğunu biliyorsun.” Ankran, Trigg’in kolundan kurtuldu; dudaklarını iyice bükmüştü. Başını kaldırıp bakmadan sıradaki kölelerden seçmeye başladı. “Bu... bu... bu...” Eli Yarvi’nin üzerine geldi, tam onu geçiyordu...

“Ben kürek çekebilirim, efendim.” Yarvi’nin hayatında söylediği en büyük yalan buydu. “Balıkçı çırağıydım.”

Nihayetinde Ankran dokuz köle seçti. Aralarında babasının, ineği yerine sattığı kör bir Throvenli, sırtı kambur, yaşlı bir Adalı ve ücreti ödenirken bile öksürüğünü bastıramayan total bir Vansterli vardı.

Ha, bir de Gett’in meşru kralı Yarvi.

Kıyasıyla bir pazarlığın sonunda Trigg ile Ankran köle taciriyle anlaşmaya vardı. Bir avuç ıslıl ıslıl kırık gümüş tacirin eline, oradan da kesesine geçti; geri kalan büyük bir meblağ da Yarvi’nin anladığı kadarıyla kaptanlarından çalınarak alıcılar arasında bölüştürüldü.

Hesabına göre Yarvi sağlıklı bir kuzudan daha ucuza satılmıştı.

Bundan da şikâyeti yoktu.

KOCAMAN BİR AİLE

Limanda bekleyen *Güney Yeli* sıcak bir esintiden başka her şeye benziyordu. Gett'in uzun ve hızlı gemilerine kıyasla bu gemi geniş bordası, ağırlığı, yeşil yosunlar ve kaya midyeleriyle kaplı bakımsız kaburgaları, iki kısa yelkeni ve yanlarında ikişer düzine büyük küreği, pruvasında ve kışında minicik pencereli kasarasıyla devasa bir canavardı.

"Evinize hoş geldiniz," dedi Trigg, Yarvi'yi iskele tahtasının önünde bekleyen asık suratlı iki muhafızın yanına iterek.

Esmer tenli genç bir kadın, kış kasarasının üstünde oturmuş, bir ayağını sallayarak yeni gelen kölelere bakıyordu. "Bula bula bunları mı buldunuz?" diye sordu belli belirsiz bir aksanla. Hiç zorlanmadan aşağı atladı. Kadının da köle tasmaı vardı ama örgülü telden yapılmıştı. Gevşek ve hafif görünen zincirinin

bir kısmını, kendi isteğiyle seçtiği bir takıymış gibi koluna dolamıştı. Demek ki Ankran'dan da çok sevilen bir köleydi.

Öksüren Vansterlinin ağzını kontrol etti ve dilini şaklattı, Şetlinin kamburunu dürttü ve tiksintiyle yanaklarını şişirdi. "Bu süprüntüler kaptanın pek hoşuna gitmeyecek."

"Meşhur kaptanımız nerede?" Ankran cevabı zaten biliyormuş gibi sormuştu.

"Uyuyor."

"Sızdı mı?"

Kadın hesap yapıyormuş gibi ağzını oynatarak biraz düşündü. "Ayık değil."

"Sen rotayı düşün, Sumael," diye homurdandı Trigg, Yarvi'nin yoldaşlarını itelerken. "Kürekçiler benim işim."

Yarvi geçerken Sumael gözlerini kısarak ona baktı. Üstüdağında beyaz dişlerini gösteren ufak bir yara ve yarık vardı ve kısacık kesilmiş saçı hiçbirini ele vermediğinden Yarvi kızın hangi güney ülkesinde doğduğunu veya buraya nasıl düştüğünü, ondan daha mı büyük yoksa daha mı küçük olduğunu merak etmeye başlamıştı.

"Bu köle çolak." Sesinde alay yoktu, sürüde topal bir inek bulmuş gibi sadece gerçeği belirtiyordu. "Tek bir parmağı var." Yarvi elini kurtarmaya çalıştı ama kadın görüldüğünden kuvvetliydi. "O parmaktan da hayır gelmez."

"Kahrolası köle taciri!" Ankran, diğerlerinin arasından geçti ve eline bakmak için Yarvi'nin bileğini tutup kolunu bükte. "Kürek çekebileceğini söylemiştin!"

Yarvi omuz silkip, "İyi kürek çekerim demedim," diye geveledi.

"İnsan herkese güvenemiyor," dedi Sumael, kara kaşlarından birini kaldırarak. "Tek elle nasıl kürek çekecek?"

“Bir yolunu bulacak artık,” dedi Trigg, Sumael’in karşısına dikilerek. “Dokuz kişilik boşluğumuz ve dokuz kölemiz var.” Yassı burnu Sumael’in sivri burnundan bir parmak ötedeydi. “Tabii o boş yere sen geçmek istemiyorsan.”

Sumael dudağındaki yarığı yaladı ve dikkatlice geri çekildi. “Ben rotayı düşüneyim, olur mu?”

“İyi fikir. Çolağı Jaud’un küreğine zincirleyin.”

Yarvi’yi, güvertenin ortasına inen iskele tahtasından sürükleyerek iki taraftaki sıraların ortasından geçirdiler. Her sırada Yarvi’yi kendilerine has bir acıma, zavallılık, can sıkıntısı ve kin karışımıyla izleyen kafaları tıraşlı, sıska, tasmalı üçer erkek, büyük küreklere zincirlenmişti.

Dört ayak üstüne çömelmiş bir adam, topak topak olmuş saçları ve rengini kaybetmiş sakalı yüzünü gizlerken güverte tahtalarını fırçalıyordu; o kadar sefil görünüyordu ki diğer zavallı kürekçiler onun yanında prens gibi kalıyordu. Muhagızlardan biri adamı sokak köpeğini tekmelermiş gibi tekmeleyip ağır zinciriyle yere yıkılmasına neden oldu. Gemide yeterince erzak varmış gibi bir hava yoktu ama bol bol zincir vardı.

Yarvi’yi pek de umut verici olmayan iki kölenin arasına gereksiz bir şiddetle fırlattılar. Küreğin ucunda, gökyüzünde daire çizen deniz kuşlarını izlemek için başını geriye atmış, boynunun olması gereken yerde kalın bir kas tabakası bulunan iriyarı bir güneyli oturuyordu. Iskarmoz tarafında ise tıknaz, kalın kolları boz kıllarla kaplı, güneşin altında kalmaktan yanağındaki damarları patlamış, geniş avuçlarındaki nasırlarla oynayan aksi bir ihtiyar.

İhtiyar, başını sallayarak, “Tanrılar kahretsin,” diye homurdandı, muhafızlar Yarvi’yi onun yanına zincirlerken. “Bizim küreğe çolağı verdiler.”

“Yardım için dua etmiyor muydun?” diye sordu güneşli adam. “Al sana yardım.”

“İki eli olan bir yardım için dua ettim.”

“En azından duanın yarısı kabul oldu, buna şükret bence,” dedi Yarvi. “İnan bana, dualarımda bunların hiçbiri yoktu.”

Cüsseli adam yan gözle Yarvi’ye bakarken ağzı hafiften kıvrıldı. “Yükün ağırsa, zırlamak yerine sırtlanmak gerek. Benim adım Jaud. Huysuz kürek arkadaşın da Rulf.”

“Ben de Yorv,” dedi Yarvi; hikâyesini önceden hazırlamıştı. *Yalanlarını kış tahılını saklarmış gibi sakla*, derdi Gundring Ana. “Bir aşçının oğluyd...”

Yaşlı adam başını çevirip alışkın bir dil hareketiyle gemiden aşağı tükürdü. “Artık hiçbir şeysin, o kadar. Bir sonraki hamla dışında her şeyi unut. O zaman biraz daha rahat edersin.”

Jaud derin derin iç geçirdi. “Rulf’un, hayat ışığını söndürmesine izin verme. Limon kadar ekşidir ama iyi bir adamdır, arkası kollar.” Yanaklarını şişirdi. “Gerçi o da senin yanında zincirli olduğundan arkası kollaması pek mümkün değil ya.”

Yarvi, köle olduğundan beri ilk kez, kederli de olsa, bir kahkaha patlattı. Belki de tahta çıktığından beri ilk kahkahasıydı. Ama uzun sürmedi.

Kış kasarasının kapısı çarparak açıldı, abartılı jestlerle ellerini kaldıran bir kadın kasıla kasıla güneşe çıktı ve “Uyandım!” diye haykırdı.

Çok uzun boyluydu, esmer yanağında solgun bir yara izi, şahin kadar keskin hatlara sahip bir yüzü vardı ve karmakarışık saçları gelişigüzel toplanmıştı. Kıyafeti, bir düzine kadar kültüre ait farklı kıyafetlerden arta kalan parçalardan oluşan bir kırkyama gibiydi; yenindeki eski oyları dans eden ipek bir gömlek, rüzgârın dalgalandırdığı gümüşü bir kürk, bir

elinde parmaksız bir eldiven varken diğer elinin parmaklarında yüzükler, kristal işlemeli kemerinde taşıdığı ve kayışı neredeyse yeri yalayan kavisli kılıcı.

Sivri burunlu çizmesine yer açmak için en yakındaki kürekçiyi tekmeleyip kenara itti ve altın dişleriyle sırtarak gemiyi inceledi.

Köleler, muhafızlar ve denizciler hemen alkışlamaya başladılar. Onlara katılmayanlar yalnızca kış kasarasının üstünde diliyle yanağını yoklayan Sumael, hâlâ iskeleyi fırçalayan sefil adam ve Gett'in eski kralı Yarvi'ydı.

"Kahrolası fahişe," dedi Rulf, zoraki sırtırken.

"Sen de alkışlasan iyi olur," diye homurdandı Jaud.

Yarvi ellerini kaldırdı. "İşte o, benim için kürek çekmekten bile daha zor."

"Yavrularım, yavrularım!" diye seslendi kadın, duygularını göstermek için yüzük kaplı yumruğunu göğsüne bastırarak. "Beni onurlandırıyorsunuz! Bunun sizi durdurmasına izin vermeyin ama. Aramıza yeni katılanlar için, adım Ebdel Aric Şadıkşirram, kaptanınız ve haminiz. Beni daha önce işitmiş olabilirsiniz, namım Harap Deniz'e ve çok ötesine, Kadim Şehir'in surlarına kadar yayılmıştır."

Yarvi duymamıştı ama Gundring Ana hep, *Akıllı konuşmacılar, önce nerede susmaları gerektiğini öğrenir*, derdi.

"Sizi renkli geçmişime dair hikâyelerle coşturabilirim," diye devam etti, omzuna inen altın bir küpe ve tüylerle oynarken. "Fulku Muharebesi'nde imparatoriçenin donanmasıyla kazandığım zaferleri, bir süreliğine Dük Mikedas'ın el üstünde tuttuğu sevgililerinden biri olduğumu ama karısı olmayı reddettiğimi, Inchim kuşatmasını nasıl kırdığımı, Tanrının Parçalanış'ndan beri görülen en büyük fırtınadan

nasıl geçtiğimi, avladığım balınayı vs. vs. vs. anlatabilirim ama ne gerek var?” En yakınındaki kölenin yanağına şefkatle ama duyulabilecek bir sesle bir tokat attı. “Yalnızca artık dünyanın bu gemi olduğunu ve bu dünyada benim efendi, sizinse köle olduğunuzu söyleyelim.”

“Biz efendiyiz,” diye tekrarladı Trigg, asık suratıyla sıraları süzerken, “siz kölesiniz.”

“Bazı kardeşlerinizin yerine üzülerken yenilerini bulmak zorunda kalsak da bugünün kârı iyi.” Kaptan çizmelerindeki sayısız tokayı çingırdatarak sıraların arasında kasıla kasıla yürüdü. “Bu gece her birinize ağız dolusu ekmek ve şarap vereceğim.” Bu müthiş cömertlik gösterişi karşısında kimileri alkış tuttu. “Siz benim malım...”

Trigg gürültüyle boğazını temizledi.

“...ve yürekli gemimizin diğer sahiplerinin malı olsanız da...”

Trigg ihtiyatlıca onayladı.

“...ben hepimizi kocaman bir aile olarak görüyorum!” Kaptan açtığı kollarıyla tüm gemiyi kucakladı, kocaman yenleri kanat çırpın nadir ve devasa bir deniz kuşu gibi rüzgârda dans ediyordu. “Ben, torunlarına düşkün neneniz, Trigg ve adamları, iyi niyetli amcalarınız ve siz baş belası evlatlar. Denizcilerin can düşmanı Deniz Ana’ya karşı, hep beraberiz! Siz şanslı çocuklarsınız, zira merhamet, yardımseverlik ve iyi niyet, kendimi bildim bileli en büyük zaafımdır olmuştur.” Rulf buna tepki olarak balgam attı. “Çoğunuz itaatkâr bir evlat olmanın mantığını göreceksiniz ama... belki aranızda...” Şadıkşirram’ın gülümsemesi suratını terk ederek pek çok acı taşıyan esmer bir yüz bıraktı geride, “kendi yoluna gitmeyi planlayan hoşnutsuz birileri vardır.”

Trigg onaylamaz bir sesle homurdandı.

“Onu seven ailesine sırtını dönmeyi düşünen birileri vardır. Kardeşlerini terk etmeyi düşünen. Sadık arkadaşlığımızı bir limanda bırakmak isteyen birileri.” Kaptan yanağındaki dümdüz yarayı bir parmağıyla izledi ve dişlerini gösterdi. “Belki sevecen hamilerine hain elini kaldırmayı planlayanlar bile vardır.”

Trigg korkutmak için tısladı.

“Olur da şeytan aklınıza böyle şeyler sokarsa...” Kaptan güverteye doğru eğildi. “Buna kalkışan son adam aklınıza gelsin.” Kalın zinciri tutup sertçe çekerek sefil güverte ovalayıcısının dengesini bozdu ve elinin ayağının, yırtık pırtık elbiselerinin ve saçının başının birbirine karışıp ciyaklamasına neden oldu. “Bu nankör yaratığı sakın ola bir bıçağa yaklaştırmayın!” Yerde yatan adamın üstüne bastı. “Ne bir yemek bıçağı ne tırnak makası ne bir olta iğnesi!” Sivri topuklarını adamın sırtına geçirerek üstünden geçti; ıslak ve kaygan zemine rağmen hiç istifini bozmamıştı. “O *önemsiz biridir*, anladınız mı beni?”

“Kahrolası fahişe,” diye homurdandı Rulf yine, kaptan, dilencinin kafasına basarken.

Yarvi bıçare ovalayıcının toparlanıp ağzındaki kanı silmesini, takozunu alıp gıkını bile çıkarmadan kasılarak işine geri dönmesini seyretti. Mısır püskülüne dönen saçının arasından kaptanın sırtına bakarken, birer yıldız gibi parlayan gözleri bir anlığına görünmüştü.

“Şimdi!” diye haykırdı Şadıkşirram, hiç zorlanmadan merdivenden kış kasarasının üstüne çıkarken. Yüzük dolu parmaklarını oynatmak için duraksadı. “Güneye, Thorlby’ye, yavrularım! Paracıklar bizi bekliyor! Ankran?”

“Kaptanım,” dedi Ankran, nerdeyse güverteyi yalayacak kadar eğilerek.

“Bana şarap getir, bu zırvalıklar ağzımı kuruttu.”

“Nenenizi duydunuz!” diye gürledi Trigg, kırbacını eline alarak.

Birkaç özgür denizci, *Güney Yeli*’ni Vulsgard limanından çıkmaya hazır etmek için takırtılar, haykırışlar, iplerin fısıltısı ve tahtaların gıcırtısı eşliğinde işe koyuldu.

“Şimdi ne olacak?” diye fısıldadı Yarvi.

Rulf bu cehalet karşısında acı acı tıslamakla yetindi.

“Şimdi mi?” Jaud avuçlarına tükürüp kuvvetli elleriyle cilalı küreği tuttu.

“Kürek çekeceğiz.”

ÇEK, ÇEK

Cok geçmeden, Yarvi köle tacirinin zindanından çıktığına bin pişmandı.
“Çek.”

Trigg, tombul elinde kırbacı, kalın sesiyle amansızca ve mütemadiyen gürlerken, kırbacının yüreklendirmesine ihtiyacı olan köleleri bulmak için gözleri dört dönüyor, güverteyi arşınlayan çizmeleri acımasız bir ritim tutturuyordu.

“Çek.”

Şüphesiz, çolak eliyle kalkanını tutamayan Yarvi küreklerle de asılamıyordu. Ne var ki Trigg’in yanında Kılıç Ustası Hunnan, sevgi dolu bir dadı gibi kalırdı. Her soruna ilk cevabı kırbaç oluyordu ve bu, Yarvi’nin elinde yeni parmaklar çıkmasına yardımcı olmayınca, Yarvi’nin güdük sol bileğini keskin kayışlarla küreğe bağladı.

“Çek.”

O korkunç küreğe her asılamadığında, Yarvi'nin kolları, omuzları ve sırtı daha da kötü yanmaya başlıyordu. Sıranın oturağı ipeksi bir yumuşaklığa varana kadar aşınmış, kürek önceki kürekçiler tarafından cilalanmış olsa da matlaşmıştı ve her hamlayla kalçası daha çok soyuluyor, elleri daha fazla su topluyordu. Her hamlayla kırbaç kesikleri, bot çürükleri ve kaba saba tasmaşının yavaş iyileşen yanıkları tuzlu su ve tuzlu ter yüzünden canını daha fazla yakıyordu.

“Çek.”

Bu acılar Yarvi'nin katlanabileceğinin çok ötesindeydi ancak tecrübeli ellerdeki bir kırbacın, insanı nasıl insanlıktan çıkaran bir gayrete sürükleyeceğini görmek hayret edilecek bir şeydi. Kısa süre sonra, kırbacın başka bir yerde şaklaması, hatta Trigg'in çizmelerinin güvertede sürtünmesi bile Yarvi'nin ürkmesine, inlemesine ve sıkıldığı dişlerinin arasından tükürükler saçarak küreği daha da gayretli çekmesine sebep olmuştu.

“Bu oğlan fazla dayanmaz,” diye hırladı Rulf.

“Her seferinde tek hamla,” diye mırıldandı Jaud sessizce. Adam odun ve demirden bir insanmış gibi bitmek bilmeyen bir kuvvetle, düzenle ve rahatlıkla çekiyordu küreği. “Derin nefes al. Kürekle beraber nefes al. Her seferinde bir hamla.”

Yarvi nedenini açıklayamasa da bu ona biraz yardımcı olmuştu.

“Çek.”

Iskarmozlar tıkırdadı, zincirler çingırdadı; ipler çığlık atıp tahtalar gıcırdadı; forsalar inledi, küfretti, dua etti ya da katı bir sessizliğe büründüler ve *Güney Yeli* yol almaya devam etti.

“Her seferinde bir hamla.” Jaud'un yumuşak sesi bu sefillik içinde parlayan bir ışıktı adeta. “Her seferinde bir hamla.”

Yarvi hangisinin daha büyük bir işkence olduğunu bilmiyordu; kırbaç yanıklarının mı sürtüne sürtüne aşınan derisinin mi yanan kaslarının mı, açlığın, havanın, soğğun ya da içinde bulunduğu sefaletin mi? Yine de ovalayıcının bir üst güvertede bir alt güvertede, sonra yine üst güvertede sonu gelmez ovalamaları, adamın bir ileri bir geri savrulan uzun saçları, paçavralarının arasından görünen yara bere içindeki sırtı ve hareket eden dudaklarından gözükten dişleri Yarvi'ye daha kötü bir durumda olabileceğini hatırlatıyordu.

Her zaman daha kötü bir durumda olabilirdi.

“Çek.”

Kimi zaman tanrılar Yarvi'nin zavallı haline acıyıp ona bir nefeslik rüzgâr gönderiyorlardı. Sonra Şadıkşirram altın gülümsemesini takınıyor, nankör evlatlarını şımartmadan edemeyen acılar içindeki bir anne misali küreklerin çekilmesini, deriyle bağlanmış hantal yünlü yelkenlerin fora edilmesini buyuruyor, ardından da göstere göstere merhametin nasıl da en büyük zaafı olduğunu hatırlatıyordu.

Gözlerini yaşartan bir minnetle Yarvi arkasındaki sağlama alınmış küreğe sırtını veriyor, yukarıda dans edip dalgalanan yelkene bakıyor ve terleyen, umutsuz, ıstırap içindeki yüzden fazla adamın leş kokusunu içine çekiyordu.

Bu mutlu anlardan birinde, “Ne zaman yıkanacağız?” diye sordu Yarvi.

“Deniz Ana'nın canı ne zaman isterse,” diye hırladı Rulf.

Bu da nadiren gerçekleşen bir şey değildi zaten. Gemiye tokatlayan buz kesmiş dalgaların damlaları ve serpintileri güverteye ulaşıyor ve düzenli olarak her birini iliklerine kadar ıslatıyordu; Deniz Ana ayaklıkların altından akıp tuzla kaplanmayan bir yer kalmayana dek güverteyi yıkıyordu.

“Çek.”

Üçer forsalık her grup tek bir kilitte, oturdukları sıralara zincirlenmişti ve anahtarlar yalnızca Trigg ile kaptandaydı. Kürek mahkûmları akşamları ufacık azıklarını da zincirli oldukları sıralarında yiyorlardı. Sabahları sıralarına zincirlenmiş tek bir eski kovanın üstüne çömüyorlardı. Leş kokulu battaniyelere ve tüysüz kürklere sarınıp iniltiler, horlamalar, hırıldamalar ve buharlaşan nefesleri eşliğinde, sıralarına zincirlenmiş halde uyuyorlardı. Haftada bir, bit önlemi için, sıralarına zincirlenmiş halde oturlurken saçları ve sakalları tıraş ediliyordu ancak minik ziyaretçiler pek oralı olmuyordu.

Trigg'in gönülsüzce anahtarını çıkarıp kilitlerden birini açtığı tek an, öksüren Vansterlinin serin bir sabah vakti ölü bulunmasıydı. Daha sonra boş boş bakan kürek arkadaşlarının arasından sürüklenip gemiden atılmıştı.

Kölenin ölümüne değinen tek kişi Ankran olmuş, sakalını sıvazlayarak, “Yerine yeni bir köle almamız gerekecek,” demişti.

Yarvi bir an için, hayatta kalanların daha fazla çalışmak zorunda kalacaklarından korkmuştu. Sonra da bu durumun onlara birkaç yemek kısıntısı daha kazandıracağını ummuştu. Ama böyle düşüncelere kapıldığı için de kendinden nefret etmişti.

Tabii Vansterlinin payını ona verseler, ona da hayır demezdi.

“Çek.”

Ölümüne yorulmuş ve kendinden geçmiş halde kaç gece geçirmişti, kaç sabah önceki günün yorgunluğuyla kaskatı uyanıp kırbaçlanmıştı, kaç günü bir sonraki hamla dışında hiçbir şey düşünmeden geçirmişti, bilmiyordu. Ama nihayet doğrudan rüyasız bir uykuya dalmadığı bir gece gelmişti.

Kasları sertleşmeye, ellerinde su toplayan yaralar patlamaya ve kırıbaşı giderek daha az tatmaya başladığında.

Güney Yeli ufak bir körfeze demir atmış, aheste aheste sallanıyordu. Sağanak bir yağmur yağıyordu, o yüzden yelkenler indirilip güverteyi çadır gibi kapatması için gerilmişti ve damlalar yelkenlere çarptıkça tap tap sesler çıkarıyordu. Yeteneği olanlara birer olta verilmişti; Rulf da onlardan biriydi, karanlıkta ıskarmozun yanına büzülmüş, balıklara fısıldıyordu.

“Tek elli bir adama göre,” dedi Jaud zinciri şakırdatarak çıplak ayağını küreğin üstüne uzatırken, “bugün iyi kürek çektin.”

“Hı-hı.” Rulf ıskarmozdan aşağı tükürürken Ay Baba’dan düşen bir ışık geniş yüzünde sırtan ağzını aydınlattı. “Kim bilir, belki seni yarım bir kürekçi bile yaparız.”

İçlerinden biri kilometrelerce ötede, öteki uzun yıllar önce doğmuş olsa da ve Yarvi yüzlerinden okuyabildikleri hariç haklarında hiçbir şey bilmesede ve bir ticaret kadırgasına zincirlenip kürek çekmek Gett Kralı Uthrik’in oğluna yakışmayan bir iş olsa da içi öylesine yoğun bir gururla doldu ki gözleri yaşaracaktı çünkü kürek mahkûmları arasında tuhaf ve bir o kadar da güçlü bir bağ vardı.

Yanına zincirlenip onun yemeğini ve talihsizliğini, denetçilerin darbelerini ve Deniz Ana’nın tokatlarını paylaştığınızda, aynı koca küreği çekerken onun ritmine uyduğunuzda, soğuk gecede birbirine sokulup soğuğa beraber göğüs gerdiğinizde, işte o zaman tanırırsınız bir adamı. Rulf ve Jaud arasında geçirdiği bir hafta sonunda Yarvi, daha önce onlar kadar yakın arkadaş olup olmadığını düşünmeden edemiyordu.

Gerçi bu şimdiki yoldaşlarından çok, önceki hayatına dair bir şeyler söylüyordu.

Ertesi gün *Güney Yeli* Thorlby'ye girdi.

Sumael baş kasarasının üstünde oturmuş, suratını asıp şişman kadırgayı yönlendirerek gemilerin arasından kaynayan rıhtıma sokana kadar Yarvi kral olduğu dünyada yaşadığına inanamıyordu. Ama işte, gelmişti; evine.

Yarvi'nin gözleri, dik yamaçlara kurulmuş, baktıkça daha kadim ve azametli görünen o tanıdık sıra sıra gri evleri tararken bakışları, tünellerle yılan gibi kıvrılan kayalık tepede beyaz göğe karşı siyah bir öbek gibi yükselen ve tüm hayatını orada geçirdiği kaleye ilişti. Gundring Ana'nın dairesinin bulunduğu, ondan ders aldığı, onun sorularını cevapladığı, bir papaz olarak mutlu bir hayatın planlarını yaptığı altı köşeli kuleyi görebiliyordu. Altında kuzeni Isriun'la sözlendiği, ellerinin birbirine bağlandığı, dudaklarının birbirine değdiği Tanrılar Salonu'nun bakır kubbesinin parıltısını seçebiliyordu. Aralarında babasının katillerinden intikamını alacağına tanrılar ve insanlar huzurunda ant içtiği, atalarının mezarlarına bakan tepeler uzanıyordu.

Kral Odem şimdi Kara Taht'a rahatça oturmuş, nihayet hayran olacakları bir krala sahip olan tebaası tarafından sevilip sayılıyor muydu acaba? Elbette.

Gundring Ana hemen onun yanında, kulağına etkileyici bilgelliğini fısıldıyor muydu? Şüphesiz.

Gundring Ana'nın halefi olarak yeni bir çırak Yarvi'nin yerini almış, onun taburesinde oturuyor, onun güvercinlerini besliyor, her gece buharı tüten bir bardak çay getiriyor muydu? Aksi mümkün müydü ki?

Isriun, çolak sözlüsü bir daha geri dönmeyecek diye gözyaşı döküyor muydu? Yarvi'nin ağabeyini unuttuğu gibi, Yarvi'yi de çabucak unutacaktı.

Muhtemelen Yarvi'yi bir tek annesi özleyecekti çünkü tüm kurnazlığına rağmen, oyuncak tahtında oturan kukla oğlu olmadan gücü giderek zayıflayacaktı.

Boğulan amcası Uthil için yaptıkları gibi onun için de bir gemiyi ateşe verip boş bir mezar dikmişler miydi? Nedense bundan pek emin değildi.

Çolak elini titrek, yarım yamalak bir yumruk yaptığını fark etti.

“Canını sıkın ne?” diye sordu Jaud.

“Burası evimdi.”

Rulf iç geçirdi. “Görmüş geçirmiş biri olarak söylüyorum, aşçının oğlu: Geçmişin gömülü kalması daha iyidir.”

“Bir yemin ettim,” dedi Yarvi. “Ne kadar kürek çeksem de kaçamayacağım bir ant.”

Rulf tekrar iç geçirdi. “Görmüş geçirmiş biri olarak söylüyorum, aşçının oğlu: Asla yemin etme.”

“Peki ya zaten yemin ettiysen,” dedi Jaud. “Sonra ne olur?”

Yarvi kaşlarını çatarak kaleye baktı, sıkıdığı çenesi sızlamaya başlamıştı. Belki de tanrılar başına bu belaları ona ceza olsun diye açmışlardı. Fazla saf, fazla kibirli, fazla zayıf olduğu için. Ama onu hayatta bırakmışlardı. Ona yeminini yerine getirmek için bir fırsat sunmuşlardı. Hain amcasının kanını dökmek için. Kara Taht'ı geri almak için.

Ama tanrılar sonsuza dek beklemezdi. Her şafakla babasının hatırası solacak, her öğle güneşiyle annesinin gücü azalacak, her alacakaranlıkla amcasının Gett üzerindeki kontrolü artacaktı. Her gün batışıyla Yarvi'nin şansı da tükeniyordu.

Bir küreğe bağlanmış, bir sıraya zincirlenmiş halde ne intikam alınırdı ne de krallığı geri kazanabilirdi; o kadarı gün gibi ortadaydı.

Buradan kurtulması gerekiyordu.

VAİZLERİN ARAÇLARI

Her zorlu hamlayla Thorlby, Yarvi'nin evi ve eski yaşamı geçmişe karıştı. *Güney Yeli*, rüzgâr her ne kadar kürek mahkûmlarına el uzatmasa da güneye doğru sürüklendi. Gett'in girintili çıkıntılı kıyılarını, adalarını ve körfezlerini, etrafı duvarla çevrili köylerini ve dalgaların üzerinde inip çıkan balıkçı teknelerini, tepeleri lekeleyen koyun sürülerinin bulunduğu, etrafı çitlerle örülü çiftliklerini geride bıraktı.

Yarvi'nin kürekle kaslarını yırtan, dişlerini kıran amansız savaşı da devam etti. Kazandığı söylenemezdi. Kimsenin kazandığı yoktu. Ama mağlubiyetleri de tek taraflı olmayabilirdi.

Miğfer Nehri'nin ağzından geçip Sumael onları kıyıya iyice yaklaştırırken gemi, mırıldanılan dualarla uğuldamaya başladı. Kürekçiler gökyüzünü yaran kapkara bir buluta korku dolu bakışlar attılar. Bulutun altında kalan parçalanmış adaların

üzerindeki yıkılmış elf kulelerini göremiyorlardı ama herkes ufukta neyin beklediğini çok iyi biliyordu.

“Strokom,” diye mırıldandı Yarvi, hem görmek istiyor hem de görmekten korkuyordu. Geçmiş çağlarda insanlar bu lanetli elf harabesinden yadigârlar getirmişlerdi ama bu zafer onları hasta etmiş ve ölümlerine yol açmıştı; Papazlık da oraya gidilmesini yasaklamıştı.

“Barış Baba sen koru bizi,” diye mırıldandı Rulf, kalbinin üzerinde yarım yamalak kutsal işaretler yaparak. Kölelerin o gölgeyi geride bırakmak için gayret göstermeleri için kırbaça ihtiyaçları yoktu.

Vaizlik Sınavı için izleyeceği rotanın tam da bu olacağı ironisini Yarvi kaçırmamıştı. O yolculuk sırasında, etrafında kitaplarıyla zengin işi battaniyesine sarınmış Prens Yarvi kürek mahkûmlarının ıstıraplarına kafa yormazdı. Şimdiyse sırasına zincirlenmiş, *Güney Yeli*’ni araştırma sahası haline getirmişti. Gemiye, içindeki insanları ve buradan kurtulmak için bunları nasıl kullanacağını düşünüyordu.

İnsanlar vaizlerin en iyi araçlarıdır, derdi hep Gundring Ana.

Meşhür tüccar, sevgili ve donanma kaptanı Ebdel Aric Şadıkşirram zamanının çoğunu sarhoş, geri kalanının büyük kısmını sızmış olarak geçiriyordu. Kimi zaman horlamaları kış kasarasındaki odasından dışarıya sızıyor, tuhaf bir şekilde kürekçilerin hareketlerine eşlik ediyordu. Kimi zaman baş kasarasının üzerinde, bir eli belinde ötekisi yarısı boşalmış şişesinde, rüzgâra daha hızlı esmesi için meydan okurcasına somurarak bir tür melankoli içinde dikilirdi. Kimi zaman güverteyi arşınlar, kürekçilerle kırk yıllık ahbapmış gibi sırtlarına şaplağı basar, fıkralar anlatırdı. İsimsiz güverte ovalayıcısının

yanından geçerken de onu tekmeleme, boğazlama ya da gece kovalasını başından aşağı boca etme fırsatını bir kez olsun kaçırmazdı; ardından şarabından bir yudum alır, “Paracıklara!” diye gürlür, kürekçiler de tezahürata başlardı. Özellikle yüksek sesle tezahürat yapan adamlardan biri kaptanın şarabından bir yudum alma şansını elde eder; sesini çıkarmayanlar ise Trigg’in kırbacının tadına bakabilirdi.

Trigg denetçi, zincir sorumlusu, idareci ve ikinci kaptandı; işletmede payı da vardı. Belki iki düzine kadar nöbetçiye sahipti. Köleleri gözler, kaptanın buyurduğu süratte gidildiğinden emin olurdu. Zalim biriydi ama korkunç bir adalet anlayışı da yok değildi. Gözdesi olan bir köle yoktu ve kimseye ayrıcalık tanımazdı. Herkes aynı şekilde kırbaçlanırdı.

Ankran ambarcıydı ve onda zerre kadar adalet yoktu. Güvertenin altında, erzaklarla yatardı ve gemiden ayrılmasına izin verilen tek köle oydu. Yiyecek ve üst baş satın almak, onları pay etmek onun göreviydi; günde binbir türlü üçkâğıtçılık yapıp –bozulmak üzere olan etleri satın alır, herkesin payından kesinti yapar ve zaten paçavraya dönmüş kıyafetleri onartıp tekrar giyilmesini sağlardı– artırdıklarını Trigg’le bölüşürdü.

Ankran ne zaman yanlarından geçse Rulf ayrı bir tiksintiyle tükürüyordu. “Bu namussuz parayı ne yapar ki?”

“Kimileri sadece parayı sever,” dedi Jaud sakince.

“Köleler bile mi?”

“Kölelerin de arzuları diğer insanlarınkinden farksızdır. Tek eksiklikleri bunları yerine getirecek şanslarının olmaması.”

“Doğru diyorsun,” dedi Rulf, özlemle Sumael’e bakarak.

Rotacı zamanının çoğunu kasaraların tepesinde harita ve ölçüm aletlerini kontrol ederek, parmaklarıyla küçük hesaplar yaparken güneşe ya da yıldızlara somurarak, ilerideki bir

kayalığı ya da dalgayı işaret ederek ya da uyarılar yaparak geçiriyordu. *Güney Yeli* denize açıldığında kafasına göre doluşabiliyordu ama limana girdiklerinde kaptanın ilk emri hep onu uzun, ince bir zincirle kış kasarasının üstündeki demir bir halkaya bağlamak oluyordu. Onun becerilerine sahip bir köle muhtemelen geminin tüm yükünden daha değerliydi.

Bazen kürekçilerin arasında gezer, erkeklerin, küreklerin ve sıraların üzerinden pervasızca sarkarak bir şeyleri tamir eder ya da geminin kenarından uzanarak düğümlü bir gezle derinliği ölçerdi. Yarvi'nin onu gülümserken gördüğü ender zamanlar, direğin tepesinde rüzgâr kısa kesilmiş saçlarına saldırırken, tıpkı Yarvi'nin Gundring Ana'nın şöminesinin önündeyken hissettikleri gibi, kıyıları parlak bir pirinç borudan izlediği zamanlardı.

Yanından geçtikleri yer Throven topraklarıydı; aç dalgaların kuşattığı gri uçurumlar, denizin çakıltaşlarına saldırdığı gri sahiller, gri zırlı mızrakçıların geçen gemileri asık yüzlerle rıhtımlarından izledikleri gri kasabalar.

“Benim evim buraya yakındı,” dedi Rulf. Gri bir sabah kürek çekiyorlardı, ince bir çisenti her yeri damla damla ıslatıyordu. “At sırtında, karadan içeri iki günlük bir yolculuk. Sağlam bir taş bacası olan iyi bir çiftliğim, bana iki erkek evlat doğuran iyi bir karım vardı.”

“Buraya nasıl düştün?” diye sordu Yarvi, soyulmuş sol elini saran kayışlarla manasızca uğraşırken.

“Savaşçıydım; okçu, denizci, kılıç ustası, yaz aylarında akıncıydım.” Gri sakallarının daha şimdiden tekrar baş göstermeye başladığı sert çenesini sıvazladı, sakalı tıraşlandıktan bir saat sonra çıkmaya başlıyordu sanki. “Halstam isminde yumuşak başlı bir kaptana bir düzine mevsim hizmet ettim.

Onun dümencisi oldum ve Boğumparmak Hopki, Mavi Jenner ve eli yatkın diğerleriyle akıncılıkta başarı da sağladı; koca kışı ayaklarımı ateşe uzatıp kaliteli bira içerek geçirebilecek kadar.”

“Bira bana hiç yaramadı ama seninki mutlu bir hayata benziyor,” dedi Jaud, gözleri uzaklarda, belki de kendisinin mutlu geçmişini yâd ederken.

“Tanrılar mutlu insanlara bakıp gülümsemeyi sever.” Rulf gürültüyle tükürüğünü topladı ve geminin yan tarafından aşağı gönderdi. “Bir kış, içkilerimizin tadını kaçıran bir şey oldu; Halstam atından düşüp öldü ve gemisi en büyük oğlu Genç Halstam’a geçti. Çok farklı bir adamdı; kibirliydi, öfke doluydu ve pek akıllı sayılmazdı.”

“Kimi zaman baba ile oğul çok farklı oluyor,” diye mırıldandı Yarvi.

“Hata yaptığımı bile bile onun dümencisi olmayı kabul ettim ve denize açılalı bir hafta olmadan sözümü dinlemeyip fazla iyi korunan bir ticaret gemisini almaya kalkıştı. Hopki, Jenner ve diğerlerinin çoğu o gün Son Kapı’dan geçti. Esir alınıp satılan bir avuç insan içinde ben de vardım. Bu iki yaz önceydi, o zamandan beri Trigg için kürek çekiyorum.”

“Acı bir son,” dedi Yarvi.

“Pek çok mutlu hikâyenin sonu böyledir,” dedi Jaud.

Rulf omuz silkti. “Şikâyet etmek zor. Kendi çıktığım yolculuklarda, belki iki yüz Ingling’i esir aldım, köle diye sattım, kazancımın da tadını çıkardım.” Yaşlı akıncı sert avcunu küreğin tahtasına dayadı. “Ne ekersen onu biçersin derler ya doğru söylemişler.”

“İmkânın olsa kaçıp gitmez misin?” diye mırıldandı Yarvi, Trigg’in duymadığından emin olmak için onun bulunduğu tarafa bakarak.

Jaud homurdandı. “Eskiden yaşadığım köyde bir su kuyusu var, dünyanın en tatlı suyu oradadır.” Gözlerini kapayıp tadını alabiliyormuş gibi dudaklarını yaladı. “O kuyudan son bir kez daha içmek için neler vermezdim.” Avuçlarını açtı. “Ama verecek bir şeyim yok. Buradan kaçmaya çalışan son adama baksana.” Peşinde şingırdayıp duran ağır zinciri, kabuk bağlamış dizlerinin üstünde güvertenin orasını burasını durmaksızın ovalayan adamı işaret etti.

“Onun hikâyesi ne?” diye sordu Yarvi.

“Adını bilmiyorum. *Hiç* diyoruz ona. Beni *Güney Yeli*’ne getirdiklerinde kürek çekiyordu. Bir gece Gett kıyısındaiken kaçmaya çalıştı. Bir şekilde zincirinden kurtulmuş ve bir bıçak çalmış. Üç nöbetçiye öldürüp bir tanesinin dizini kesti, adam bir daha yürüyemedi. Trigg ile kaptan onu durduramadan kaptanımıza o yarayı armağan etti.”

Yarvi zavallı ovalayıcıya şaşkın gözlerle baktı. “Tüm bunları bir bıçakla mı yaptı?”

“Öyle büyük bir bıçak da değildi. Trigg onu direkte sallandırmak istedi ama Şadıkşirram ibret olsun diye onu canlı tutmayı seçti.”

“Merhamet her zaman onun en büyük zaafı olmuştur,” dedi Rulf neşesiz bir kahkaha koyvererek.

“Yarasını dikti,” dedi Jaud, “sonra ona o koca zinciri taktı, sonra gidip daha fazla nöbetçi getirdi ve onu bir bıçağın yanına yaklaştırmamalarını söyledi. O zamandan beridir güverteyi ovalıyor ve bir kez olsun ağzından bir söz duymadım.”

“Peki ya sen?” diye sordu Yarvi.

Jaud yan gözle bakarak sıırttı. “Söyleyecek bir şeyim olduğunda konuşurum ben.”

“Hayır, senin hikâyen ne diye soruyorum.”

“Eskiden fırıncıydım.” Demir alırlarken ip tısladı, Jaud iç geçirdi, kendi avuçlarının parlattığı kürek sapına ellerini yerleştirdi. “şimdiyse hikâyem bu küreği çekmekten ibaret.”

APTALLAR SALDIRIR

Jaud küreği çekti; Yarvi de öyle, çolak eli bile nasırlarla kaplanmaya başlamıştı, yüzü deniz havasını yedikçe sertleşmiş, vücudu Trigg'in kırbacı kadar ince ve sert bir hale gelmişti. Bail Burnu'nu herkesi sıırıslıkla eden bir sağanak içinde, oraya tünemiş kaleyi yağmur yüzünden doğru dürüst göremeden geçtiler ve her şekilden ve ulustan geminin yelken açtığı daha sakın sulara girmek için doğuya döndüler. Yarvi, Skeken Kalesi'ni görmek için hevesle dönüp duruyordu.

Elbette ilk gördüğü şeyler elf harabeleri oldu. Dimdik duran ve temelleri kusursuz devasa surlar Deniz Ana'nın öfkesinin izlerini taşımıyordu ama daha yukarılarda parçalanmış, bir yaranın içinde kendini gösteren kemikler gibi sarmal demirler de çatlaklardan kendilerini gösteriyordu; Yüce Kral'ın bayraklarının gururla dalgalandığı, yeni taş ustalarının elinden çıkma siperler bunların üzerine kondurulmuştu.

Papazlık Kulesi hepsinin de üzerindeydi. Hiç kimsenin adım atmaya cesaret edemediği Strokom ve Lanangad harabeleri sayılmazsa, burası Harap Deniz'deki en yüksek yapıydı. Hayret uyandıran boyunun dörtte üçü elfler tarafından inşa edilmişti: Kusursuz kare şekli ve kusursuz işçiliğiyle, pencerelerinin kimilerinde hâlâ kocaman siyah elf camlarının parıldadığı, yekpâre bir kayadan oluşan bir sütun.

Thorlby'deki kalesinin en uzun kulesinden belki beş kat yüksek olan elf taşı kopmuş, Tanrının Parçalanışı yüzünden kayalar eriyip dev gözyaşı damlaları halini almıştı. Yukarısında, eski papazların kalas ve tuğladan inşa ettirdiği bir taç vardı. Duman tüten bacalarla bezeli, ip ve zincirlerle süslenmiş çıkma kuleler, platformlar, bel vermiş çatılar, balkonlar göze çarpıyordu; altındaki kusursuzluğa tezat oluşturan, insanların çürüyen çabaları.

En yüksekteki kubbelerin etrafında gri noktalar uçuşuyordu. Güvercinler belki de; Yarvi'nin eskiden baktıkları gibi. Babasını ölümüne çağırınlar gibi. Harap Deniz'e dağılmış birçok vaizden mesaj taşıyorlardı. Yüce Kral'ın arzularını taşıyan bronz tüylü kartalı görebilir miydi acaba?

O eski kulede, Yarvi sınava tabi tutulacaktı. Geçtiğinde, o eski kulede Büyükana Wexen'in yanağını öpecekti. O eski kulede, Yarvi'nin prens hayatı sona erecek, rahiplik hayatı başlayacaktı; sefil bir köleden ibaret olduğu hayatıysa hiç başlamayacaktı.

"Kürekleri indir!" diye bağırdı Sumael.

"Kürekleri indir!" diye gürledi Trigg, emirleri onun verdiği herkesin görmesini isteyerek.

"Kürekler bir içeri bir dışarı," diye homurdandı Rulf. "Bir karar verseler artık."

“Skeken Kalesi.” *Güney Yeli* iskeleye girerken Yarvi bileğindeki kızarmış yerleri ovuşturdu. Sumael kış kasarasından eğilmiş tersane işçilerine dikkatli olmalarını haykırıyordu. “Dünyanın merkezi.”

Jaud homurdandı: “Katalya’nın görkemli şehirlerine kıyasla burası ahırdan başka bir şey değil.”

“Katalya’da değiliz.”

“Değiliz.” Kuvvetli adam derin derin iç geçirdi. “Maalesef.”

Rıhtım çürük ve tuz kokuyordu ve Yarvi ile arkadaşlarının kokusunda bile kendini belli etmesi şaşılacak şeydi. İskelelerin büyük kısmı boştu. Çürümeye yüz tutmuş binaların pençeleri karanlıktı. Tersane tarafında, otla kaplı devasa bir tahıl tepeciği vardı. Yüce Kral’ın kıyafetlerini kuşanmış nöbetçiler işsiz güçsüz oturuyor, zar atıyorlardı. Dilenciler gölgelerde saklanıyordu. Belki şehir daha büyük olduğundan, Thorlby’nin coşkusundan ve canlılığından, keşmekeşinden ve yeni binalarından eser yoktu.

Elf harabeleri muazzam olabilirdi ama Skeken Kalesi’nin insanların elinden çıkan kısımları büyük bir hayal kırıklığından başka bir şey değildi. Yarvi dilini kıvırıp alışkanlıkla gemiden bir tükürük savurdu.

“Güzel.” Rulf başıyla onayladı. “Kürek çekmede pek iyi değilsin ama asıl önemli kısımları kapmaya başladın.”

“Biraz bensiz idare etmek zorundasınız, yavrularım!” Şadikşirram kamarasından en cafcacflı elbiseleriyle, parmaklarına fazladan birer ikişer yüzük takmış olarak çıktı. “Papazlık Kulesi’nden bekleniyorum!”

“Paracıklarımızı bekliyorlar,” diye homurdandı Trigg. “Bu sene izin belgesi için ne kadar istiyorlar?”

“Tahminimce geçen senekinden biraz daha fazla.” Şadıkşirram parmak boğumlarından birini yalayıp bayağı gösterişli bir yüzüğü parmağına geçirdi. “Yüce Kral’ın haracı genelde yukarı tırmanmayı seviyor.”

“Papazlık’ın çakallarına vermektense parayı Deniz Ana’ya atsak daha iyi.”

“Gerisingeri vermeyeceğini bilsem, seni atardım Deniz Ana’ya.” Şadıkşirram kolunu uzatıp mücevher dolu eline hayranlıkla baktı. “İzin belgesiyle Harap Deniz’in dört bir yanında ticaret yapabiliriz. O olmadan... puf.” Parmaklarının ucundaki tüm paracıkları üfleyip dağıttı.

“Yüce Kral kendi kazancını kıskanıyor,” diye homurdandı Jaud.

“Tabii ki,” dedi Rulf, kaptanlarının Hiç’e tembel bir tekme sallayıp esneyen iskele tahtasının üstünden geçişini ve Ankran’ın kısa zinciriyle hemen peşinden gidişini izliyorlardı. “Onu Yüce yapan şey paracıkları zaten. Onlar olmadan bizim gibi yere düşer.”

“Ve büyük adamların büyük düşmanlara ihtiyacı vardır,” dedi Jaud. “Savaşlar da bayağı pahalı bir hobi.”

“Tapınak inşa etmek de hemen ardından geliyor.” Rulf en yakın çatıların üzerinden görünen iskele, kaldıraç ve platformlardan oluşan, Yarvi’nin neredeyse şeklini bile çıkaramadığı kocaman bir binanın iskeletini başıyla işaret etti.

“Yüce Kral’ın tapınağı bu mu?”

“Yeni bulduğu tanrısı için.” Rulf iskarmoza doğru tükürüp iskalayınca bu kez ahşaba nişan aldı. “Kendi kibrine adadığı bir anıt. Dört senedir inşa ediliyor ve daha yarısı bile tamamlanmadı.”

“Bazen düşünüyorum da aslında tanrılar falan yok,” diye derin düşüncelere daldı Jaud parmağını büzdüğü dudağına götürmüş halde. “Sonra bakıyorum, tanrılar yoksa hayatımı böylesine bir cehenneme çeviren başka ne olabilir ki?”

“Eski bir tanrı,” dedi Yarvi. “Yeni bir tanrı değil.”

“O ne demek?” diye sordu Rulf.

“Elfler ona savaş açmadan önce, sadece tek bir Tanrı vardı. Ama kibirlerine yenik düştüler ve Son Kapı’yı kırıp geçecek, her birini yok edip Tek Tanrı’yı bir sürü parçaya ayıracak kadar güçlü bir büyü kullandılar.” Yarvi devasa inşaat alanını işaret etti. “Güneyde bazıları Tek Tanrı’nın aslında parçalanamayacağına, tüm farklı tanrıların aslında tek bir Tanrı’nın farklı yüzleri olduğuna inanıyorlar. Görünüşe göre Yüce Kral onların teolojisine hak vermiş. Ya da Büyükana Wexen hak vermiş.” Bir an durup düşündü. “Belki de Güney İmparatoriçesi’yle aynı tanrıya dua ederek onun gözüne girmek istemiştir.” Yarvi onun önünde eğildiğinde Büyükana Wexen’in açlıkla parlayan gözleri geldi aklına. “Ya da tek bir tanrının önünde diz çöken insanların tek bir Yüce Kral karşısında daha kolay diz çökeceğini düşünüyordur.”

Rulf tekrar tükürdü. “Son Yüce Kral yeterince kötüydü ama en azından kendini diğerlerinden ayrı görmüyordu. Bu seferki ne kadar yaşlanırsa, kendi gücüne o kadar esir olmaya başladı. Yüce Kral ile kahrolası papazı, Tek Tanrı’nın da üstüne çıkıp tüm dünya buruşuk kıçlarının önünde diz çökene kadar doymayacak.”

“Tek Tanrı’ya tapan biri kendi yolunu seçemez: O yol yüceden gelmiştir zaten,” dedi Yarvi düşünceli düşünceli. “İsteklere karşı gelemes ama emirlere boyun eğmek zorundadır.” Zincirini eline alıp asık bir suratla incelemeye koyuldu. “Tek

Tanrı dünyanın etrafına Yüce Kral'dan başlayıp küçük krallara, oradan da bize ulaşan her halkanın tam da yerine düştüğü bir zincir çekmiş. Her birimiz birer köleyiz.”

Jaud yana bakarak somurttu. “Sen de pek feylesof çıktın, Yorv.”

Yarvi omuz silkip elindeki zinciri bıraktı. “Bir kürekçi için sağlam bir elden daha değersiz.”

“Tek bir tanrı tüm dünyaya nasıl hükmedebilir ki?” Rulf kollarını açarak, çürüyen şehri ve içindeki insanları gösterdi. “Tek bir tanrı nasıl aynı zamanda hem sığırların hem balıkların hem denizin hem göğün hem savaşın hem barışın tanrısı olabilir? Saçmalık.”

“Belki de Tek Tanrı benim gibidir.” Sumael dirseğinden destek alarak kış kasarasının üstüne boylu boyunca uzandı ve başını kemikli omzuna dayayıp bir ayağını aşağı sallandırdı.

“Tembel mi?” diye homurdandı Jaud.

Sumael sırtıttı. “Rotayı belirliyordur ve kürek çekmeleri için zincirlenmiş bir sürü küçük tanrısı vardır.”

“Beni mazur görün, yüce tanrım,” dedi Yarvi, “ama oturdum yerden, sizin de kendi zinciriniz varmış gibi görünüyor.”

“Şimdilik,” dedi Sumael, ince zincirini bir eşarp gibi omzundan savurarak.

“Tek Tanrı,” diye homurdandı bir kez daha Rulf, hâlâ çeyreği tamamlanmış tapınağa bakıp başını sallayarak.

“Hiçbir tanrıya tapmamaktansa tek tanrı olsun daha iyi,” diye hırladı Trigg yanlarından geçerken.

Bunu duyan forsalar seslerini kestiler; her biri bir sonrakı rotanın onları yabancılara merhamet göstermeyen, hiçbir tanrıya dua etmeyip kendini ne kadar yüce ilan ederse etsin,

hiçbir krala diz çökmeyen Şetlerin topraklarına götüreceğini biliyordu.

Büyük tehlikeler büyük kazanç demektir. Şadıkşirram elinde sembollerle bezeli izin belgesiyle, onu Yüce Kral'dan bizzat almış gibi zaferle parlayan gözlerle gemiye dönüp tayfasına bunu hatırlatmıştı.

"O kâğıt bizi Şetlerden korumaz," dedi arka sıralardaki biri. "Esir aldıklarının derisini yüzüp etlerini yiyorlar."

Yarvi homurdandı. Harap Deniz çevresinde yaşayan halkların çoğunun dillerini ve geleneklerini öğrenmişti. *Korkunun besini cehalettir*, derdi Gundring Ana. *Korkunun ölümü bilginin elinden olur*. Bir insan ırkı üzerinde araştırma yaptığınızda, diğerlerinden farklı olmadıklarını görürdünüz.

"Şetlerin yabancıları sevmemelerinin nedeni insanların kaçırıp köle yapmamız. Diğer insanlardan daha vahşi değiller."

"O kadar kötüler mi yani?" diye mırıldandı Jaud, kırbacını açan Trigg'e bakarak.

O öğleden sonra yeni bir izin belgesi ve yeni bir yükle fakat eski tanıdık zincirlerle doğuya kürek çekerlerken geride kalan Papazlık Kulesi giderek küçülüp yok oldu. Güneş batarken korunaklı bir koyda demir attılar. Güneş Ana altınlarını suyun üstüne saçıyor, dünyadan el ayak çekerken bulutları tuhaf renklere boyuyordu.

"Gökyüzünün durumu hoşuma gitmiyor!" Sumael direklerden birinin tepesine tünemiş, ayaklarını kenetlemiş, yüzünü ekşiterek ufka bakıyordu. "Yarın da burada kalmalısınız!"

Şadıkşirram onun uyarılarını, sinek kovalarmış gibi bir hareketle dağıttı. "Bu havuzdaki fırtınalar bir şey mi? Hem benim her zaman harika bir hava bahtım olmuştur. Yolumuza devam edeceğiz." Boşalan şişesini denize fırlatıp Ankran'dan

bir şişe daha getirmesini istedi; Sumael ise başını sallayarak belirsiz göğe bakıyordu.

Güney Yeli aheste aheste salınır, nöbetçiler ve denizciler baş kasarasının üstündeki mangalın başına toplanmış, incik boncuk için zar atarken, kölelerden biri ince ve çatlak bir sesle açık saçık bir şarkı söylemeye başladı. Şarkının bir kısmında şarkının sözlerini unutunca saçma sapan sözlerle tamamladı ama sonunda yer yer yorgun kahkahalar atıldı ve forsalar küreklerini yumruklayarak beğenilerini dile getirdiler.

Başka bir köle kalın bir sesle, aslında ceset yığınlarından başka hiçbir şey yapmadığı halde ateş, kılıç ve sert buyruklarla kendini ilk Yüce Kral ilan eden Bail Usta'nın şarkısını söylemeye başladı. Fakat tiranların döneminin üzerinden zaman geçtiğinde daha iyi görüldüğünden kısa süre sonra diğerleri de şarkıya eşlik etmeye başlamıştı. Nihayet Bail, kahramanların yaptığı gibi savaş alanında Son Kapı'dan geçti, tüm şarkılar gibi şarkı sona erdi ve şarkıyı söyleyeni de küreklerini yumruklayarak ödüllendirdiler.

"Başka şarkı bilen var mı?" diye seslendi biri.

Herkesi, en çok da kendini şaşırtarak Yarvi'nin bildiği ortaya çıktı. Küçükken, karanlıktan korktuğu zamanlarda annesinin ona söylediği şarkılardan biriydi bu. Bu şarkının niye aklına geldiğini bilmiyordu ama sesi özgürce yükselerek bu leş gibi kokan gemiden uzaklara, bu insanların çoktan unuttuğu şeylere gitti. Jaud hayretle ona bakıyordu, Rulf gözlerini ona dikmişti ve Yarvi, bu çürük tahta küvete zincirlenmiş, umutsuz haliyle daha önce hiç bu kadar güzel söylemediğini düşündü.

Şarkı bittiğinde geride kalan sessizliği dalgalanan suda sallanan geminin hafif gıcırdaması, rüzgârın uğultusu ve deniz kuşlarının uzaktan gelen çağrıları bölüyordu sadece.

“Bir tane daha söyle,” dedi biri.

Yarvi başka bir tane, ardından başka bir tane ve başka bir tane daha şarkı söyledi. Onlara bir anda geliveren ve kayıp giden aşklardan, hem kahramanca hem de aşağılıkça hareketlerden bahseden şarkılar söyledi. Bir savaş sırasında uyuyacak kadar soğukkanlı olan kahramanın şarkısı Froki’nin Ezgisi’ni ve bir sahildeki her kum tanesini sayabilecek kadar keskin gözlü Ashenleer’in şarkısını söyledi. Kara derili Da-iba Kralı’yla yaptığı yarışı kazanan ve uzaklara yelken açıp dünyanın ucundan düşen Gezgin Horald’ın şarkısını söyledi. Vansterlilerin Çekici, Ayrıkayak Angulf’un şarkısını söyledi ama onun, büyük dedesi olduğundan bahsetmedi.

Ne zaman bir şarkıyı bitirse, bir tane daha istiyorlardı ve bu, Ay Baba’nın hilal yüzü tepelerin ardından belirip yıldızlar cennetin örtüsünden göz kırpmaya başlayana, Papazlık’ı kurup dünyayı büyüden korumak için canını veren Bereg’in hikâyesinin son ezgisi alacakaranlıkta yankılanana kadar devam etti.

“Tek kanatlı ufacık bir bülbül gibi.” Yarvi başını çevirdiğinde, darmadağın saçındaki iğnelerle uğraşan Şadıkşirram’ın ona baktığını gördü. “Güzel söylüyor, değil mi, Trigg?”

Denetçi burnunu çekti, elinin tersiyle gözlerini sildi ve duygulara boğulan sesiyle, “Hiç böylesini duymamıştım,” dedi.

Akıllı insanlar doğru anı bekler, derdi Gundring Ana, ve o anı asla ıskalamaz. O yüzden Yarvi saygıyla eğildi ve Şadıkşirram’la onun anadilinde konuştu. Bu dili pek iyi bilmiyordu ama iyi bir vaizin başarıyla selam veremeyeceği kimse yoktu.

“Sizin gibi şanlı biri için şarkı söylemek,” dedi tatlı dille, aklından şarabına karadil kökü atmak geçiyordu, “benim için bir şeref.”

Kısık gözlerle Yarvi'ye baktı Şadıkşirram. “Şu sürprize bak sen,” dedi. Dibe inmiş şişesini ona atıp uzaklaştı. Öyle ahenksizce mırıldanıyordu ki Yarvi bunun Froki'nin Ezgisi olduğunu ancak anladı.

Babasının yemek masasındayken ona bu şarabı servis et-seler bunu kölenin suratına tükürürdü ama şimdi tattığı en tatlı şeydi; güneş, meyve ve özgürlük doluydu. Elindeki iki damlayı paylaşmak çok güçtü ama bir yudum aldıktan sonra Rulf'un yüzünde beliren gülümseme buna değdi.

Uyumaya hazırlanırken, Yarvi diğer kölelerin ona farklı gözle bakmaya başladığını fark etti. Daha doğrusu, artık ona baktıklarını fark etti. Sumael bile kaptan kamarasının üstündeki yerinden, bir türlü içinden çıkamadığı bir hesaba bakıyormuş gibi düşüncelere dalmış bir şekilde somurtuyordu.

“Neden bana bakıyorlar?” diye fısıldadı Jaud'a.

“Güzel şeylerle her zaman karşılaşmıyorlar. Sen onlara güzel bir şey verdin.”

Yarvi kokuşmuş kürkünü çenesine kadar çekerken gülüm-sedi. Bir yemek bıçağıyla nöbetçileri kesip biçemezdi belki ama tanrılar onu daha iyi silahlarla donatmışlardı. Zaman parmaklarından akıp gidiyordu. Ne de olsa sadece iki parmağı vardı. Ama sabırlı olmalıydı. Kış mevsimi kadar sabırlı.

Bir keresinde, babası kızgınlıkla ona vurduğunda, Yar-vi'nin annesi onu ağlarken bulmuştu. *Aptallar saldırır, demişti. Akıllılarsa gülümser, izler, öğrenir.*

Sonra saldırır.

BARBARLAR

Yarvi'ye çocukken ufak bir mantar gemi hediye edilmişti. Ağabeyi gemiyi onun elinden alıp denize fırlatmış, Yarvi kayalığın ucuna uzanmış, gemisi dalgalara çarpıp oynayarak fırıl fırıl dönüp gözden kaybolana kadar arkasından bakmıştı.

Şimdi Deniz Ana, *Güney Yeli*'yle de böyle oynuyordu.

Yükselen su dağına tırmanırlarken Yarvi'nin midesi ağzına geliyor, önlerindeki köpük beyazı vadiye doğru dalışa geçip giderek daha derine, nihayet dört bir yanlarında yükselen dalgalardan başka bir şey kalmayana kadar aşağı kayarken karnı beline yapışuyordu ve Yarvi bilinmez derinliklerde kaybolacaklarından emindi.

Rulf daha kötü fırtınalar geçirdiğini söylemeyi bırakmıştı. Söylese de Yarvi duyamazdı zaten. Gök gürültüsü dalgaların

haykırışlarına, dövülen geminin, ıstırap içindeki iplerin ve adamların iniltilerine karışıyordu.

Jaud havanın açmaya başladığını söylemeyi bırakmıştı. Kamçılayan denizin nerede bitip kamçılayan yağmurun nerede başladığını söylemek neredeyse imkânsızdı. Çakan bir şimşek gemiyi, korku içindeki tayfayı siyah beyaz bir halde dondurup aydınlatana kadar Yarvi en yakın yelkeni bile göremiyordu.

Kürekle güreşirken Jaud kaskatı kesilmiş, suratı asılmış, kasları ortaya çıkmıştı. Debelenip duran Rulf'un gözleri pörtlemişti. Sumael rıhtıma girdiklerinde, zincirlendiği demir hal-kaya tutunmuş, çığlık atan rüzgârda kimsenin duymadığı şeyler haykırıyordu.

Şadıkşirram uyarıları daha da az dinlemeye başlamıştı. Kış kasarasının üstüne çıkmış, içki masasındaki bir dostuymuş gibi bir kolunu direğe dolamış, kılıcını gökyüzüne sallıyor, kahkaha atıyor ve fırtına bir an olsun Yarvi'nin onun söylediklerini duyabileceği kadar sakinleştiğinde, daha da sertleşmesi için fırtınaya meydan okuyordu.

Emirler artık işe yaramazdı. Kürekler kuduz hayvanlar gibiydi. Annesinin Yarvi'yi çocukken sürüklediği gibi deniz de bileğindeki kayışla onu öyle sürüklüyordu. Ağzı deniz suyundan ve kürek ağzına çarptığı için başlayan kanamadan tuzluydu.

Hayatında daha önce bu kadar korkmamış, kendini bu derece çaresiz hissetmemişti. Ne hisarın gizli köşelerinde babasından saklandığı zamanlarda ne Hurik'in kana bulanmış suratına bakıp Odem'in, *Öldür onu*, emrini duyduğunda ne de Grom-gil-Gorm'un önünde korkudan tir tir titrediğinde.

O korkular ne kadar büyük olurlarsa olsunlar, Deniz Ana'nın öfkesiyle kıyaslanınca küçücük kalıyorlardı.

Bir sonraki şimşek, dalgaların kıyısına tosladığı, siyah ağaçlar ile siyah kayalardan beyaz serpintilerin sıçradığı bir sahilin hayaletini göstermişti.

"Tanrılarım, bize yardım edin," diye fısıldadı Yarvi. Gözlerini sımsıkı kapadı ve gemi bir an savrulduğunda onu geriye fırlatıp kafasının arkadaki küreğe çarpmasına neden oldu. Adamlar zincirleri elverdiğince sıralarından kaydılar, birbirlerine dolandılar ve devrilip düştüler; can havliyle tasmalarının onları boğmasını engellemek için tutunabildikleri her şeye tutunmaya çalıştılar. Yarvi, Rulf'un güçlü kolunun omzunu kavradığını, onu sırasında sımsıkı tuttuğunu hissetti ve başka bir insana dokunarak ölmenin tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olduğunu fark etti.

Uzunlu küçüklü, bildiği bütün tanrılara daha önce etmediği kadar dua etti. Ne Kara Taht için ne hain amcasından intikam almak için ne Isriun'a sözünü verdiği güzel öpücük için ne de özgürlüğüne kavuşmak için.

Yalnızca hayatta kalmak için dua etti.

Geminin tahtalarını titreten bir çarpışma olunca gemi yalpaladı. Kürekler ağaç dalları gibi kırıldı. Devasa bir dalga güverteyi yıkadı, Yarvi'yi kıyafetlerinden sürükleyerek kendine çekti. İşte o anda Yarvi, tıpkı amcası Uthil gibi denizde boğulup gideceğinden emindi...

Şafak çamurlu ve acımasızca geliverdi.

Güney Yeli karaya oturmuştu, yan yatmıştı, soğuk sahile vuran bir balina misali çaresizdi. Yarvi sıırılsıklam halde tit-

reyerek çömeldi, biraz yaralanmıştı ama ters dönen sırasının yanındaydı, yaşıyordu.

Fırtına doğuya kaymıştı ama solgun gri-mavi sabahta rüzgâr hâlâ serin esiyor, çoğu sıyrıklardan, kimileri de çok daha ciddi yaralar yüzünden inleyen sefil forsaların üzerine durmaksızın yağmur yağmaya devam ediyordu. Sıralardan biri vidalarından sökülmiş, üç talihsiz forsasını şüphesiz Son Kapı'dan geçirerek denizde kaybolmuştu.

“Şanslıymışız,” dedi Sumael.

Şadıkşirram, Sumael’in sırtına şaplağı indirince kız neredeyse yere yığılıyordu. “Ben dedim size, harika hava bahtım vardır diye!” Fırtınayla olan tek taraflı kavgasından sonra en azından onun keyfi yerindeydi.

Yarvi geminin etrafından dolaştıklarını, Sumael’in oyuklara bakıp parçalanmış tahtalarını emin ellerle okşarken diliyle dudağındaki yarığı yalayışını izledi. “Omurga ile direkler sağlam en azından. On iki kürek parçalanmış, üç sıra kırılmış.”

“Bir de kaybolan üç kürek mahkûmu var,” diye homurdandı Trigg, çıkacak masraf canını sıkmış gibi. “İkisi zincirlerinde ölmüş, altısı da kürek çekemez durumda, belki hiç çekemezler.”

“Asıl sıkıntı gövdedeki delikte,” dedi Ankran. “Gün ışığı giriyor. Tekrar denize açılmadan deliği kapayıp kalafatlamamız gerekiyor.”

“Nereden tahta buluruz ki?” Şadıkşirram elini uzatıp sahili çevreleyen eski ormanı gösterdi.

“Şetlerin bu orman.” Trigg gölgelerle kaplı ormana büyük bir isteksizlikle baktı. “Bizi burada yakalarlarsa derimizi yüzerler.”

“O zaman bir an önce başlasanız iyi olur, Trigg. Derin üzerindeyken yeterince kötü görünüyorsun zaten. Bahtımın

açıklığı devam ederse, Şetler bıçaklarını bileyemeden tamiratı bitirir, yolumuza koyuluruz. Sen!” Ve Şadıkşirram çakılların üstünde dizlerinin üstüne çökmüş Hiç’in yanına gidip kurgularına tekme atarak onu yere yığdı. “Ovalamayı neden bıraktın, aşağılık herif?”

Hiç ağır zinciriyle, meyilli güverteye süründü ve evi yandıktan sonra şöminesini temizleyen bir adam edasıyla her zamanki işine koyuldu.

Ankran ve Sumael ne yapacaklarını bilemeyen gözlerle birbirlerine baktıktan sonra kendi işlerine döndüler. Şadıkşirram da kendi eşyasını almaya gitti. Tabii ki şaraptı. Sonra da bir kayaya uzanıp şarabını içmeye koyuldu.

Trigg kilitlerin bir kısmını açtı –gerçekten de nadir bir görüntüydü– ve haftalardır sıralarından kalkmamış forsalar daha uzun zincirlerle bağlanıp Ankran’ın verdiği aletleri aldılar. Jaud ve Rulf kama ve tokmakla ağaç gövdelerini yararken, tahtalar hazır hale geldiğinde Yarvi her birini geminin yan tarafındaki yarığa kadar sürüklüyordu. İşine odaklandığından çenesi kasılan Sumael bir nacakla her birini düzgünce tıraşlıyordu.

“Sen ne gülüyorsun?” diye sordu Yarvi’ye.

Yarvi’nin elleri çalışmaktan ağrımaya başlamıştı, başı küreğe çarptığı için zonkliyordu ve baştan aşağı kıymıklarla doluydu ama gülümsemesi giderek genişliyordu. Daha uzunca bir zincirde her şey daha güzel görünüyordu, bunlara Sumael de dahildi.

“Sıraya bağlı değilim,” dedi.

“Hah.” Kaşlarını kaldırdı. “Fazla alışma.”

“Orada!” Horoz sesini andıran keskin bir çığlık havayı yarıdı. Nöbetçilerden biri hayalet görmüş gibi bembeyaz bir suratla karayı işaret ediyordu.

Ormanın başladığı yerde bir erkek dikiliyordu. Havaya rağmen beline kadar çıplaktı, vücudu beyaz boyayla çizilmiş, saçları simsiyah bir çalılık gibiydi. Omzuna bir yay atmıştı, belinde kısa bir balta asılıydı. Ne ani bir hareket yaptı ne de tehditler savurdu, sakince gemiye ve etrafındaki meşgul kölelere bakmakla yetindi ve acele etmeden dönüp gölgelerin içinde gözden kayboldu. Ordusuyla üstlerine saldırırsa ancak bu kadar korkarlardı.

“Tanrılar bize yardım edin,” diye fısıldadı Ankran, nefes almasını engelleyecek kadar sıkıymış gibi tasmağını çekiştirirken.

“Daha hızlı çalışın,” diye hırlayan Şadıkşirram, öyle endişelenmişti ki bir an içmeyi bırakmıştı.

Daha fazla davetsiz misafir çıkacak mı diye ormana endişeli bakışlar atarken iki kat hızlı çalışmaya başladılar. Bir ara açıktan bir gemi geçti ve denizcilerden ikisi dizlerine kadar suya girip kollarını sallamaya ve yardım çığlıkları atmaya başladılar. Küçük bir siluet onlara el sallasa da gemi durmak için herhangi bir harekette bulunmadı.

Rulf alnındaki teri kalın bileğiyle sildi. “Ben de durmazdım.”

“Ben de,” dedi Jaud. “Kendi kendimize yardım etmemiz gerekecek.”

Yarvi başıyla onaylamakla yetindi. “Ben olsam el bile sallamazdım.”

O sırada ormanın karanlığından daha fazla Şetli usulca çıkageldi. Üç, sonra altı, sonra on iki kişi; her biri tepeden

tırnağa silahlıydı ve her birinin gelişi giderek artan bir korkuyla karşılanıyordu. Yarvi de diğerleri kadar korkuyordu. Şetlilerin yeterince barışçıl olduklarını okumuştı ama karşısındakiler aynı kitapları okumuşa benzemiyorlardı.

“Çalışmaya devam!” diye hırladı Trigg, kölelerden birini ensesinden tutup, kabuklarını soyduğu kesilmiş ağaca geri dönmeye zorladı. “Onları korkutup kaçırmalıyız. Şaşırtalım onları.”

Şadıkşirram içtiği son şişeyi sahile fırlattı. “Kaç kişi görüyorsan, her birini kollamak için pusuda bekleyen on kişi daha vardır. Bence asıl şaşıran sen olacaksın. Ama buyur, dene. Ben buradan izlerim.”

“Ne yapacağız o zaman?” diye homurdandı Ankran.

“Ben onlara şarap bırakmamak için elimden geleni yapacağım.” Kaptan yeni bir şişenin mantarını çıkardı. “Onlara yardımcı olmak istiyorsan, kendi derini yüzebilirsin mesela.” Şarabından bir yudum daha alırken kendi kendine kıkırdadı.

Trigg dizlerinin üstünde hâlâ güverteyi ovalayan Hiç'i işaret etti. “Ya da ona bir kılıç veririz.”

Şadıkşirram bir anda gülmeyi kesti. “Asla olmaz.”

Akıllı insanlar doğru anı bekler ve o anı asla ıskalamaz.

“Kaptan,” dedi Yarvi, elindeki tahtayı yere bırakıp alçakgönüllülikle ilerledi. “Benim bir önerim var.”

“Onlara şarkı mı söyleyeceksin, çolak,” diye tersledi Trigg.

“Onlarla konuşacağım.”

Şadıkşirram mahmur gözlerle onu süzdü. “Dillerini biliyor musun?”

“Bize bir şey yapmamalarını sağlayacak kadar. Belki ticaret yapacak kadar.”

Denetçi kalın işaretparmağını giderek büyüyen savaşçı topluluğuna yöneltti. “Bu barbarların laf dinleyeceğini mi sanıyorsun?”

“Dinleyeceklerini biliyorum.” Yarvi sesinden duyulduğu kadar emin olmayı dilerdi.

“Delilik bu!” dedi Ankran.

Şadıkşirram ambarcıya baktı. “Merakla karşı teklifini bekliyorum.” Ağzı yarı açık, titreyen ellerle ve şaşkınlıkla kalakaldı Ankran’ı görünce kaptan gözlerini devirdi. “Bugünlerde kahramanlık diye bir şey kalmamış. Trigg, tek elli elçimizi müzakereye götür. Ankran, sen de onlarla gideceksin.”

“Ben mi?”

“Ankran adında kaç korkak adamım var? Ambarını doldurmak için ticaret yapmıyor musun sen? Git ticaret yap.”

“Ama kimse Şetlerle ticaret yapmaz ki?”

“O zaman yapacağın anlaşmalar efsanelere konu olacaktır.” Şadıkşirram ayağa kalktı. “Herkesin ihtiyacı olan bir şey vardır. Tüccarlığın güzel yanı da bu. Sumael neye ihtiyacımız olduğunu size söyler.” Sonra Yarvi’ye yanaştı, şarap kokulu nefesi Yarvi’nin yüzüne çarpıp hafifçe yanağına vurdu. “Onlara şarkı söyle, çocuk. Dün geceki gibi tatlı tatlı söyle. Hayatın için söyle.”

Böylece Yarvi, boş elleri havada, kısa zinciri Trigg’in tombul ellerinde, büyük tehlikelerin büyük kazançlar getireceğine inanmaya çalışarak yavaşça ağaçlara doğru yürüdü. İleride sessizce onlara bakan Şetlilerin sayısı artmıştı. Arkada Ankran, Haleen dilinde mırıldandı. “Çolak oğlan alışverişi ayarlayabilirse, her zamanki anlaşmaya devam mı?”

“Neden olmasın?” diye cevap verdi Trigg, Yarvi’nin zincirini çekerken. O anda bile paradan bahsettiklerine inanamıyordu

Yarvi ama belki de Son Kapı sonuna kadar açıldığında, insanlar bildiklerini okumaya devam ediyordu. Ne de olsa o da vaizlik eğitiminden edindiği bilgileri kullanmaya başlamıştı. Gerçi Şetliler boyalı vahşilikleriyle yavaşça yaklaşıırken, bu onu pek de koruyacağına benzemiyordu.

Çılgılık atıp silahlarını sallamadılar. Bunları yapmamaları daha da korkutucuydu. Yalnızca Trigg'in gittiği Yarvi, kalabalık bir Şetli grubun ateşin çevresinde toplandığı açıklığa yaklaştıkça yer açıyorlardı. Yarvi ne kadar kalabalık olduklarını gördüğünde yutkunmadan edemedi. *Güney Yeli*'nin bütün mürettebatının üç katı kalabalıklardı.

Aralarında bir kadın oturuyor, parlak bıçağıyla bir sopa soyuyordu. Boynuna deri bir kayışla bağlanmış elf tableti asılıydı; üzerinde siyah mücevherlerin, anlaşılmasız yazıların ve ayrıntılı altın işlemlerin bulunduğu yeşil bir karttı bu.

Vaizlerin öğrendiği ilk şey gücü tanımaktır. Bir lideri diğerlerinden ayıran bakışlarını, duruşunu, hareketlerini ve ses tonunu okumayı öğrenmek. Astlarla zaman harcamanın ne anlamı vardı ki? O yüzden Yarvi de kadının asık suratına bakarak görünmezlermiş gibi erkeklerin arasından geçti ve savaşçılar onun, Trigg'in ve Ankran'ın yolundan çekilip çelikle açıklığı kapattılar.

Yarvi küçük bir an tereddüt etti. Bir an kendi korkusunu bir kenara bırakıp Trigg ve Ankran'ın korkularının tadını çıkardı. Bir an onlar üzerinde güç sahibiydi ve bu durum hoşuna gitmişti.

"Konuş!" diye tısladı Trigg.

Yarvi denetçiyi öldürtmenin bir yolu olup olmadığını düşündü. Kendi özgürlüğünü, belki Rulf ve Jaud'un da özgürlüklerini kazanmak için Şetlileri kullanmanın bir yolunu...

Ama kaybedecek çok şeyi vardı ve şansı çok düşüktü. Bilge bir vaiz çoğunluğun iyiliğini düşünür, ehvenişer olanı seçer ve her dilde Barış Baba'nın yolunu açardı. O yüzden Yarvi, bir dizi çamurlu yerde su sıçratarak diz çöktü ve sakat elini göğsüne, diğerini de Gundring Ana'nın öğrettiği gibi, doğru konuştuğunu belirtmek için alnına yerleştirdi.

Ağzından çıkanlar yalan olsa bile.

"Benim adım Yorv," dedi Şet dilinde, "ve huzurunuzda diz çökerek, bana ve dostlarıma konukluk hakkı tanımanızı için yalvarıyorum."

Kadın gözlerini yavaşça kısarak Yarvi'ye baktı. Ardından adamlarına baktı, bıçağını dikkatle kınına yerleştirdi ve elindeki sopayı ateşe attı. "Kahretsin."

"Konukluk hakkı mı?" diye homurdandı savaşçılardan biri, karaya oturan gemiyi şüpheyle işaret ederek. "Bu barbarlara mı?"

"Telaffuzun berbat." Kadın ellerini kaldırdı. "Benim adım Şetli Svidur. Ayağa kalk, Yorv çünkü ocağımızda konumuzsunuz ve size zarar verilmeyecek."

Başka bir savaşçı öfkeyle baltasını yere fırlatıp çalılara gitti.

Svidur onun arkasından baktı. "Sizi öldürüp yükünüzü almayı dört gözle bekliyorduk. Elimize geçirebileceğimiz her şeyi almamız gerekiyor çünkü ilkbahar geldiğinde Yüce Kral'ınız bize yine savaş açacak. Doymak bilmez bir iştahı var. Gerçekten bizden ne istediğini hiç bilmiyorum."

Yarvi büyük bir şüpheyle konuşmayı dinleyen çatık kaşlı Ankran'a baktı. "Maalesef bazıları her zaman daha fazlasını ister."

“Doğru.” Düş kırıklığına uğrayan savaşçıların tiksintiyle yere oturmalarını izlerken dirseğini dizine, yüzünü eline dayadı, savaşçılardan biri savaş boyalarını silmek için yosun toplamaya bile başlamıştı. “Bugün kârlı bir gün olabilirdi.”

“Hâlâ olabilir.” Yarvi ayağa kalktı ve ellerini, annesinin anlaşma yapmaya hazırlanırken yaptığı gibi birleştirdi. “Kap-tanımız sizinle ticaret yapmak istiyor...”

KÜÇÜK, ÇİRKİN SIRLAR

Şadıkşirram'ın sıkış tıkış kamarası üç minik pencere yüzünden kasvetli ve alçak çatı kirişlerine asılmış torba ve çuvallar yüzünden gölgelere boğulmuş haldeydi. Çarşaf, kürk ve lekeli yastıklarla dolu yatağı zeminin büyük kısmını kaplıyordu. Kamaranın geri kalan kısmı ise demir bağlı büyük bir sandığa ayrılmıştı. Boş şarap şişeleri dört bir yana atılmıştı. İçerisi zift, tuz ve tütsü, bayat ter ve bayat şarap kokuyordu. Ve yine de Yarvi'nin yaşadığı hayatla –hayat denebilirse– karşılaştırıldığında, rahatına düşkünlüğün zirvesiydi.

“Tamir ettiğimiz yerler dayanmayacak,” diyordu Sumael. “Skeken Kalesi’ne geri dönmeliyiz.”

“Harap Deniz’in en muhteşem yanı, bir daire oluşturması.” Şadıkşirram elindeki şeyi bir daire oluşturacak şekilde salladı. “Hangi yöne gitsek Skeken Kalesi’ne varırız.”

Sumael şaşkın gözlerle baktı. “Ama biri günler, öbürü aylar sürer.”

“Sen bizi götürürsün, her zaman yaptığın gibi. Bir denizcinin en büyük düşmanı denizdir ama tahta yüzer, değil mi? Ne kadar zor olabilir ki? Yola devam edeceğiz.” Yarvi alçak eşikten eğilirken Şadıkşirram onu gördü. “Ah, sadık elçim! Derimiz hâlâ üzerimizde olduğuna göre, müzakereler başarılı geçti sanıyorum?”

“Sizinle konuşmam gereken bir husus var, kaptanım.” Gözlerini yere indirerek, vaizlerin krallarıyla konuşması gerektiği şekilde konuşmuştu. “Yalnız.”

“Hımmm.” Altdudağını uzatıp arpını çalan bir çalgıcı gibi bir parmağını oraya yerleştirdi. “Benimle yalnız görüşmek isteyen erkekler her zaman ilgimi çekmiştir, senin kadar genç, çolak ve cazibesiz olsalar bile. Tahtalarınca kalafatlarına geri dön, Sumael, sabah su üstünde olmak istiyorum.”

Dişlerini sıktığından, Sumael’in şakaklarındaki damarlar atıyordu. “Üstünde mi altında mı?” Sonra da omzuyla Yarvi’yi kenara itip kamaradan çıktı.

“Evet?” Şadıkşirram şarabından büyük bir yudum aldı ve şişeyi takırdatarak yere bıraktı.

“Şetlilerden konukluk hakkı istedim, kaptanım. Doğru şekilde isteyen yabancıları geri çevirmedikleri önemli bir gelenekleridir bu.”

“Zekice,” dedi Şadıkşirram, siyah ve gümüş saçlarını bir eliyle toplarken.

“Ve ihtiyacımız olan şeyler için pazarlık ederek çok iyi bir ticaret yaptığımı sanıyorum.”

“Çok zekice,” dedi saçını her zamanki gibi karman çorman bir şekilde toplarken.

Ancak zekâsının en çok işe yarayacağı yer burasıydı. “Ama bu anlaşma sizi çok memnun etmeyebilir, kaptanım.”

Şadıkşirram gözlerini hafifçe kıstı. “Nasıl yani?”

“Ambarcınızla denetçiniz kazancınızdan kendi paylarını kestiler.”

Şadıkşirram saçını tutması için tokalarını tek tek ve dikkatlice takarken uzun bir sessizlik yaşandı. Kadının yüzünde en ufak bir ifade belirmeyince Yarvi kendini sarp bir uçurumun kıyısındaymiş gibi hissetmeye başladı.

“Öyle mi?” dedi kaptan.

Yarvi bu sakinlik dışında her şeyi beklemişti. Bundan haberi vardı da umursamıyor muydu? Yarvi’yi yine de küreğe geri mi gönderecekti? Trigg ve Ankran onlara ihanet ettiğini duyacaklar mıydı? Yarvi incecik bir buz tabakasının üstünde durduğunu bilerek dudağını yaladı. Ama yoluna devam etmekten ve bir şekilde kendini karaya atmayı ummaktan başka çaresi yoktu.

“İlk kez olmuyor,” diye ciyakladı.

“Öyle mi?”

“Vulsgard’da, sağlıklı kürek mahkûmları almaları için onlara para verdiniz ve onlar bulabildikleri, benim de içinde olduğum en ucuz ve istenmeyen köleleri satın aldılar. Muhtemelen size de çok az para verdiler.”

“Acınacak kadar az.” Şadıkşirram şişesini iki parmağıyla kavrayıp büyük bir yudum aldı. “Ama seni fazla ucuza aldığımı düşünmeye başladım.”

Yarvi söyleyeceklerini bir nefeste söylemek için tuhaf bir istek duydu fakat bir vaizin yapması gerektiği gibi sakince ve içten konuşmaya çalıştı. “İki anlaşmayı da kimsenin anlama-

yacağını düşünerek Haleen dilinde yaptılar. Ama ben o dili de konuşuyorum.”

“Şarkı da söylüyorsundur o dilde, şüphesiz. Bir kürek mahkûmuna göre çok fazla yeteneğin var.”

Papazlar kendilerini cevap veremeyecekleri soruların sorulduğu durumlara sokmamalıydı ve Yarvi bu soru için küçük bir yalan hazırlamıştı. “Annem vaizdi.”

“Bir papazın uçkuru hiçbir zaman çözülmemelidir.” Şadıkşirram büzdüğü dudaklarından derin bir nefes aldı. “Ah, küçük, çirkin sırlar.”

“Hayat onlarla dolu.”

“Öyle, ufaklık, öyle.”

“Annem bana dilleri, sayıları, bitkilerin kullanımlarını ve daha birçok şeyi öğretti. Size yararı dokunabilecek şeyler, kaptanım.”

“İşe yarar bir çocuksun. Biriyle dövüşmek için iki ele ihtiyacın olabilir ama birini sırtından bıçaklamak için tek el yeter, değil mi? Ankran!” diye seslendi açık kapıdan. “Ankran, kaptanın seninle konuşmak istiyor!”

Ambarcının ayak sesleri hızla yaklaşıp da Yarvi’nin kalp atışlarıyla yarışamazdı. “Depoyu kontrol ediyordum, Kaptan. Kayıp bir nacak buldum...” Kapıdan geçmek için eğilirken Yarvi’yi görünce yüzü değişti; önce şaşırdı, sonra tereddüt etti, sonra da gülümsemeye çalıştı.

“Size şarap getirmemi...”

“Bir daha asla.” Kaptan parlayan gözlerle gülümseyip Ankran’ın yüzündeki kan çekilip, Yarvi’nin şakaklarını ise doldururken çirkin bir sessizlik oldu. “Trigg’in beni soymasını beklerim: Özgür adam, kendi çıkarlarını düşünecek. Ama sen? İnsanın kendi malı tarafından soyulması?” Şadıkşirram

şişesindeki son damlaları içti ve şişeyi elinde tarttı. “Bunun nasıl bir utanç kaynağı olduğunu anlıyorsunuzdur.”

Ambarcının dudakları titriyordu. “Yalan söylüyor, Kaptan!”

“Ama söylediği yalanla benim şüphelerim uyuşuyor.”

“Hepsi...”

Şadıkşirram, Yarvi'nin neredeyse takip edemediği bir hızla şişenin dibini Ankran'ın kafasına indirdi. Yarvi ancak çıkan sesi duyabildi. Ankran inleyerek yere yıkıldı ve yüzünde kan birikmeye başlarken sadece gözlerini kırıştıtabildi. Şadıkşirram bir adım attı, çizmesini Ankran'ın kafasının üstüne kaldırdı ve sakince, ara vermeden, odaklanmaktan çatılan yüzüyle, ayağa kalkmaya çalıştı.

“Beni kazıklarsın ha?” diye fısıldadı dişlerinin arasından kadın, topuğuyla adamın yanağında bir kesik açarak.

“Benden çalarsın ha?” derken çizmesi Ankran'ın burnunu dümdüz etti.

“Beni aptal yerine koyarsın ha?”

Mide bulandırıcı kırılma sesi devam ederken Yarvi so-luksuz kalarak gözlerini kaçırdı.

“Senin için... *yaptığım*... onca şeyden sonra!”

Şadıkşirram çömeldi, dirsekleri dizlerinin üstündeyken elleri boşa kaldığı için sallanıyordu. Çenesini öne çıkarıp bir saç tutamını üfleyerek yüzünden uzaklaştırdı. “İnsanlığın bu namertliği beni bir kez daha hayal kırıklığına uğrattı.”

“Karım,” diye fısıldadı Ankran, Yarvi'nin bakışları yeniden adamın paramparça suratına döndü. Dudaklarında bir kan baloncucu şişip patladı. “Karım... ve oğlum.”

“Ne olmuş?” diye tersledi Şadıkşirram. Elinin tersine bulaşan bir damlaya bakıp yüzünü ekşiterek Ankran'ın kı-yafetine sildi.

“Thorlby’de... beni aldığınız... köle taciri.” Ankran’ın sesi tiz çıkıyordu. “Yoverfell. Onun elindeler.” Öksürdü ve kırılan dişini diliyle ağzından attı. “Oradan her geçtiğimizde... onların ücretini ödersem... onları güvende tutacağını söyledi. Ödemezsem...”

Yarvi’nin dizleri boşalır gibi oldu. Az kalsın düşüyordu. Ankran’ın neden para istediğini şimdi anlamıştı.

Ama Şadıkşirram omuz silkmekle yetindi. “Bana ne bundan?” Sonra parmaklarını Ankran’ın saçına geçirip kemerinden bir bıçak çekti.

“Dur!” diye bağırdı Yarvi.

Kaptan çatık kaşlarla ona baktı. “Gerçekten mi? Emin misin?”

Yarvi dudağının kenarına yarım yamalak bir tebessüm kondurmak için büyük çaba harcadı. “Satabileceğin bir şeyi niye öldüresin ki?”

Şadıkşirram bir an çömeldiği yerde gözlerini ondan ayırmadan bekleyince Yarvi ikisini birden mi öldürecek diye düşünmeye başladı. Ardından Şadıkşirram bir kahkaha patlattı ve bıçağını indirdi. “Diyorum size. Yumuşak kalbim sonum olacak diye. Trigg!”

Trigg kamaraya girip yerde mahvolmuş suratıyla yatan Ankran’ı görünce bir an tereddüt etti.

“Öğrendiğime göre ambarcım beni soyuyormuş,” dedi kaptan.

Trigg asık suratıyla Ankran’a, sonra Şadıkşirram’a, en sonunda da uzun bir süre Yarvi’ye baktı. “İnsanlar yalnızca kendilerini düşünüyor demek ki.”

“Ben de kocaman bir aileyiz sanıyordum.” Kaptan dizlerindeki tozları silkeleyerek ayağa kalktı. “Yeni bir ambarcımız

var. Ona daha güzel bir tasma tak." Ankran'ı ayağıyla kapıya doğru tekmeledi. "Bu yaratığı da Jaud'un küreğindeki boş yere koy."

"Emrin olur, Kaptan." Sonra Ankran'ı tek elle sürükleyip ayağıyla da kapıyı kapayarak dışarı çıktı.

"Merhametli olduğumu görüyorsun," dedi Şadıkşirram neşeyle. Elinde tuttuğu kanlı bıçağıyla da merhametli hareketler yapıyordu. "Merhamet zayıf noktam."

"Merhamet büyük insanların özelliğidir," diyebildi Yarvi.

Bunu duyunca Şadıkşirram'ın yüzü aydınlandı. "Değil mi? Ama ne kadar büyük olsam da... herhalde Ankran bu seneki tüm merhametimi tüketmiştir." Kolunu Yarvi'nin omzuna atıp tasmaına geçirdiği parmağıyla onu kendine çekti; öyle yakındı ki Yarvi nefesindeki şarap kokusunu duyuyordu. "Başka bir ambarcı da güvenimi suiistimal ederse..." Ve kelimelerden çok daha anlam dolu bir şekilde cümleyi yarıda kesti.

"Endişe etmenize gerek yok, kaptanım." Yüzü Yarvi'ye öyle yakındı ki siyah gözleri tek bir göze dönüşmüştü. "Ak-lımı çecek ne karım ne çocuğum var." *Sadece öldüreceğim bir amcam, evleneceğim bir kız ve ele geçirmem gereken Kara Taht var.* "Aradığınız adam benim."

"Tam bir adam olmasan da harika!" Bıçağının iki yüzünü de Yarvi'nin gömleğine sildi. "O zaman depona in, tek elli papazım, Ankran'ın paramı nereye gizlediğini bul ve bana biraz şarap getir! Ve gülümsemeyi unutma, oğlum!" Şadıkşirram boynundaki altın zinciri çıkardı ve yatağının direklerinden birine astı. Ucunda bir anahtar sallanıyordu. Kürek mahkûmlarının kilitlerinin anahtarı. "Dostun gülümseyenini, düşmanın ölüsünü severim!" Kollarını kocaman açarak parmaklarını oynattı ve kendini kürklerin üzerine bıraktı. "Bugün pek bir

şey vaat etmeden başladı,” dedi tavana bakıp kendi kendine konuşarak. “Ama görünüşe göre herkes istediğini elde etti.”

Yarvi kapıdan çıkarken, Ankran’ın ve karısı ile oğlunun buna pek katılmayacağını belirtmenin pek de zekice olmayacağına karar verdi.

DÜŞMANLAR VE DOSTLAR

Yarvi'nin, depoya kürekten daha uygun olduğunu fark etmesi hiç de şaşılacak bir şey değildi.

İlk başta karman çorman varil ve kutuların, içi erzak dolu sandıkların, tavana asılı torbaların arasından zar zor geçebiliyordu. Ama tamiratta eklenen solgun yeni tahtalar sürekli deniz suyu sızdırmasına rağmen bir iki güne kadar her yeri Gundring Ana'nın rafları gibi düzenli bir hale getirmişti. Her sabah biriken tuzlu suyu kova kova boşaltmak kolay iş değildi.

Ama kürek çekmekten çok daha iyiydi.

Yarvi gevşemiş gibi görünen çivileri yeniden çakmak için bir demir parçası bulmuştu ve alelacele kesilip biçilmiş tahtaların hemen arkasındaki Deniz Ana'nın ezici gücünü düşünmemeye çalışıyordu.

Güney Yeli sallana sallana doğuya gidiyordu. Gemi yaralı ve mürettebatı eksik de olsa birkaç gün sonra, Ulu Nehir'in

ağzına yakın bataklık adasındaki sıkış tepiş yüzlerce dükkânın bulunduğu büyük Roystock pazarına ulaşmayı başardı. Ufak ve hızlı gemiler de güneşte yanmış sıska tayfaları da örümcek ağına takılmış sinekler gibi iskeleye hapsolmuşlardı. Akıntıya karşı haftalarca bıkmadan usanmadan kürek çekip yüklerinin ağır olduğu zamanlarda daha da canla başla çalışmış adamlar bir iki gecelik basit zevkler uğruna tuhaf yüklerinden oluyorlardı. Sumael sızdıran yamaları kapamak için lanet okuyup çaba harcarken Yarvi de Trigg'in zincirinin ucunda, fırtınanın aldığı kürek mahkûmlarının yerine yenilerini almak için kıyıdaki dükkânlara götürülmüştü.

Yarvi her renk ve şekilden insanla vızıldayan dar sokaklarda pazarlığa koyuldu. Annesini –Altın Kraliçe Laithlin, Harap Deniz'deki en keskin gözlü, en sivri dilli kadındı– bunu yaparken izlemişti ve onun hilelerine doğuştan hâkim olduğunu keşfetti. Altı farklı dilde pazarlık ediyordu. Tüccarlar kendi gizli dillerinin kendilerine karşı kullanıldığını gördüklerinde şaşkına dönüyorlardı. Yeri geldiğinde övgüler düzüyor, yeri geldiğinde tehditler savuruyor, fiyatlarına burun kıvırıyor, malların kalitesine hakaretler yağıdırıyor, dükkânı terk ediyor, sonra da yalvardıkları için geri dönüyordu; başta yağ kadar kaygan, sonra demir kadar kararlı oluyor, sonra da yola çıkıp tüccarları arkasında gözü yaşlı bırakıyordu.

Trigg zinciri öyle gevşek tutuyordu ki Yarvi neredeyse zincirli olduğunu unutmuştu. Ta ki işleri bitip geri kalan parça gümüşler kaptanın para torbasına şingirdayarak geri dönerken denetçinin fısıltısı Yarvi'nin kulaklarını gıcıklayıp tüylerini diken diken edene kadar.

“Sen de az kurnaz bir çolak değilmişsin.”

Yarvi aklını toplayabilmek için bir an duraksadı. “Var... bildiğim bir şeyler.”

“Şüphesiz. Ankran’la konuşmalarımızı anlayıp onları kaptana ilettiğini biliyorum. Kindar biri, değil mi? Kendi hakkında anlattığı hikâyelerin hepsi yalan olabilir ama seni bir o kadar hayran bırakacak gerçek hikâyelerini anlatabilirim. Bir keresinde sırf ayağına bastı diye birini öldürdüğünü gördüm. Adam bayağı iriyarıydı.”

“Belki de o yüzden ayağını çok acıtmıştır.”

Trigg zinciri çekince tasma Yarvi’nin boğazına batarak inlemesine neden oldu. “İyi halime fazla bel bağlama, ufaklık.”

Trigg’in iyi hali pek de yük kaldıracak bir şeymiş gibi görünmüyordu zaten. “Bana dağıtılan kartları oynadım,” diye ciyakladı Yarvi.

“Hepimiz öyle yapıyoruz,” diye hırladı Trigg. “Ankran kendi elini kötü oynadı ve bedelini ödedi. Aynı şekilde oynamaya niyetim yok. O yüzden sana da aynı teklifi yapacağım. Şadıkşirram’dan çaldığının yarısını bana vereceksin.”

“Ya hiçbir şey çalmıyorsam?”

Trigg homurdandı. “Herkes çalar, ufaklık. Senden aldığının bir kısmını nöbetçilere dağıtacağım, herkes mutlu olacak. Herkesin yüzü gülecek. Bana bir şey vermezsen sana düşman olurlar. Düşman olmasını istemeyeceğin kişiler.” Yarvi’nin zincirini kocaman eline dolayıp onu kendine biraz daha çekti. “Kurnaz çocuklar da aptal çocuklar gibi boğulurlar, unutma.”

Yarvi bir kez daha yutkundu. Gundring Ana eskiden, *İyi bir vaiz, belki diyebileceği yerde asla hayır demez*, derdi.

“Kaptanın gözü üzerimde. Henüz bana güvenmiyor. Bana biraz zaman ver.”

Trigg, Yarvi'yi *Güney Yeli*'ne doğru itti. "Kısa tuttuğundan emin ol."

Bu Yarvi'ye yeterdi. Thorlby'deki eski dostlar –eski düşmanlar da tabii– onu sonsuza dek beklemezdi. Denetçi ne kadar sevimli olsa da Yarvi çok geçmeden Trigg'le yolunu ayırmayı planlıyordu.

Roystock'tan kuzeye döndüler.

Ayna gibi göletlerin uçsuz bucaksız uzandığı bataklıklardan oluşan isimsiz toprakların yanından geçtiler; deniz ile karanın bu gayrimeşru çocuğunun üstüne sanki gökyüzünün binlerce parçası serpilmişti. Sahipsiz kuşlar bu harabenin üzerinde birbirlerine sesleniyordu ve Yarvi tuzlu soğuk havayı ciğerlerine doldurup evini düşündü.

Bazen Isriun'u düşündüğü oluyordu; yaklaştığında buruna dolan kokusunu, dudaklarının yumuşaklığını, gülüşünü ve Tanrılar Salonu'nun kapısında güneşin parlattığı saçlarını hatırlamaya çalışıyordu. Tekrar tekrar hatırlanmaktan bir dilencinin kıyafetleri gibi lime lime olmuş bir avuç hatıra.

Şimdi daha iyi bir kocayla sözlendirilmiş miydi acaba? Başka bir erkeğe gülümsüyor muydu? Başka bir sevgiliyi öpüyor muydu? Yarvi dişlerini sıktı. Eve dönmeliydi.

Her boş anında kaçış için bin farklı plan yapıyordu.

Sokaklarında yürürken oranıza buranıza kıymıkların batabileceği kadar kaba saba dikilmiş binaların bulunduğu bir taşra pazarında, Yarvi, Trigg'e bir hizmetçi kızı işaret etmişti ve denetçinin akli başka bir yerdeyken tuz ve şifalı bitkilerle birlikte fazladan birkaç şey alıvermişti. Gemideki her nöbetçiyi yavaşlatıp ağırlaştırmaya yarayacak, hatta dozu doğru ayarlanırsa her birini uyutacak kadar ayakbağı yaprağı.

“Para ne olacak, ufaklık?” diye tısladı Trigg, *Güney Yeli*’ne dönerlerken.

“Onun için bir planım var,” dedi Yarvi, güzel rüyalar gören Trigg’i gemiden denize yuvarladığını hayal ederek.

Ambarcıyken, kralken olduğundan daha çok el üstünde tutulmuş, daha fazla saygı görmüş ve doğrusu, daha yararlı olmuştu. Kürek mahkûmlarının artık yeterince yiyeceği, daha sıcak kıyafetleri vardı ve Yarvi yanlarından geçerken ondan hoşnut olduklarını belli eden şeyler söylüyorlardı. Denizdeyken gemiyi çekip çeviren oydu ve bu kadar özgürlük daha fazlasını istemesine neden olmuştu.

Yarvi kimsenin görmeyeceğini düşündüğü zamanlarda Hiç’in eline ufak ekmek parçaları bırakıyordu ve onun da hemen bunları paçavrasına gizlediğini görüyordu. Bir kere sinde göz göze gelmişlerdi ve Yarvi, insana dair hiçbir şey kalmamış o tuhaf, parlak, çökmüş gözlerde bir minnettarlık ifadesi olup olmadığını merak etmişti.

Fakat Gundring Ana hep, *İnsan birine iyilik yaparken aslında kendine iyilik eder*, derdi. Yarvi de fırsat buldukça ona ekmek parçaları veriyordu.

Şadıkşirram para kesesinin yeni ağırlığını ve Yarvi çok fazla satın alabildiği için şarabının daha kaliteli olduğunu memnuniyetle fark etmişti.

“Bu şarap Ankran’ın bana aldıklarından çok daha iyi,” diye gevelemişti, şişenin içindeki içkinin rengini seçmeye çalışarak.

Yarvi yere kadar eğildi. “Başarılarınıza layık bir şarap.” Ve gülümseyen maskesinin ardında, Kara Taht’a tekrar oturduğunda kellesini nasıl Çıglık Kapısı’na astıracağını ve lanetli gemisini nasıl yakıp kül edeceğini düşündü.

Bazen karanlık çöktüğünde, isimlerin ve ayrıntıların her anlatışta değiştiği eski zaferlerin hikâyelerini anlatırken ona

bir ayağını uzatıp çizmelerini çıkarttırdı. Sonra Yarvi'nin iyi ve çalışkan bir çocuk olduğunu söyleyip oğlan o gün gerçekten şanslıysa masasındaki yemek artıklarını verir, "Yumuşak kalbim benim sonum olacak," diye itirafta bulunurdu.

Yarvi ise yemekleri ağzına tıkmaktan kendini alıkoyabildiğinde artıkları Jaud'a verir, o da aralarında oturan, tıraşı yüzünden kafası kesiklerle dolu, yüzü Şadıkşirram'ın çizmesiyle buluşmadan önceki halinden çok farklı olan kabuklu haliyle öylece boşluğa bakarak somurtup duran Ankran'ın üstünden Rulf'a uzatırdı.

"Tanrılar," diye homurdanırdı Rulf. "Bu iki eli sağlam aptalı küreğimizden alıp bize Yorv'u geri verin!"

Etraflarındaki kürek mahkûmları kahkahalara boğulurdu ama Ankran odundan oyulmuş gibi hareketsiz dururdu ve Yarvi, onun da kendi intikamını planlayıp planlamadığını merak ederdi. Başını kaldırıncaya, oturduğu yerden asık suratıyla onlara bakan Sumael'i gördü. Her zaman, onaylamadığı bir rotayı takip edermiş gibi durmadan hesap yapan bir hali olurdu. Geceleri kaptanın kamarasının hemen önündeki halkaya zincirlenseler de ara sıra homurdanmak dışında Yarvi'yle hiç konuşmamıştı.

"Küreklerin başına," diye tersledi Trigg, Yarvi'yi itip eskiden çektiği küreğe çarpmasına neden olurken.

Görünüşe göre dostların yanında bazı düşmanlar da edinmişti.

Düşmanlar başarının bedelidir, derdi annesi eskiden.

"Çizmeler, Yorv!"

Yarvi tokat yemiş gibi oldu. Her zamanki gibi akıllı başka yerdeydi. O yamaçtayken babasının yanan gemisinde, tanrı-

ların önünde ettiği intikam yeminindeydi. Amwend hisarının burcundayken, yanan kasabanın burnuna dolan yanık kokusundaydı. Amcasının sakince gülümseyen yüzündeydi.

Senden iyi bir soytarı olurdu.

“Yorv!”

Battaniyelerinden sıyrılıp zincirini arkasından sürüyerek, kendi battaniyesine sarınmış, esmer yüzü uykusunda hafiften hareket eden Sumael’in üstünden atladı. Kuzeye gidildikçe hava soğumaya başlamıştı, sert rüzgârda sürüklenen kar taneleri kürek mahkûmlarının sarındığı kürkleri beyaza boyuyordu. Nöbetçiler devriyeye çıkmayı bırakmıştı ve uyanık olan iki nöbetçi, ambarın yanındaki ateşin başında bir deri bir kemik suratları turuncu turuncu parlayarak oturuyordu.

“Bu çizmeler senden daha değerli be!”

Şadıkşirram yaşla parlayan gözlerle yatağına oturmuş, ileri uzanıp ayağını yakalamaya çalışıyor ama sarhoş olduğundan ıskalayıp duruyordu. Yarvi’yi görünce kendini yatağına bıraktı.

“Bir el atacak mısın?”

“İki el istemediğin sürece,” dedi Yarvi.

Kahkaha attı. “Sen çok zeki bir çolaksın, değil mi? Yemin ederim, seni bana tanrılar gönderdi. Tanrılar seni bana... çizmelerimi çıkarman için gönderdi.” Kıkırdamaları horultuya dönüştü ve Yarvi ikinci çizmeyi çıkarmayı başarıp ayağını yatağa koyduğunda kızın başı geriye düşmüş, her nefesle saçları hareket ederken uykuya dalmıştı bile.

Yarvi bir anda taş kesildi. Şadıkşirram’ın gömleğinin yakası açılmış, boynundaki zincir dışarı kaymıştı. Boynunun yanındaki kürkün üstünde, gemideki bütün kilitleri açan anahtar parlıyordu.

Aralık kapıya baktı, dışarıda kar taneleri uçuşuyordu. Gaz lambasını açtı, üfleyerek ateşi söndürdü ve oda karanlığa büründü. Korkunç bir risk almıştı ama zamana karşı yarışan biri olarak elindeki zarı bir an önce atmalıydı.

Akıllı insanlar doğru anı bekler ve o anı asla ıskalamaz.

Heyecandan her yeri karıncalanarak yavaşça yatağa yaklaştı ve tek parmaklı elini Şadıkşirram'ın başının altına koydu.

Şaşırtıcı derecede ağır gelen kafasını yavaş yavaş kaldırdı, bu kadar yavaş hareket etmek için harcadığı çaba dişlerini sıkmasına neden olmuştu. Şadıkşirram uykusunda kıpırdanıp homurdandığında Yarvi, gözleri bir anda açılacak ve tıpkı Ankran'a yaprığı gibi onun başını da çizmesiyle ezecek düşüncesiyle irkildi.

Derin bir nefes aldı, anahtarı kavramak için uzandı ve eli dar pencereden içeri giren Ay Baba'nın ışığına yakalandı. Anahtara ulaşmak için uzandı... ama parmakları oraya yetiştiremiyordu.

Boynunda boğucu bir baskı hissediyordu. Zinciri bir şeye takılmış olmalıydı. Zincirini kurtarmak için dönünce kapıda, dişlerini sıkmış ve iki eliyle zincirini tutan Sumael'i gördü.

İkisi de bir an öyle kalakaldı. Sonra Sumael onu çekmeye başladı.

Yarvi, Şadıkşirram'ın başını yavaşça bıraktı ve sağlam eliyle zinciri kavrayıp tıslayarak çekmeye çalıştı. Sumael ise daha sert çekmekle yetindi. Tasmaı Yarvi'nin boynuna batıyor, zincirin halkaları elini kesiyor, bağırmmamak için dudağını ısırmmak zorunda kalıyordu.

Bu yaptıkları, küçük çocukların eskiden Thorlby sahilinde oynadığı ip yarışlarına benziyordu ama bu kez karşısındakinin iki eli de sağlamdı ve ip Yarvi'nin boynuna geçirilmişti.

Mücadeleye devam ettiyse de Sumael fazla güçlüydü ve hiç ses çıkarmadan, botları zeminde kayan ve çarptığı şeyi devirip yuvarlanmasına sebep olan Yarvi'yi iyice kendine çekip tasmaından tuttu ve onu sürükleyerek gecenin karanlığına çıkardı.

“Seni sersem!” diye hırladı Yarvi'nin suratına. “Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?”

“Sana ne bundan?” diye fısıldadı o da. Sumael'in parmak boğumları onun tasmaını tutmaktan, Yarvi'ninkilerse onun elini tutmaktan bembeyaz olmuştu.

“Sen anahtarı çaldın diye tüm kilitleri değiştirecek olmaları benim umurumda, aptal!”

Karanlıkta birbirlerine bakarken uzun bir sessizlik oldu. Yarvi o anda ne kadar yakın olduklarını fark etti. Kızın burunun kemerinin öfkeden kıristığını, dudaklarının arasında parlayan dişlerini görecekti, sıcaklığını hissedecek kadar yakın. Hızla alıp verdiği nefesini koklayacak kadar yakın; biraz kokuyordu belki ama hiç de kötü değildi. Neredeyse öpecek kadar yakındı. Aynı anda bu düşünce Sumael'in de aklına gelmiş olacak ki kızgın bir demiri tutmuş gibi birdenbire Yarvi'nin tasmaını bırakıp elini çekiverdi.

Sumael'in söylediklerini tekrar düşününce durumu yavaş yavaş kavradı.

“Kilitlerin değiştirilmesi zaten anahtarı olan birinin canını sıkar. Belki de anahtarın aynısını yaptırmanın yolunu bulmuş birini?” Sağlam eliyle boynundaki kesikleri ve eski yanık izlerini sıvazlayıp her zamanki yerine otururken sakat elini koltuk altının sıcaklığına yerleştirdi. “Ama bir kölenin anahtara sahip olmasının tek sebebi kaçmak istemesidir.”

"Kapa çeneni!" O da Yarvi'nin yanına oturdu ve bir sessizlik daha oldu. Kar yağmaya devam ediyor, Suamel'in saçına, Yarvi'nin dizlerine düşüyordu.

Tam Yarvi artık Sumael'in konuşmayacağını düşünürken Sumael konuştu. Sesi rüzgârda duyulamayacak kadar usul konuşuyordu. "Anahtarı olan bir köle diğer birkaç köleyi de serbest bırakabilir. Belki hepsini. O karmaşada kimlerin kaçacağını kim bilebilir?"

"Çok kan dökülür," diye fısıldadı Yarvi. "O karmaşada kimin başına ne geleceğini kim bilebilir? Nöbetçileri uyutmak daha güvenli olur." Sumael hemen ona baktı, Yarvi gözlerindeki ışığı, buharlaşan nefesini görebiliyordu. "Bitkilerden anlayan, nöbetçilerin biralarını dolduran ve kaptanın şarabını getiren biri bunun bir yolunu bulabilir." Korkunç bir risk aldığıının farkındaydı ama Sumael'in yardımıyla her şey çok daha kolay gerçekleşebilirdi ve zamana karşı yarışan biri olarak, elindeki zarı bir an önce atmalıydı. "Belki iki köle birlikte çalışırsa..."

"Tek kişinin yapamayacağını yapabilir," diye tamamladı Sumael. "En iyisi gemi limandayken kaçmak."

Yarvi başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Son günlerde başka bir şey düşündüğü yoktu zaten.

"En iyi fırsatımız Skeken Kalesi. Şehir kalabalık ama nöbetçileri uyuşuk, kaptan ile Trigg oradayken gemide çok fazla zaman geçiriyorlar..."

"Ya kölelerden birinin Harap Deniz'de dostları varsa?" Yemi önüne atmıştı.

Sumael yuttu. "Kaçak iki köleyi saklayacak dostlar mı?"

"Kesinlikle. Mesela, Thorlby desem?"

"*Güney Yeli* bir iki ay içinde yeniden Thorlby'den geçecek." Yarvi, fısıltısındaki heyecanı duyabiliyordu.

O da kendi sesindeki heyecana hâkim olamıyordu. “İşte o zaman anahtarı olan bir köle... ve bitkilerden anlayan bir köle... serbest kalabilir.”

Daha önce pek çok gece olduğu gibi soğukta, karanlıkta sessizce oturdular. Ama Ay Baba’nın solgun ışığında karşı-sındakine bakan Yarvi, Sumael’in dudağının kenarında pek rastlamadığı bir tebessüm görür gibi oldu.

Gülmek Sumael’e yakışıyordu.

BİR DOST

Artık iyice kuzeydeydiler, kürek mahkûmları *Güney Yeli*'ni kışın ortasında karanlık denizde sürüklüyorlardı. Sık sık kar yağıyor, geminin kasaralarında, soğuktan uyuşmuş parmaklarına her kürek çekişte üfleyen titrek kürekçilerin omuzlarında birikiyordu. Geminin delik gövdesi gece boyunca inliyordu. Sabahları gemiden sarkıyor, etrafı saran buzu kırıyorlardı. Akşamları kürklere sarınmış, gözleri ve burnu hafif pembeleşmiş Şadıkşirram kamarasından çıkıyor ve havanın o kadar da soğuk olmadığını söylüyordu.

“Kalbimden sevgiyi eksik etmemeye çalışıyorum,” dedi Jaud, Yarvînin ona verdiği çorbayı iki eliyle kavrarken. “Ama tanrılar aşkına, Kuzey’den nefret ediyorum.”

“Burası kuzeyin en uç noktası,” diye cevapladı Rulf, kulaklarını sıvazlarken çattığı kaşlarıyla bembeyaz bir battaniye gibi serilmiş sahile bakarak.

Ankran ise her zamanki gibi hiçbir şey eklemedi.

Deniz, kayalık sahilden üzgün gözlerle onlara bakan foklar dışında yer yer buzların yüzdüğü koca bir hiçlikten ibaretti. Denizde çok az gemi görmüşlerdi ve gördüklerinde de gemi uzakta ufacık bir nokta haline gelene kadar Trigg gözlerini ayırmadan, elini kılıcından çekmeden arkasından bakmaya devam ediyordu. Yüce Kral kendini ne kadar güçlü görürse görsün, izin belgesi onları burada korumaya yetmezdi.

“Çoğu tüccar bu sulara girmeye cesaret edemez.” Şadıkşirram çizmesini rahat bir tavırla kürekçilerden birinin bacağına üstüne yerleştirmişti, “ama ben çoğu tüccar gibi değilim.” Yarvi içinden bunun için tanrılara şükretti. “Bu buz cehenneminde yaşayan Banyalılar bana tanrıça diye tapınıyorlar çünkü onlara elf büyüğü gözünü baktıkları çanak çömlekler, bıçaklar ve demir aletler getirip karşılığında değersiz gördükleri kadar bol bulunan kürklerinden ve kehribarlarından istiyorum. Zavallı yabancılar ne desem yapıyorlar.” Aç bir tıslamayla avuçlarını ovuşturdu. “En büyük kârı buradan kaldırıyorum.”

Gerçekten de *Güney Yeli* kıyıda birikmiş buzları kırıp gri sahildeki çamurlu iskeleye yanaştığında Banyalılar onu bekliyordu. Yarvi’ye kalsa Şetliler Banyalıların yanında medeniyetin zirvesi sayılırdı; her biri kürklere öyle bir sarınıp sarmalanmışlardı ki insandan çok ayı ya da kurda benziyorlardı. Kaba saba suratları, cilalanmış kemik ve kehribar boncuklarla delinmişti, yaylarına tüyler, sopalarına dişler takmışlardı. Yarvi onların insan dişi olup olmadığını merak etti, ardından bu zavallı topraklarda yaşayan insanların hiçbir şeyi ziyan edemeyeceğine karar verdi.

“Dört gün burada olmayacağım.” Şadıkşirram geminin yan tarafından iskelenin yamuk tahtalarının üstüne atladı.

Güney Yeli tayfası da biçimsiz kızakların üstüne yükledikleri mallarla peşinden gittiler. “Trigg, komuta sende!”

“Bıraktığından daha iyi bulacaksın!” diye seslendi denetçi arkasından.

“Aylıklıkla geçecek dört gün,” diye fısıldadı Yarvi, günün son ışıkları gökyüzünü kızıla boyayıp sakat parmağı ile tasmaşını yalarken. Bu çürümeye yüz tutmuş ahşap küvette geçirdiği her gece onu daha da rahatsız etmeye başlamıştı.

“Sabırlı ol.” Sumael sıkıdığı dişlerinin arasından konuşurken yaralı dudakları neredeyse kırdamamıştı. Gözleri nöbetçilerin, özellikle de Trigg’in üstündeydi. “Biraz daha sabredersen Thorlby’deki dostlarının yanında olacağız.” Her zamanki gibi çatık kaşlarıyla Yarvi’ye döndü. “Umarım Thorlby’de gerçekten dostların vardır.”

“Kimleri tanıdığımı bilsen şaşarsın.” Yarvi kürkünün içine kıvrıldı. “Güven bana.”

Sumael dudak büktü. “Güven mi?”

Yarvi sırtını döndü. Sumael bir kirpi kadar dikenli olabilirdi ama sert ve zekiymi ve Yarvi’nin, bu gemide yanında olmasını yeğlediği tek kişiydi. Yarvi’nin dosta değil suç ortağına ihtiyacı vardı ve Sumael neyi ne zaman yapması gerektiğini biliyordu.

Sanki gerçekten kaçmayı başarmışlar gibi olacakları gözünde canlandırabiliyordu. Her gece bu düşüncelerle dalıyordu uykuya. *Güney Yeli* Thorlby’nin aşağısındaki rıhtımda sakince salınıyor. Bekçiler boş bira kupalarının yanında kendinden geçmiş, yatıyor. Anahtar kilidin içinde rahatça dönüyor. Sumael’le birlikte, zincirlerini paçavralarla kapatarak gemiden, eğimli çatılarıyla evlerin sıralandığı ve avcunun içi gibi bildiği dik ve karanlık sokaklarda ayakları suya batıp çıkarak kaçıyorlar.

Onu gördüğünde annesinin yüzünün alacağı şekli düşünüp gülümsedi. Bıçağını karnına saplamadan hemen önce Odem'in yüzünün alacağı hali düşününce gülümsemesi daha da genişledi...

Yarvi bıçağı soktu, kesti, tekrar soktu, elleri hainin sıcak kanıyla kayganlaşmıştı; amcası kesilen domuzlar gibi çığlık çığlıyordu.

Biri, "Gett'in meşru kralı!" diye bağırınca herkes bir anda alkışlamaya başlıyor; en çok da Yarvi'nin bıçağı her sokuşunda çıkan ıslak seslerle o koca ellerini çırpıp Grom-gil-Gorm ve sevinçle çıkırıp zıplayan, ardından da bir güvercin sürüsüne dönüşerek uçup giden Scaer Ana.

Alkış sesleri emme seslerine dönüşüyor ve Yarvi masanın üzerinde bembeyaz, buz gibi yatan ağabeyine bakıyor. Isriun yüzünün üstüne eğiliyor, onu öpüyor, öpüyor, öpüyordu.

Yüzüne düşen saçlarının arasından Yarvi'ye gülümsüyordu. O gülümseme yok mu! "Zaferinin ardından senden daha iyi bir öpücük bekliyorum."

Odem dirseklerinden destek alarak başını kaldırıyor. "Bu daha ne kadar sürecek?"

"Öldür onu," diyor Yarvi'nin annesi. "En azından ikimizden birinin erkek olması gerekiyor."

"Erkeğim ben!" diye hırlıyor Yarvi, bıçaklıyor, bıçaklıyor ve kolları yanmaya başlıyor. "Yoksa... yarım bir adam mıyım?"

Hurik kaşlarını kaldırıyor. "O kadarcık mı?"

Bıçak Yarvi'nin elinde kayıyor ve gözlerini dikip ona bakan güvercinler ve Büyükana Wexen'den mesaj getiren bronz tüylü kartal dikkatini dağıtıyor.

"Papazlık'a katılmayı düşünür müsün?" diye ciyaklıyor Yarvi'ye.

“Kralım ben!” diye hırılıyor Yarvi, yanakları ateş içinde, tacını arkasına saklayarak.

“Krallar tanrılar ile insanların arasında oturur,” diyor Keimdal, kesik boğazından kan sızarken.

“Krallar yalnız oturur,” diyor babası. Kara Taht’ta oturmuş öne eğilirken, kupkuru yaralarından akan taze, kaygan kan Tanrılar Evi’nin zemininde birikiyor.

Odem’in çığlıkları kahkahalara dönüşüyor. “Senden iyi bir soytarı olurdu.”

“Geber!” diye hırılıyor Yarvi. Bıçağı daha sert sokmaya çalışıyor ama öyle ağırlaşıyor ki kaldıramıyor bile.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor Gundring Ana korku dolu bir sesle.

“Kapa çeneni, fahişe,” diyor Odem ve Yarvi’nin boynunu sıkmaya başlıyor...

Yarvi korkunç bir sarsıntıyla uyandığında Trigg onu boğazlıyordu.

Vahşi bir ifadeyle gülümserken dişleri meşalenin ışığında parlıyordu. Yarvi ögürdü, kendini kurtarmaya çalıştı ama bala düşmüş sinek gibi çaresizdi.

“Anlaşmayı kabul edecektin, ufaklık.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Sumael bir kez daha. Yarvi kızın hiç bu kadar korkuğunu duymamıştı. Ama yine de onun korkusu Yarvi’ninkinin yanında hiçbir şeydi.

“Sana *çeneni kapat* dedim!” diye bağırды nöbetçilerden biri kızın suratına. “Onunla gitmek istemiyorsan tabii!”

Sumael battaniyesinin içine büzüldü. Neyi ne zaman yapması gerektiğini biliyordu. Belki Yarvi’nin bir suç ortağından

ziyade dostu olsa daha iyi olurdu ama dost edinmek için biraz geç kalmıştı.

“Kurnaz çocukların da aptal çocuklar gibi boğulduğunu söylemiştim sana.” Trigg anahtarını kilide yerleştirip Yarvi’nin zincirini açtı. Özgür kalmıştı ama hayal ettiği özgürlük bu değildi. “Seni suya atıp doğru muymuş göreceğiz.”

Yarvi’yi tüyleri yolunup kazana atılmaya hazır bir tavuk gibi güvertede sürükledi. Sıralarında uyuyan kürekçilerin arasından geçtiler, bazıları tüysüz kürklerinden kafalarını kaldırıp bakıyordu. Hiçbiri ona yardım etmeye yeltenmedi. Neden edeceklerdi ki? Nasıl hareket edeceklerdi?

Yarvi güverteyi nafile tekmeledi. Trigg’in ellerini tutmaya çalıştı ama ister sağlam ister sakat olsun, ikisi de işe yaramazdı. Belki pazarlıkla, blöflerle ve övgülerle kendini kurtarmalıydı ama patlayacak gibi olan göğsü ancak osuruk gibi ufacık ve ıslak sesler çıkarmaya yetiyordu.

O anda ruhbanların yumuşak sanatlarının eksiklikleri baş göstermişti işte.

“Aramızda iddiaya girdik,” dedi Trigg. “Bakalım ne kadar sürede batacaksın.”

Yarvi, Trigg’in kolunu çekiştirdi, omzunu tırmaladı ama denetçi hissetmedi bile. Gözucuyla Sumael’in ayağa kalkıp battaniyesini sırtından attığını gördü. Trigg Yarvi’nin zincirini açarken Sumael’inkini de açmıştı.

Ama Yarvi ondan yardım bekleyemeyeceğini biliyordu. Kimseden yardım bekleyemezdi.

“Bu hepinize ders olsun!” Trigg başparmağını göğsüne bastırdı. “Bu gemi benim gemim. Beni ezip geçmeye kalkışsanız işiniz biter.”

“Bıraksana çocuğu!” diye homurdandı biri. “Kimseye zararı dokunmadı.” Yarvi sürüklenirken konuşanın Jaud olduğunu gördü. Ama iriyarı adamı kimse dikkate almadı. Onun yanında, Yarvi’nin eski yerinde oturan Ankran yamuk burnunu ovuşturarak ona bakıyordu. Oturduğu yer şimdi o kadar da kötü görünmüyordu.

“Anlaşmayı kabul edecektin.” Trigg, Yarvi’yi paçavralarla dolu bir çuval gibi, gemiye yüklenen küreklerin üstüne kaldırdı. “İyi bir şarkıcının birçok şeyini affederim ama...”

Kesik bir ciyaklamayla denetçi geriye düştü, eli birden boşaldı ve Yarvi sakat parmağını Trigg’in gözüne sokup göğsünü tekmeledikten sonra yuvarlanarak ondan kurtuldu.

Trigg, Hiç’in birden gerilen ağır zincirine takılmıştı. Göl-gelerin içinde oturan ovalayıcının gözleri, dağınık saçlarının arkasından parlıyordu. “Kaç,” diye fısıldadı.

Yarvi de bir dost edinmiş olabilirdi.

Göğsüne doldurduğu ilk nefes başını döndürdü. Güçlkle dengesini buldu, göğsünü şişiren nefesler alıp ağlayarak sıralara doğru koştu, uyuklayan kürek mahkûmlarının arasından geçti, küreklerin üstünden atlayıp altından süründü.

İnsanlar bağırmaya başlamıştı ama kan kulaklarında gök gürültüsü gibi gümbürderken Yarvi hiçbir şey duyamıyordu

Zangır zangır titrerken önündeki ambarı gördü. Kulpunu kavradı. Kapıyı açtı ve karanlığa yüzüstü daldı.

ÖLÜM BEKLER

Yarvi düştü, omzunu çarptı, kafasını vurdu, torbalarını devirdi ve yüzüstü yere çakıldı.
Yanakları ıslandı. Ambarın içindeydi.

Büyük bir çabayla doğrulup gölgelerin içinde ayağa kalktı.

Aşağısı karanlıktı. Zifiri karanlıktı ama vaizler tüm yolları bilmeliydi ve Yarvi o yolları parmaklarının ucunda hissederek yürümeye başladı.

Kulakları uğulduyor, göğsü yanıyor, korku vücudunu ele geçiriyordu ama korkusunu yenmeli ve düşünmeye başlamalıydı. *Her zaman bir yol vardır*, derdi annesi.

Nöbetçiler ambarın ağzından aşağıya bakarken Yarvi bağırışmalarını duyabiliyordu, sesleri sanki hemen arkasından geliyordu. Zincirini çekti, ambardaki sandık ve varillerin arasından geçti; yukarıda yanan meşalelerden içeriye sızan bir parça ışık, şerit ve perçinlere vuruyor, Yarvi'ye geminin ambarlarına giden yolu gösteriyordu.

Alçak kapının altından, sonra da su sızıntısını sıçrata sıçrata rafların ve kutuların arasından geçti. Geminin soğuk yanına sırtını vererek yere çömeldi, hırlayarak nefes alabiliyordu ve nöbetçiler onun arkasından meşaleleriyle indikleri için içeriye daha fazla ışık dolmuştu.

“Nerede?”

Bir yolu olmalıydı. Çok geçmeden diğer taraftan, kış ambarından da gelenler olacaktı. Bakışları merdivene kaydı.

Bir yolu olmalıydı. Plan yapacak zamanı yoktu, tüm planları toz olup dağılmıştı. Trigg onu bekliyor olacaktı. Trigg çok öfkeli olacaktı.

Duyduğu her ses, her ışık bakışlarını o yöne çekiyordu. Umutsuzca kaçacak bir yer, saklanacak bir delik arıyordu ama bulamıyordu. Bir dosta ihtiyacı vardı. Çaresizce, tuzlu su damlarının düştüğü tahtaya yaslandı, buz gibi ıslaklığı sırtında hissetti. Sonra Gundring Ana’nın şöminenin önündeyken yumuşak ve dikkatlice söylediği sözler kulağında çınladı.

Akıllı bir papazın etrafı düşmanlarla çevrilmişse, o düşmanını daha kötüsünü kullanarak yener.

Yarvi en yakındaki rafın altına daldı, karanlıkta orayı karıştırarak çivi çakmak için kullandığı demir çubuğu buldu.

Denizcilerin en büyük düşmanı denizdir, demeyi severdi Şadıkşirram.

“Neredesin, ufaklık?”

Sumael’in tamir ettiği yerlerin şeklini ancak seçebiliyordu. Demir çubuğu geminin gövdesiyle yeni tahtaların arasına yerleştirdi ve tüm gücüyle kanırttı. Dişlerini sıktı, çubuğu daha derine itti ve tüm öfkesini, ıstırabını ve çaresizliğini kullanarak o çubuk Trigg’miş, Odem’miş, Grom-gil-Gorm’muş gibi kanırttı. Çubuğu vurdu, zorladı, çolak eline aldı. Zorlanan

tahtalar gıcırdamaya başladı, omzuyla raflara vururken çanaklar ve kutular yere devrildi.

Artık nöbetçileri duyabiliyordu, yakındaydılar, lambalarının ışığı alçak kapıdaki eğilmiş suretlerini ve parlayan kılıçlarını gözler önüne seriyordu.

“Buraya gel, çolak!”

Kaslarını yırtacak kadar sert asıldığı sırada haykırdı. Tahtalar aniden kırılırken bir çatırtı duyuldu, Yarvi geriye savruldu ve cehennemden salınmış bir iblisin kaynayan öfkesiyle Deniz Ana depoyu doldurmaya başladı.

Yarvi düşerken yanındaki rafı da devirdi, bir anda buz gibi suyla sıırıslıklam oluverdi ve nefes nefese kıçtaki ambar kapağına yuvarlandı, süründü ve ayağa kalktı. Bağırışan insanların, öfkeli denizin ve parçalanan tahtaların sesi kulağında çınılıyordu.

Bata çıka merdivene vardı, su artık dizlerine gelmişti. Nöbetçilerden biri hemen arkasında, karanlıkta onu yakalamaya çalışıyordu. Yarvi demir çubuğu savurup onu hızla içeri dolan suya devirdi, adam suyun kuvvetiyle bir oyuncak gibi deponun arkasına sürüklendi. Yeni sızıntılar da başlamıştı, deniz suyu pek çok farklı noktadan içeri doluyordu ve nöbetçilerin çığlıkları denizin sağır eden kükremesinde ancak duyuluyordu.

Yarvi basamakları üçer üçer çıktı, ambar kapağını açtı, kendini yukarı çekip ayağa kalktı, sağa sola salınırken bir tür büyüünün onu savaşın ortasındaki başka bir geminin güvertesine gönderip göndermediğini merak etti.

Sıraların arasında kalan borda iskelesi, baş kasarasından yayılmış olması muhtemel kırık bir lambadan dökülüp yanan yağın saçtığı harlı ateşte cebelleşip duran insanlarla doluydu. Alevler karanlık suyun üzerinde, korku dolu kölelerin siyah

gözlerinde ve nöbetçilerin çekilmiş kılıçlarında dans ediyordu. Yarvi, Jaud'un nöbetçilerden birini doğruca suya fırlattığını gördü.

Sırasından ayrılmıştı. Köleler serbest kalmıştı.

En azından bir kısmı. Çoğu hâlâ zincirlerine bağlıydı ve keşmekeşten kaçınmak için ıskarmozlarına büzülüyorlardı. Birkaçı güvertede kanlar içinde yatıyordu. Diğerleriye Deniz Ana'yı, Trigg'in merhametsizce öldüren adamlarına tercih ediyor ve gemiden denize atlıyordu.

Yarvi, Rulf'un nöbetçilerden birine kafa attığını gördü, adamın burnunun kırıldığını ve kılıcının güverteye düştüğünü duydu.

Dostlarına yardım etmeliydi. Sağlam elinin parmakları açılıp kapandı. Onlara yardım etmeliydi ama nasıl? Son birkaç ay, uzun uzun düşündüğü kahraman olmadığı fikrini sadece güçlendirmişti. Sayıları azdı ve silahsızlardı. Nöbetçilerden birinin zavallı bir köleyi kestğini, baltasının kocaman bir yara açtığını gördü. Deniz içeri dolup *Güney Yeli*'ni kucağına çekerken Yarvi güvertenin yavaş yavaş yana yatmaya başladığını hissedebiliyordu.

İyi bir papaz gerçekleri göz önüne alır ve kurtarabileceklerini kurtarırdı. İyi bir papaz ehvenişer olanı kabul ederdi. Yarvi en yakındaki sıranın üstüne çıkıp geminin yan tarafına ve aşağıdaki denize baktı. Atlamaya hazırlandı.

Gemiden tam atlıyordu ki biri onu tasmaından yakaladı. Dünya tepetaklak oldu, Yarvi yere çarptı ve karaya vurmuş balık gibi nefes nefese kaldı.

Trigg, elinde Yarvi'nin zincirinin bir ucu, başında dikiyordu. "Hiçbir yere gitmiyorsun, ufaklık."

Eğildi ve diğer elini Yarvi'nin boğazına, metali çenesine batsın diye tam tasmasının altına yerleştirdi fakat bu sefer çok daha fazla sıktı. Tekmeleyen botları güverteyi sıyırmaya başlayınca kadar onu havaya kaldırdı ve boynunu büküp yıkıma bakmasını sağladı. Ölüler, yaralılar, ortalarında bir köleyi sopalarıyla döven iki nöbetçi.

"Başıma açtığın dertleri görüyor musun?" diye bağırdı. Bir gözü Yarvi'nin parmağı yüzünden kızarıp yaşarmıştı. Nöbetçiler bağırıp çağırıyordu.

"Jaud ile şerefsiz Rulf nerede?"

"İskeleyle indiler. Ama soğuktan geberirler."

"Tanrılar aşkına, parmaklarımı!"

"Nasıl serbest kaldılar?"

"Sumael."

"Fahişede anahtar varmış."

"O baltayı nereden bulmuş?"

"Parmaklarımı kesti! Nerede parmaklarım?"

"Ne işe yarayacak? Hayır gelmez artık!"

"Geminin gövdesini delmiş!" dedi kış ambarından dışarı tırmanan sırlıklı nöbetçi nefes nefese. "İçeriye su doluyor!"

Bunu doğrulamak istermiş gibi *Güney Yeli* tekrar titredi, güverte yamuldu ve Trigg dengesini korumak için sıralardan birine tutunmak zorunda kaldı.

"Tanrılar bize yardım etsin!" diye bağırdı zincirli kölelerden biri, tasmasını çıkarmaya uğraşırken.

"Batıyor muyuz?" dedi bir başkası, çıldırmış gibi aşağı bakarken.

"Şadıkşirram'a bu durumu nasıl açıklayacağız?"

"Kahretsin!" diye gürledi Trigg ve Yarvi'nin kafasını en yakındaki küreğin kalın tarafına vurarak kafatasını ışıkla dol-

durdu. Yarvi'nin midesi ağzına gelmişti. Trigg onu güverteye sürükleyip boğmaya başladı.

Yarvi debeleniyordu ama denetçinin tüm ağırlığı üzerindeydi ve ne nefes alabiliyordu ne de Trigg'in öfkeyle kıvrılmış ağzından başka bir şey görebiliyordu; o da Yarvi'nin yavaşça içine çekildiği bir tünelin sonundaymış gibi giderek bulanıklaşıyordu.

Son birkaç haftada Ölüm'ü birçok kez atlatmıştı ama insan ne kadar güçlü ya da kurnâz olursa olsun, silah bahtı ya da hava bahtı ne kadar açık olursa olsun kimse onu sonsuza dek kandıramazdı. Kahramanlar, Yüce Krallar, Papazlık'ın büyükanaları; önünde sonunda herkes onun kapısından geçirdi. Ölüm, koca ağızlı ve öfkeli tek elli çocuklara ayrıcalık tanımazdı. Kara Taht Odem'in olacaktı, babasının intikamı alınamayacak, ettiği yemin hiçbir zaman yerine getirilemeyecekti...

Fakat sonra, kulağında çınlayan kan uğultusuna yeni bir ses eklendi.

Bu kırık, fısıldayan bir sestir, ovalama taşı kadar pürüzlü. Ölüm'ün sesi olsa şaşırmazdı. Fakat duyduğu söz onu şaşırttı.

"Şadıkşirram'ın dediklerini duymadın mı?"

Yarvi büyük bir gayretle yaşlı gözlerini sesin geldiği yöne çevirdi.

Hiç güvertenin ortasında duruyordu. Yağlı saçını geriye atmıştı ve Yarvi ilk kez adamın yüzünü görüyordu. Yamuk ve orantısız, yaralı ve kırık, çarpık ve bomboş. Fal taşı gibi açılmış gözleri ıslak ıslak parlıyordu.

Ağır zinciri koluna dolamıştı ve kırıp aldığı yerden kalma tahta, üstündeki çiviler ve kilitle sallanıp duruyordu. Diğer elinde Rulf'un nöbetçinin elinden düşürdüğü kılıç vardı.

Hiç gülümsedi. Kırık dişlerle dolu kırık bir gülümseme ve yarım akıllı birinin ağzından çıkan sözler. “Bana kılıç vermemenizi söylemişti.”

“O kılıcı *yere* bırak!” Trigg son kelimeyi neredeyse havlar gibi söylemişti ama sesinde Yarvi’nin daha önce duymadığı bir şey vardı.

Korku.

Sanki güvertede onun karşısında duran, Ölüm’ün ta kendisiydi.

“Ah, hayır, Trigg, hayır.” Hiç’in gülümsemesi giderek genişleyip daha çılgın bir hale geldi ve gözlerinde biriken yaşlar çukurlu yanaklarında parlak yollar açtı. “Bence o seni yere serecek.”

Nöbetçilerden biri üstüne atıldı.

Hiç güverteyi ovalarken yaşlı ve acı verecek kadar yavaş görünüyordu. Kırılğan bir kalıntı. Çubuk ve iplerden oluşan bir adam. Elinde kılıç varken su gibi akıyor, ateş gibi dans ediyordu. Sanki kılıcın kendine ait bir aklı vardı, yıldırım gibi hızlı ve acımasızdı ve Hiç’i peşinden sürüklüyordu.

Kılıç ileri atıldı, ucu saldıran nöbetçinin kürekkemiklerinin arasında bir an parladı, sonra yok oldu ve nöbetçi, elleri göğsünde yalpalayıp nefesi hırıldarken kalakaldı. Başka bir nöbetçi baltasını savurunca Hiç yolundan çekilip bir sıranın köşesini kıymıklara ayırmasına izin verdi. Balta tekrar kalktığı anda, ufak bir metal sesiyle baltayı savuran kol karanlığa uçtu. Nöbetçi kocaman açılan gözlerle dizlerinin üstüne yığıldı ve Hiç’in çıplak ayağıyla yere serildi.

Üçüncü nöbetçi kılıcıyla arkadan saldırdı. Hiç arkaya bakmadan kılıcını o tarafa savurdu ve nöbetçinin boğazını kesip adamı kanlar içinde bıraktı. Zincir sarılı koluyla bir

sopayı savuşturup kılıcının kabzasını sopanın sahibinin ağzına geçirerek dişlerini kırdı ve en ufak bir ses çıkarmadan yere eğilip başka bir nöbetçinin ayaklarını biçerek adamı boylu boyunca güverteye serdi.

Tüm bunlar Yarvi'nin bir nefeslik zaman diliminde gerçekleşmişti. Tabii Yarvi nefes alabilseydi.

İlk nöbetçi hâlâ ayakta, delinmiş göğsünü tutmaya, konuşmaya çalışıyordu ama sadece kanlı köpükler çıkıyordu ağzından. Hiç dirseğiyle onu yavaşça yolundan itti, çıplak ayakları ses çıkarmıyordu. Kana bulanmış tahtalara bakıp cık cıklandı.

“Güverte bayağı kirlenmiş.” Başını kaldırdı, yüzü siyahlara bulanmış ve kan damlalarıyla doluydu. “Ovalamamı ister misin, Trigg?”

Yarvi çaresizce debelenirken denetçi geriledi. “Yaklaşırsan onu öldürürüm!”

“Öldür.” Hiç omuz silkti. “Ölüm hepimizi bekliyor.” Bacakları mahvolan nöbetçi yan yatan güvertede kendini çekmeye çalışırken inliyordu. Hiç onun yanından geçerken kılıcını sırtına saplayıverdi. “Bugün seni bekliyor. Anahtarına uzanıyor, Trigg. Son Kapı'yı açıyor.”

“Bu konuyu konuşabiliriz!” Trigg bir elini öne uzatıp gerilemeye devam etti. Güverte daha da yan yatmaya başlamıştı, kış ambarına su doluyordu. “Bu konuyu konuşalım!”

“Konuşmak sorun çıkarmaktan başka işe yaramaz.” Hiç kılıcını kaldırdı. “Çelik her zaman en iyi cevaptır.” Elinde çevirdiği kılıç, vuran ışıkla kırmızı, beyaz, sarı ve ateşin tüm renklerinde dans etti. “Çelik dalkavukluk edip kendinden ödün vermez. Çelik yalan söylemez.”

“Bana bir şans ver!” diye yalvardı Trigg. Su artık geminin yan taraflarından dolmaya başlamış, sıraların bulunduğu yeri basıyordu.

“Neden?”

“Hayallerim var benim! Planlarım var! Benim...”

Kılıç tok bir sesle Trigg’in kafatasını burnuna kadar yardı. Ağzı bir an daha hareket etti ama kelimelere ses verecek kadar nefes alamıyordu. Havayı tekmeleyerek geriye doğru sendeledi ve Yarvi onun güçten kesilmiş elinden kurtulmayı başardı. Bir an önce ciğerlerini doldurmak için çabalamaya, öksürmeye ve tasmaından kurtulmaya çalıştı.

“Belki yapmamalıyım,” dedi Hiç, Trigg’in kafasındaki kılıcı çevirirken, “ama kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

Her tarafta insanlar çığlık atıyordu. Hayatta kalan nöbetçiler varsa da Hiç’in kılıcındansa denizi tercih etmiş olmalıydılar. Kölelerden kimileri batan sıralarından arkadaki kuru sıralara tırmanmaya çalışıyor, su giderek yükselirken diğerleri zincirlerini çekiyor, geri kalanlarsa sadece başları suyun üstünde, korku dolu gözlerle nefes almaya çalışıyordu. Yarvi başkalarının da çoktan karanlık denizin dibinde, kilitlerinden kurtulmak için umutsuzca çırpındığını, bir an daha nefeslerini tutmaya çalıştığını biliyordu.

Başı dönüp öğürerek dört ayak üstünde, Trigg’in ikiye ayrılan yüzüne bakmamaya çalışarak adamın kana bulanmış kıyafetlerinin ceplerinde anahtar aramaya koyuldu. Bakmak istemese de gözleri bir an, şekli bozulmuş suratına ve büyük yaranın içindeki kanlı ete kayd ve ağzına gelen kusmuğu yutarak, kulağında çığlık çığlığa kölelerin yakarıları yeniden anahtarı aramaya koyuldu.

“Bırak.” Hiç başında dikiliyordu, Yarvi’nin hayal ettiğinden çok daha uzun boyluydu, kana bulanmış kılıcı elindeydi.

Yarvi şaşkın gözlerle önce ona, sonra güvertede boğulmak üzere olan kölelere baktı. “Ama ölecekler.” Sesi ufacık bir hırıltıdan ibaretti.

“Ölüm hepimizi bekliyor.”

Hiç, Yarvi’yi tasmaından tutup geminin yan tarafına kaldırdı ve Yarvi bir kez daha Deniz Ana’nın buz gibi kucağına kavuştu.

III

UZUN YOL

DURUMA AYAK UYDURMAK

Biri Yarvi'nin yüzünü tokatladı. Yarvi eli gördü, sesini duydu ama tokadı hissetmedi. “Koş,” diye tısladı Jaud'un sesi.

Yarvi'nin koşmaya en çok yaklaştığı durum titreyerek yalpalamak oldu. Zinciri ve ıslak kıyafetleri her adımında ona yük oluyor, su dolmuş botları çakıllara takılıyordu. Arada devrilecek gibi oluyordu ama ne zaman düşse onu kaldıran, karanlığa doğru yönlendiren güçlü kollar yanı başındaydı.

“Haydi,” diye homurdandı Rulf.

Yarvi sahilin karla kaplı zirvesinde dönüp arkasına bakınca takırdayan dişlerinin arasından, “Tanrılar,” diyebilirdi.

Deniz Ana *Güney Yeli*'ni iştahla yutuyordu. Baş kasarası yangına teslim olmuştu, Sumael'in eskiden üzerine çıktığı direğin tepesi alevlerle kaplanmıştı. Yarvi'nin üstünde müca-

dele verdiği sıra suya batmıştı, birbirine karışmış kürekler ters dönmüş bir tespih böceğinin ayakları gibi çaresizce havaya dikilmişti. Yangının aydınlattığı kadarıyla yalnızca kış kasa-rasının ufak bir kısmının henüz suya batmadığı görülüyordu. Ambar, depolar ve kaptanın kamarası sessiz sulara gömülmüştü.

Sahilde, iskelenin üstünde geminin yanışını izleyen siyah siluetler vardı. Hiç'in kılıcından kaçan nöbetçiler miydi bunlar? Yoksa bir şekilde zincirlerinden kurtulmayı başaran köleler mi? Yarvi ağıt yakan rüzgârdan belli belirsiz çığlıkların duyulup duyulmadığını merak etti. Çatırdayan ateşte belli belirsiz iniltilerin. Kaderin bu su ve ateş çilesinden kimleri kurtardığını, kimin ölüp kimin hayatta kaldığını bilmenin yolu yoktu ve Yarvi başka bir felaketten canlı kurtulduğu için mutlu olamayacak ya da diğerleri kurtulamadı diye üzülemeyecek kadar üşüyordu. Nasılsa pişmanlık çok yakında kendini dayatacaktı.

Geceden sağ çıkarsa tabii.

“Yürü,” dedi Sumael.

Zirvede ona sarılıp palas pandıras tepeden yuvarlandılar. Yarvi sonunda kışüstü durup dinlendiğinde soğuk yüzünden teni yanıyor, aldığı her soğuk nefes boğazını bıçaklıyordu. Ay Baba'nın ışığında Rulf'un geniş yüzüne, yanağına turuncu ışık vurduğunu, bir deri bir kemik Sumael'inse titrediğini gördü.

“Beni bırakın,” demeye çalıştı ama ağzı o kadar uyuşmuştu ki konuşamadığı gibi, dişleri köküne kadar donmuştu ve ağzından çıkan tek şey zayıf bir buğudan ibaretti.

“Birlikte gideceğiz,” dedi Sumael. “Böyle anlaşılmamış mıydık?”

“Trigg beni boğazlarken anlaşılmamızın sona erdiğini düşünmüştüm.”

“Hah, öyle kolay kurtulamazsın.” Yarvi’nin çolak bileğinden tuttu. “Kalk ayağa.”

Kendi ailesi, kendi halkı tarafından ihanete uğramıştı ve ona hiçbir borcu olmayan bir grup kölenin yanında sadakati bulmuştu. Bu onu öyle acınacak şekilde mutlu etmişti ki ağlamak istiyordu. Ama gözyaşlarına daha sonra ihtiyacı olacağına dair bir his vardı içinde.

Sumael’in yardımıyla ayağa kalktı. Rulf ve Jaud’un yardımıyla sendeleyerek ilerlemeye devam etti. Batan Güney Yeli’ni geride bıraktıkları sürece hangi yöne gittikleri umurunda değildi. Botlarının içindeki buz gibi su vıcık vıcık sesler çıkarıyordu, rüzgâr ıslak tenini kesiyor, hiçbir şey giymemiş gibi kıyafetleri tenine sürtünüyordu.

“Kaçmak için tanrıların yarattığı en soğuk yeri seçmek zorunda mıydın?” diye homurdandı Jaud. “Hem de yılın en soğuk zamanında?”

“Daha iyi bir planım vardı.” Sumael de planının böyle suya düşmesinden hiç memnun değildi. “Ama *Güney Yeli*’yle birlikte o da battı.”

“Planlar durumlara ayak uydurmak zorundadır,” dedi Jaud.

“Ayak uydurmak mı?” diye homurdandı Rulf. “Bu plan paramparça oldu.”

“Şuraya bakın.” Yarvi donmuş güdük parmağıyla ileriye işaret etti. Bodur bir ağaç karanlık gecede sallanıyordu, tepesi bembeyaz kesilmişti ve altında hafif bir turuncu ışık vardı. Gözlerine inanamıyordu ama elinden geldiğince hızlı, yarı yürür yarı sürünür vaziyette, çaresizce ışığa doğru ilerledi. O anda, hayali bir ateş bile hiç yoktan iyiydi.

“Durun!” diye fısıldadı Sumael, “kim olduğunu bilmiyoruz...”

“Kimin umurunda,” dedi Rulf bata çıka ilerlemeye devam ederek.

Ateş, ağacın altında rüzgârdan biraz korunan bir boşlukta yakılmıştı. Kırık bir sandığın parçaları özenle yerleştirilmiş, ortalarında ufacık bir ateş titriyordu. Ateşin üzerine eğilmiş, tüten nefesiyle ona hayat vermeye çalışan kişi Ankran’dı.

Kurtardığı kişileri seçme şansı olsa, Yarvi’nin ismini söyleyeceği kişiler arasında Ankran olmazdı. Ama Rulf ve Jaud’u serbest bırakmak, kürek arkadaşlarını da serbest bırakmak demekti ve o anda Yarvi biraz ısınabilmek için kendini Odem’in ayaklarına bile atardı. Titreyen ellerini ateşe tutarak dizlerinin üstüne çöktü.

Jaud ellerini beline koydu. “Sen de kurtuldun demek.”

“Kimi boklar batmaz,” dedi Rulf.

Ankran yamuk burnunu sıvazlamakla yetindi. “Kokum sizi rahatsız ediyorsa gidip kendi ateşinizi yakabilirsiniz.”

Ateş ışııyla parlayan bir bıçak, Sumael’in elbisesinin kolundan sessizce eline kaydı. “Ben bunu sevdim.”

Eski ambarcı omuz silkti. “O zaman umutsuzları reddetmek bana düşmez. Şatoma hoş geldiniz!”

Sumael donmuş kayaları andıran ağaca tırmanıp tek hamleyle bir dal kesti. Sonra dalın kolları ateşe bakacak şekilde yere sapladı. Yarvi’ye parmağını şaklattı. “Üstünü çıkar.”

“Aşk ölmemiş demek!” dedi Rulf, kirpiklerini kırpıştırıp gökyüzüne bakarak.

Sumael onu duymazdan geldi. “Islak elbiseler seni geceleyin bir düşman gibi öldürür.”

Yarvi ısınmaya başladıkça yaralarını da fark ediyor, bütün kasları sızlıyor ve Trigg’in elleri yüzünden boğazı ağrıyordu. İstese de ona karşı koyamamıştı çünkü gücü yetmemişti. Yen-

leri buzdan katılaşıp ıslak elbiselerini çıkardı ve tasmaı ile zinciri dışında tamamen çıplak kalarak mümkün olduğunca ateşe yaklaştı.

Rulf eski bir kürkü Yarvi'nin omuzlarına sardı. " d n  veriyorum bunu," dedi, "sana vermiyorum."

"Yine de... teşekkür ederim," diyebildi Yarvi, takırdayan dişlerinin arasından. Sumael'in, elbiselerini ateşe bakacak şekilde asmasını izliyordu, kimisi çoktan buhar t tmeye başlamıştı.

"Biri ışığı görürse ne olacak?" diye sordu Jaud, kaşlarını çatıp geldikleri yöne bakarak.

"Donmak istiyorsan git karanlıkta otur. Etrafta bol bol var." Ankran bir dalla ateşi karıştırdı. "Bence o henganmeden sonra, gemide çıkan yangından ve geminin batmasından sonra kimse peşimize düşmeye meraklı olmaz."

"şafakta yola çıktığımız sürece," dedi Rulf.

"Nereye?" diye sordu Sumael, Yarvi'nin yanına otururken.

Bariz seçenek doğuydu. *Güney Yeli*'nin onları getirdiği kıyıyı takip ederek doğuya gitmek. Ama Yarvi'nin gitmesi gereken yer batıydı. Batıya, Vanster'e. Batıya, Gett'e. Batıya, Odem'e, intikama ve yola ne kadar erken çıkarsa o kadar iyi olurdu. Hayatlarını kurtaran ateşin etrafında toplanmış, yüzleri acıyla buruşmuş ve alevlerin ışığında tuhaf bir hal almış bu çeşit çeşit insandan oluşan gruba baktı ve onları ters yöne gitmeye nasıl ikna edeceğini düşündü.

"Tabii ki doğuya," dedi Rulf. "şu pazardan geçeli kaç gün oldu?"

Sumael parmaklarıyla hesap yapmaya koyuldu. "Yürüyerek    günde oraya varabiliriz."

"Zor bir yolculuk olacak." Rulf tırnaklarıyla sakallı çenesini kaşıdı. "Hem de çok zor olacak ve..."

“Ben batıya gideceğim,” dedi Ankran. Yamuk çenesi kassılmış, gözleriyse ateşe odaklanmıştı.

Hepsi ona gözlerini diktiğinde bir sessizlik oldu. “Batıda nereye?” diye sordu Jaud.

“Thorlby.”

Yarvi böyle beklenmedik birinden gelen yardım karşısında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmakla yetindi. Rulf kahkahalara boğuldu. “Ölmeden önce beni son kez güldürdüğün için teşekkür ederim, Ankran Usta. Eski ambarcımız yürüyerek Gett’e gidecekmiş.”

“Vanster’e. Oradan beni alacak bir gemi bulmaya çalışacağım.”

Rulf yine güldü. “Yani sadece Vulsgard’a kadar yürüyecek sin? Ey rotacı, böyle uzun bir yürüyüş ne kadar sürer sence?”

“Yürüyerek en az bir ay.” Sumael o kadar hızlı cevap vermişti ki önceden hesaplamış olmalıydı.

“Bir ay!” Rulf koca eliyle daha şimdiden başlarına bela olan karlı boşluğu işaret edince Yarvi bunun pek de yürek lendirici bir manzara olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. “Hangi eşyayla gideceksin?”

“Benim bir kalkanım var.” Jaud kalkanı sırtından çekip yumruğuyla bir kere vurdu. Demir başlıklı, ahşap, geniş ve yuvarlak bir kalkan. “Bununla yüzerim diye düşündüm.”

“Cömert bir nöbetçi de bana yayını ödünç verdi.” Rulf arp çalarmış gibi ipi gerdi. “Ama ok olmayınca müzik de çalmıyor. Aranızda çadırı olan var mı? Fazla kıyafeti? Battaniyesi? Kızağı?” Ateş yanan kuytulugun ötesinde inleyen rüzgâr dışında sessizlik hâkimdi. “O zaman size en iyi dileklerimi sunuyorum, Ankran Usta! Yanınızda kürek çekmek benim

için şerefti ama üzülerək yollarımızı ayırmak zorundayım. Kalanlar doğuya gidecek.”

“Hangi aptal seni amir yaptı?”

Ses karanlıkta çınlarken hepsi birden dönüp orada diki-len Hiç’le karşılaştılar. Her zamanki kirinin yanında isle de kaplanmıştı. Paçavraları, saç ve sakalı kararmıştı. Ayağında Trigg’in botları, üstünde Tirgg’in, bir omzu kandan kurumuş ceketi vardı. Diğer omzunda ise kocaman bir yanık yelken rulosu vardı ve kucağında, soğuk gecede korumaya çalıştığı bir bebek gibi, Yarvi’nin onunla altı kişiyi öldürdüğünü gördüğü kılıç.

Önceden planlanmış bir buluşmaymış gibi bağdaş kurup yere oturdu ve avuçlarını ateşe çevirerek tatminkâr bir şekilde iç geçirdi. “Batıya, Gett’e gitmek bana uyar. Peşimizden gelecekler.”

“Trigg mi?” diye sordu Sumael.

“Artık amirimizi kafana takmana gerek yok. Ona olan borcumu ödedim. Ama Şadıkşirram’la hesabım daha kapanmadı.” Hiç parmağını ıslatıp kılıcının üstündeki lekeyi ovaladı. “Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmalısınız.”

“Biz mi?” diye cevap verdi Sumael. Yarvi, kızın bıçağını hemen arkasında hazır tuttuğunu fark etti. “Kendini zorla mı davet ettiriyorsun?”

Alevlerden yayılan ışık Hiç’in çılgın gözlerinde dans ediyordu. “Beni davet etmek isteyen başka biri yoksa?”

Yarvi ikisinin arasına girip ellerini kaldırarak Barış Baba’nın yolunu açtı. “Bulabildiğimiz her yardıma ihtiyacımız var. Bu arada senin adını bile bilmiyoruz.”

Hiç, cevap yıldızlara yazılmış gibi gece göğüne baktı. “Üç, belki dört ismim oldu ama hepsi de bana kötü şans getirdi. Size de kötü şans getirmesini istemem. Benimle konuşmak zorunda

kalırsanız Hiç yeter ama pek konuşkan değilimdir. Şadıkşirram peşimizden gelecektir ve doğuya gitmemizi bekleyecektir.”

“Çünkü batıya gitmek delilik!” Rulf, Sumael’e döndü. “Söyle şunlara!”

Sumael dudaklarını büzüp kısık gözlerle ateşe baktı. “Doğu daha kısa. Doğu daha kolay.”

“Al işte!” diye homurdandı Rulf, baldırını tokatlayarak.

“Ben batıya gidiyorum,” dedi Sumael.

“Ne?”

“Doğuda insanlar olacak. Gemiden kurtulanlar. Ayrıca pazar da köle tacirleriyle doluydu.”

“Sanki Vanster’de yoklar,” dedi Rulf. “Çünkü orada İngilizleri güzel fiyata sattık hep.”

“Doğu tehlikeli,” dedi Sumael.

“Batıda haftalarca çölden başka bir şey yok!”

“Orman var. Ormanda yakacak toplayabiliriz. Yiyecek de bulabiliriz. Doğuda bir pazar var, sonra? Sonra bataklıklar ve çöl, yüzlerce kilometre hem de. Batıda Vanster var. Batıda medeniyet var. Batıda... belki... daha batıya giden gemiler var. Eve giden gemiler.”

“Ev.” Jaud köyünü ve dünyadaki en tatlı suya sahip o kuyuyu görüyormuş gibi alevlere dikkat kesildi.

“İçeriye doğru yol alırız,” dedi Sumael, “gemilerin göremeyeceği kadar. Sonra da batıya döneriz.”

Rulf ellerini kaldırdı. “Bu karda kışta yolunu nasıl bulacaksınız? Aynı yerde dönüp durursunuz!”

Sumael paltosunun içinden deri bir paket çıkarıp dürbününü ve aletlerini gösterdi. “Ben yolumu bulurum, ihtiyar, sen onu kafana takma. İki yolu da tercih etmiyorum. Özellikle de bu grupla. Ama en iyi şansımız batı olur.”

“Öyle mi?”

Sumael omuz silkti. “Bazen elindekiyle yetinmeyi bilmek gerekir.”

“Batı diyen üç kişi.” Ankran, Şadıkşirram iki ön dişini tekmelediğinden beri ilk kez gülüyordu. “Sen ne diyorsun, koca adam?”

“Hımm.” Jaud düşüncelere dalmış gibi çenesini eline yaslayıp topluluğa baktı. “Hah.” Her birini dikkatle inceledikten sonra Sumael’in aletlerine baktı. “Heh.” Ağır omuzlarını silkti ve derin bir nefes aldı. “Kavgada yanımda olmasını isteyeceğim tek kişi sensin, Rulf. Ama iş yolculuğa gelince... Sumael’e güvenirim. Beni de yanınıza alırsanız, sizinle batıya gelirim.”

“Kar yağmaya başladığında kalkanını başımın üzerinde tutabilirsin,” dedi Sumael.

“Hepiniz çıldırmışsınız!” Rulf ağır eliyle Yarvi’nin omzuna vurdu. “Görünüşe göre ikimiz kaldık, Yorv.”

“Teklifin için teşekkür ederim...” Yarvi, Rulf’un elinin ve kürkünün altından çıktı ve tamamen olmasa da yeterince kuruyan gömleğini giymeye başladı. “Ama yapmamız gereken en önemli şey bir arada kalmak. Ya bir arada kalırız ya da ayrı ayrı ölürüz.” Üstelik tahtı, yemini ve intikamı onu Gett’te bekliyordu ve ne kadar zaman kaybederse, onları elde etme şansı o kadar azalacaktı. “Hepimiz batıya gidiyoruz.” Ardından Rulf’a gülümsedi ve sağlam eliyle omzuna bir şaplak attı. “Daha genç bir yardımcı isterdim ama senden de şikâyetim yok.”

“Tanrılar aşkına!” Rulf ellerini şakaklarına bastırdı. “Hepimiz pişman olacağız.”

“Diğer pişmanlıklarımıza eklenir.” Hiç, ateşin ötesinde bir hayalet, bir düşman görmüş gibi gözlerini karanlığa dikmişti. “Yeterince pişmanlığım var zaten.”

ÖZGÜRLÜK

Sumael grubun önünden hararetle ilerliyordu ve diğerleri onun peşinden kürek çekermiş gibi sorgulamadan yürüyordu. Rüzgârın denize doğru eğdiği kederli bodur ağaçların arasından, siyah kayaların ve beyaz karla kaplı bodur ağaçların rüzgâr tarafından denize doğru kederle eğildiği siyah kayalar ve beyaz karla bir parça toprağın üstünde bata çıka ilerlediler.

“Vanster’e kaç adım kaldı?” diye seslendi Rulf.

Sumael, dudaklarında sessiz hesaplarla aletlerini kontrol etti, demir grisi gökyüzündeki Güneş Ana’yı temsil eden lekeye baktı ve cevap vermeye gerek görmeden yürümeye devam etti.

Hiç’in getirdiği küflü yelken rulosuna Thorlby hisarında kimse hazine gözüyle bakmasa da grubun en değerli varlığı haline gelmişti. Çalıntı zulasını bölüşen korsanların dikkatiyle yelkeni aralarında yırtarak bölüştürüp kıyafetlerinin altına

istiflediler, soğuktan donan kafalarına ve ellerine sardılar, botlarına doldurdular. Kalan yarısını da gece çöktüğünde altına sığınabilsinler diye Jaud omzunda taşıyordu. Dışarıdaki zifiri karanlıkta onları çok fazla sıcak tutamayacağını biliyorlardı ama o kadarına bile şükredecek durumdaydılar.

O kadar sıcaklık yaşam ile ölüm arasındaki farktı.

Tek sıra halinde ilerlemeye devam ediyorlardı; Jaud şikâyet etmeden ilerliyor, Rulf eski bir düşmanla karşılaşmış gibi kara küfrediyor, Ankran kollarını kendine dolamış halde yürümeye çalışıyordu. Hiç başı dik, kılıcını sımsıkı kavramış, kendisi de çelikten yapılmış ve hiçbir hava koşulu onu üşütüp ısıtamazmış gibi yola devam ediyor ve Yarvi'nin dualarına rağmen, çalıntı ceketinin omuzlarında daha fazla kar birikiyordu.

"Harika gerçekten," diye homurdandı Rulf gökyüzüne bakarak.

"Bizim işimize gelir," dedi Ankran. "İzlerimizi siler, bizi bulmalarını engeller. Şansımız varsa, eski sahibemiz donduğumuzu düşünür."

"Şansımız yaver gitmezse donacağız zaten," diye mırıldandı Yarvi.

"İki türlü de kimsenin umurunda değil," dedi Rulf. "Kimse peşimizden gelecek kadar deli değil."

"Hah!" diye bağırdı Hiç. "Şadıkşirram aksini yapmayacak kadar delidir." Ve ağır zincirinin ucunu eşarbını atar gibi omzundan geriye attı ve muhabbeti *Güney Yeli*'nin nöbetçilerini kestiği gibi kesiverdi.

Yarvi kaşlarını çatarak geldikleri yola baktı, ayak izleri bir yılan gibi uzuyordu. Şadıkşirram'ın, gemisinin enkazını ne zaman bulacağını merak etti. Bulduktan sonra ne yap-

cağını merak etti. Sonra yutkunup mümkün olduğu kadar hızla diğerlerinin peşinden gitti.

Güneş Ana'nın ancak Jaud'un omzuna kadar yükselebildiği öğle vaktinde, beyaz karların üstüne düşen gölgeleri peşlerinde, bir çukurun içine doluşmak için yürümeye ara verdiler.

"Yemek," dedi Sumael, hepsinin aklından geçen şeyi söyleyerek.

Kimse kendi yemeğini gönül rızasıyla vermek istemiyordu. Burada bir lokma yemeğin altından daha değerli olduğunu biliyorlardı. Kürkünün içine uzanıp bir çıkın salamura balık çıkararak hepsini şaşırtan kişi Ankran oldu.

Omuz silkti. "Balıktan nefret ederim."

"Eskiden bizi aç bırakan adam şimdi bizi besliyor," dedi Rulf. "Kim demiş dünyada adalet yok diye?" Birkaç parça bayat peksimet çıkardı. Sumael de iki kuru somun çıkardı.

Yarvi boş avuçlarını açıp gülümsemeye çalıştı. "Cömertliğiniz... beni onurlandırıyor?"

Ankran usulca yamuk burnunu ovuşturdu. "Seni böyle görmek kalbimi ısıtıyor. Peki ya siz ikiniz?"

Jaud omuz silkti. "Hazırlanmaya fırsatım olmadı."

Hiç kılıcını kaldırdı. "Ben bıçağı getirdim."

Altısı için doğru düzgün bir öğün bile olamayacak kıt azıklarına baktılar.

"O zaman anneliği ben yapsam iyi olur," dedi Sumael.

Ekmeği korkutucu derecede eşit ve üzücü derecede ufak parçalara ayırırken Yarvi de babasının sofraya artıklarını bekleyen köpek gibi ağzının suyu akarak oturuyordu. Rulf kendi hakkını iki lokmada yuttuktan sonra, her kırıntısını yüz kere çiğneyip aldığı zevkle gözlerini kapatan Ankran'ı izlemeye koyuldu.

“Bu kadar mı yiyeceğiz?”

Sumael hiç konuşmadan çenesini sıkıp değerli bohçayı tekrar topladı ve gömleğinin içine soktu.

“Ben Trigg’i özledim,” dedi Rulf kederle.

Sumael’den iyi rahibe olurdu. Gemiden ayrılmadan önce Şadıkşirram’ın bitirip attığı şarap şişelerinden ikisini alacak kadar ileriye düşünmüştü ve şimdi bu şişeleri karla doldurup sırayla kıyafetlerinin içinde taşıyorlardı. Yarvi kısa sürede eriyen kardan küçük yudumlar almayı öğrenmişti çünkü bu soğukta işlemek için elbiselerini indirmek zorunda kalıyordu ve önünde sonunda onların da kendi organlarını keskin rüzgâra karşı açmak zorunda kalacaklarını bildiklerinden, diğerlerinden gelen homurtulu tebriklerle karşılanıyordu.

Her ne kadar koca bir aydır eziyet görüyorlarmış gibi hissettirse de gün aslında kısacıktı ve akşam olduğunda gökyüzü parlayan girdaplar ve alev alev kuyruklarla dolu, tanrıların gözleri kadar parlak yıldızlarla yanmaya başladı. Sumael tuhaf takımyıldızları işaret etmeye başladı, hepsine bir ad vermişti. Kel Dokumacı, Kıvrılğan Yol, Kapıdaki Yabancı, Düşiyen. Karanlığa karışan nefesiyle onlardan bahsederken gülümsedi; sesinde Yarvi’nin daha önce duymadığı bir mutluluk vardı ve bu da Yarvi’yi gülümsetmeye yetti.

“Şimdi Vanster’e kaç adım kaldı?” diye sordu.

“Az.” Sumael mutluluğu çabucak sönerken ufka baktı ve hızını artırdı.

Yarvi de peşinden koştu. “Sana teşekkür etmedim.”

“Donmuş iki cesede dönmezsek onu da yaparsın.”

“Olur da o günü göremezsem... teşekkür ederim. Trigg’in beni öldürmesine izin verebilirdin.”

“Durup düşünseydim, izin verirdim.”

Yarvi şikâyet edemezdi. Trigg, Sumael'in boğazına sarılsaydı, kendisinin nasıl bir tepki vereceğini düşündü ve cevap pek hoşuna gitmedi. "Durup düşünmediğin için minnettarım o zaman."

Karı ezen bot seslerinin eşlik ettiği uzun bir sessizlik oldu. Yarvi, Sumael'in omzunun üstünden ona bakarak kaşlarını çattığını gördü. "Ben de."

İkinci gün morallerini yüksek tutmak için şakalaştılar.

"Bugün yine cimriliğin tuttu, Ankran! Şu kızarmış domuzu getirsene!" Ve kahkahalara boğuldular.

"Vulsgard'a kadar yarışalım! Sona kalanı, biranın parasını ödemek için köle diye satarız!" Ve kıkırdadılar.

"Şadıkşirram peşimizden gelirken yanında biraz bira getirir umarım." Kimse gülmedi.

Üçüncü günün şafak bile denilemeyecek kasvetinde sefil çadırlarından çıktıklarında, her biri memnuniyetsizce homurdanmaya başlamıştı.

"Önümdeki yaşlı beceriksiz umurumda değil," diye ciyakladı Hiç, üçüncü kez Rulf'un ayağına basarken.

"Bu delinin kılıcının arkamda olması hiç hoşuma gitmiyor," diye tersledi Rulf başını çevirerek.

"İstiyorsan göğsünden de çıkarabilirim."

"Aranızda kaç yaş var ve hâlâ çocuk gibi davranıyorsunuz." Yarvi hızlanıp aralarına girdi. "Birbirimize yardım etmek zorundayız, yoksa kış hepimizi öldürür."

Yarvi, önlerindeki Sumael'in usulca, "Muhtemelen kış bizi her türlü öldürecek," dediğini duydu.

Ona katılmamak elde değildi.

Dördüncü gün, beyaz yeri örtü gibi kaplayan buz gibi sisin içinde her biri sessizdi. Yalnızca biri sendeleyip homurdandığında öteki homurdanarak ona yardım edip hiçliğe yol aldıklarında homurtuları duyuluyordu o kadar. Bu devasa hiçlikte, bu devasa soğuk boşlukta, her biri kendi soğuk sefilliği içinde, köle tasmaları ve daha da ağır zincirlerinin altında debelenen, her biri kendi acısı, açlığı ve korkusuyla yol alan altı sessiz siluet.

Yarvi başlarda gemide boğulanları düşünmüştü. Kaç kişi ölmüştü? Çatırdayan tahtalar ve gemiye dolan deniz suyu... Yalnızca kendini kurtarmak için miydi tüm bunlar? Deniz Ana onları aşağı çekmeden önce son bir nefes almak için zincirleriyle boğuşan köleler.

Ama Yarvi'nin annesi her zaman, *Geçmişe takılıp kalma, daima geleceği düşün*, demişti.

Yaşananları değiştirmenin bir yolu yoktu ve geçmişin verdiği suçluluk duygusu ile gelecek kaygısı giderek silikleşmiş, geride Yarvi'yle alay eden yemek anıları bırakmışlardı. Yüce Kral ziyarete geldiğinde onun için kızartılan dört düzine domuz, ufacık, beyaz saçlı bir adam ve onun sert bakışlı vaizi için o kadar fazlaydı ki. Yarvi'nin o sınavı hiçbir zaman geçemeyeceğini bilerek sadece önündekilerle oynadığı, ağabeyinin savaşçılık sınavını geçtiği için verilen ziyafet. Başarısız seferinin hemen öncesinde sahilde, son yemekleri olabileceğini bilen savaşçıların pişirdiği, yüz ateşin üstünde dönen etler; suratınıza bir el gibi yapışan sıcak alevlerin aydınlattığı, aç aç sırıtanlardan oluşan bir kalabalık, ateşte cızırdayan ve kararmış odunların üstündeki...

"Özgürlük!" diye haykırdı Rulf, kollarını devasa beyaz boşluğu kucaklayacak kadar açarak. "İstedığınız yerde donma

özgürlüğü! İstedığınız yerde açlıktan ölme özgürlüğü! Ölene kadar yürüme özgürlüğü!”

Sesi buz gibi havayı delip geçememişti.

“Rahatladın mı?” diye sordu Hiç.

Rulf kollarını indirdi. “Evet.” Bata çıka yürümeye devam ettiler.

Yarvi’nin debelenerek yürümesini, azap dolu adımlar atmasını, soğuk karın içinde düşe kalka ilerlemesini, diğerlerinin izlerini takip etmesini ve yoluna devam etmesini sağlayan şey, annesini düşünmesi değildi. Sözlüsünün, ölü babasının ya da Gundring Ana’nın yanı başındaki taburesi de değildi. Gülümseyerek elini omzuna koyan Odem’i düşünüyordu. Onun sağ kolu olacağına söz veren Odem. Bir çolağın Gett kralı olup olamayacağını ilkbahar yağmuru gibi kibarca soran Odem.

“Hiç sanmıyorum,” diye hırladı aralık dudaklarından kaçan nefesiyle. “Hiç sanmıyorum... hiç sanmıyorum.”

İşkence gibi gelen her adımında Gett’e yaklaşıyordu.

Beşinci gün hava açık ve ayazdı, gökyüzü öyle delici bir maviydi ki Yarvi siyah beyaz bir toprak parçasının ufkundaki siyah beyaz bir şeritten ibaret denizi görür gibi olmuştu.

“İyi dayandık,” dedi. “Bunu da inkâr edemezsiniz.”

Batıya doğru asık suratla bakarken elini gözlerine siper eden Sumael’in böyle bir şey yapma mecburiyeti yoktu. “Hava bahtımız açıktı.”

“Ben kendimi pek şanslı hissetmiyorum,” diye mırıldandı Rulf, kendine sarılarak. “Sen şanslı mısın, Jaud?”

“Ben üşüyorum,” dedi Jaud, kulaklarının pembeleşen uçlarını ovuşturarak.

Sumael kuzeydeki uzak bir leke dışında tuhaf bir biçimde açık olan gökyüzüne bakıp başını salladı. “Belki bu gece,

belki yarın, hava bahtının kapalı olması nasılmış göreceksiniz. Fırtına yaklaşıyor.”

Rulf gözlerini kısarak ileri baktı. “Emin misin?”

“Ben sana nasıl horlayacağını söylüyor muyum? Sen de bana yönümü nasıl bulacağımı söyleme.”

Rulf, Yarvi’ye bakıp omzunu silkti. Ama hava kararmadan, her zamanki gibi Sumael’in haklı olduğu ortaya çıktı. Gökyüzündeki leke büyüdü, şişti, karardı ve tuhaf renklere büründü.

“Tanrılar öfkeli,” diye mırıldandı Hiç, yüzünü buruşturarak.

“Ne zaman değiller ki?” dedi Yarvi.

Kar iri tanelerle, perde gibi örterek ve fırıl fırıl dönerek yağıyordu. Rüzgâr çığlık çığlığa esiyor, her yönden vuruyor, bir sağdan bir soldan saldırıyordu. Yarvi yere düştü ve ayağa kalkmayı başardığında diğerlerini göremedi. Panik içinde koşmaya başlayınca arkadan Jaud’a çarptı.

“Bu fırtınadan kurtulmamız gerekiyor!” diye haykırdı, rüzgâr yüzünden kendi sesini bile duyamayarak.

“Buna hiç itirazım yok!” diye bağırdı Jaud da cevap olarak.

“Derin kara ihtiyacımız var!”

“Kardan bol neyimiz var!” diye gürledi Ankran.

Dar bir vadinin dibine doğru bata çıka ilerlediler; diğerlerini hayalet gibi gösterecek kadar yoğun yağan karda Yarvi’nin bulabildiği en umut verici yamaçtı. Bir tavşan gibi, umutsuzca karı yararak içe doğru, bir insan boyu uzunluğunda tünel açtı. Islak yelken bezine sardığı elleri soğuktan, kasları harcadığı çabadan yanıyordu ama yoluna devam etmek zorundaydı. Hayatı buna bağlıymış gibi kazdı.

Gerçekten de öyleydi.

Sumael de sıkıtığı dişlerinin arasından hırıldayıp nacağını mala gibi kullanıp sürünerek Yarvi'nin arkasından girdi. Önce bir raf, ardından bir kovuk, ardından da ufak bir oda kazdılar. Ankran arkalarından geldi, karı geriye atarken dilini ön dişlerinin arasındaki boşluğa sıkıştırmıştı. Onun arkasından Rulf geldi soğuk loş odaya, ardından da Jaud geniş omuzlarıyla genişleyen mağaraya girdi, son olarak Hiç başını içeri soktu.

"Güzel," dedi.

"Girişin kapanmasına izin verme," diye mırıldandı Yarvi, "yoksa gece buraya gömülürüz." Sonra kar duvarına yaslandı, ıslak bezleri çözdü ve birleştirdiği ellerine sıcak nefes üfledi. Zaten az parmağı vardı; daha fazlasını kaybetmeye razı olmazdı.

"Bunu nereden öğrendin?" diye sordu Sumael, Yarvi'nin yanına oturarak.

"Babam öğretti."

"Sanırım baban hayatımızı kurtardı."

"Onu görünce teşekkür ettiğimizi söylersin." Ankran omuzlarını iyice yerleştirdi. Daracık yerde sıkışmışlardı ama zaten günlerdir iç içeydiler. Bu verimsiz topraklarda gurura, nefrete ve düşmanlığa yer yoktu.

Yarvi gözlerini kapadı, masaya yatırılmış soğuk ve solgun babasını düşündü. "Babam öldü."

"Üzuldüm," dedi Jaud derin sesiyle.

"En azından aramızdan biri üzülmüyor."

Yarvi boşluğa bıraktığı elinin Sumael'in elinin üstüne düştüğünü fark etti; Sumael'in parmakları avcuna değiyordu. İyi hissettiriyordu, Sumael'in teninin değdiği yer ısınıyordu. Yarvi elini çekmedi. Sumael de öyle.

Yavaşça parmaklarıyla Sumael'in elini kavradı.

Uzun bir sessizlik oldu, rüzgâr sığınaklarının hemen dışında eserken içeride nefesleri ağır ağır çıkıyordu ve Yarvi Ankran'ın ateşini geride bıraktıklarından beri ilk kez karın içindeki sığınağında biraz olsun rahatladığını hissediyordu.

“Al.” Kelimeyle birlikte çıkan nefesi suratında hissetti, Sumael'in onun bileğini usulca tuttuğunu fark etti. Gözleri açıldı ama karanlıkta kızın yüz ifadesini göremiyordu.

Sumael, Yarvi'nin elini çevirdi ve avcuna bir şey bastırdı. Bayat ve ekşi, biraz ıslanmış, biraz donmuş ekmek. Yarvi bu kadarına bile şükrediyordu.

Birbirlerine yaslanmış halde, kendi paylarını ağır ağır yemeye başladılar. Mutluluk ya da en azından rahatlama benzeri bir duyguyla kendi paylarını çiğniyorlardı. Teker teker yutup teker teker sessizliğe bürünüyorlardı ve Yarvi bir kez daha Sumael'in elini tutmaya cesaret edip edemeyeceğini düşünüyordu.

Derken Sumael, “Bu son aızığımızdı,” dedi.

Bir kez daha sessizlik oldu ama bu seferki çok daha rahatsız ediciydi.

Rulf'un sesi karanlıkta boğuk geldi. “Vanster'e ne kadar kaldı?”

Kimse cevap vermedi.

İYİ İNSANLAR

“**G**ettiler iyi insanlardır,” dedi Hiç nefes nefese. “Bir kişi gibi savaşırlar. Her biri omuzdaşının kalkarıyla korunur.”

“Gettiler mi? Hah!” Rulf, Sumael’in peşinden karla kaplı yokuşa tırmanırken ağızından buhar çıkararak homurdandı. “Meleye meleye kasabın yolunu tutan kanlı bir koyun sürüsü! Omuzdaşı öldüğünde ne olacak? Throvenlilerin içinde ateş yanıyor ateş!”

Bütün gün böyle tartışıp durmuşlardı. Kılıç mı yoksa yay mı daha üstündü? Hemenholm, Grenmer Adası’nın güneyinde miydi yoksa kuzeyinde mi? Deniz Ana boyalı tahta mı yoksa yağlı tahta mı severdi? Hangisinden daha iyi gemi olurdu. Yarvi bu kadar nefesi nereden bulduklarını bilmiyordu. Kendisi nefes bile alamıyordu.

“Throvenliler mi?” diye hırladı Hiç. “Hah! Ateşleri söndüğünde ne oluyor peki?” Önce kendi fikirlerini ortaya koyuyor, sonra giderek artan bir inançla kendi taraflarını savunuyorlardı, nihayetinde de nefret dolu homurtulara sıra geliyordu. Yarvi’nin duyduğu kadarıyla, *Güney Yeli* battığından beri ikisi de bir nebze bile geri adım atmamıştı.

Azıkları biteli üç gün oluyordu ve Yarvi’nin açlığı her türlü umudu yiyip bitiren acı dolu bir boşluktan ibaretti. O sabah ellerini saran yelken bezini açtığında ellerini zar zor tanıyabilmişti: Hem küçülmüş hem de şişmişlerdi. Parmak uçlarındaki deri mumla kaplı gibi görünüyordu, dokunduğunda kaşınıyordu. Jaud’un bile avurtları çökmeye başlamıştı. Ankran topalladığını saklamaya çalışıyor ama başaramıyordu. Rulf’un nefesi Yarvi’nin bile canını yakan bir hırıltıyla çıkıyordu. Hiç’in başıboş kaşları buz tutmuştu. Sumael’in yaralı dudakları geride bıraktıkları her kilometrede daha da incelmış, gri bir tona bürünmüş ve giderek daha sert kapanmaya başlamıştı.

Kahrolası tartışma devam ederken, Yarvi’nin tek düşünebildiği hangisinin önce öleceğiydi.

“Gettliler disiplin nedir, bilirler,” diye devam etti Hiç. “Gettliler...”

“Hangi ahmağın umurunda ki?” diye hırladı Yarvi, iki yaşlı adama dönüp bir anda öfkeyle güdük parmağını yüzlerine sallayarak. “İnsan insandır, iyilik veya kötülük kaderlerine bağlıdır! Nefesinizi yürümek için saklayın!” Sonra ellerini yine koltuk altlarına koyarak yamaçtan yukarı tırmanmaya devam etti.

Rulf’un, “Hem aşçı çocuğu hem de feylesof,” dediğini duydu.

“Burada hangisinin daha işe yaramaz olduğuna karar veremiyorum,” diye mırıldandı Hiç. “Bıraksaydım da Trigg öldürseydi. Gettililer...”

Tepeye çıktıklarında sesi kesildi. Hepsi susmuştu. Önerine kocaman bir orman serilmişti, yağın karın gri örtüsünde kaybolana kadar dört bir yana uzanıyordu.

“Ağaç mı?” diye fısıldadı Sumael, gördüklerine inanamıyormuş gibi.

“Ağaç yiyecek demek,” dedi Yarvi.

“Ağaç ateş demek,” dedi Ankran.

Çabucak tepeden aşağı koşmaya başladılar, sorumluluklarından kurtulmuş çocuklar gibi neşeyle hopluyorlardı. Yarvi düştü, karda yuvarlanıp tekrar ayağa kalktı. Bodur ağaçların arasında hevesle dolaştılar, ardından upuzun, Yarvi kollarını sarsa, ellerinin birleşmeyeceği kadar geniş gövdeleri olan köknarlara geldiler. Sanki kutsal bir bahçeydi burası ve buraya davetsiz misafirler olarak girmişlerdi.

Yavaşlayıp yürümeye başladılar, sonra onun yerini ihtiyatlı bir ilerleme aldı. Tek tük dallardan hiç meyve düşmüyordu. Hiçbir geyik gelip kendini Hiç’in kılıcına saplamadı. Buldukları çalı çırpı da ıslanıp çürümüşü. Karın altındaki toprak, karmaşık kökler ve uzun yıllar boyunca birikmiş çürük iğnelerle dolu, hain bir yerd.

Usluca gülüşmeleri kesildi ve orman çıt çıkmayan bir sessizliğe büründü. Ağır sessizliği deecek bir kuş sesi bile yoktu.

“Tanrılar aşkına,” diye fısıldadı Ankran. “Ha açıkta kalmışız ha burada.”

Yarvi sendeleyerek bir ağacın yanına gitti ve yarı donmuş bir mantarı titreyen eliyle kopardı.

“Bir şey mi buldun?” diye sordu Jaud, tiz çıkan umutlu bir sesle.

“Hayır.” Yarvi mantarı yere attı. “Bu türü zehirlidir.” Ve umutsuzluk kar gibi üzerlerine yağmaya başladı; Yarvi için eskisinden bile daha ağır bir örtüydü bu.

“İhtiyacımız olan şey ateş,” dedi Yarvi, söndü sönecek umudu hayatta tutmaya çalışarak. Ateş onları ısıtır, morallerini yükseltirdi; onları bir araya getirir, biraz daha ilerlemelerini sağlardı. Nereye gidebileceklerini düşünmek istemiyordu. Jaud’un her zaman dediği gibi, her seferinde bir hamla.

“Ateş yakmak için kuru odun gerek,” dedi Ankran. “Aşçının oğlu kuru odunu nereden bulacağımızı biliyor mu?”

“Thorlby’de nereden alacağımı biliyorum,” diye tersledi Yarvi. Gerçi muhtemlen onu da bilemezdi. Bu iş için köleler vardı.

“Daha yüksek yerler daha kuru olmalı.” Sumael hızla yürümeye koyuldu, Yarvi de peşinden bata çıka gitmeye başladı, bir yamaçtan kayarak temiz karla kaplı bir çukura indi. “Belki burada vardır...”

Sumael orman içindeki yarığa girdi, Yarvi onun hızla bıraktığı ayak izlerini takip etti. Tanrılar aşkına, ne kadar da yorulmuştu. Artık ayaklarını bile hissedemiyordu. Zeminde bir tuhafılık vardı, ince bir kar tabakasının altında dümdüz ve sertti, sağda solda siyah noktalar görünüyordu. Sumael’in bir sonraki adımında tuhaf bir kırılma sesi işitildi.

Sumael, kaşlarını çatıp yere bakarak donakaldı.

“Dur!” Hiç arkalarındaki yokuşta, bir eliyle ağaca tutunmuş, öbürüyle kılıcını uzatmış duruyordu. “Bu bir nehir!”

Yarvi ayaklarına baktı, tüyleri diken diken oldu. Botlarının altındaki buz çatırdadı, kıtırdadı ve yer değiştirdi.

Sumael ona dönerken nehir uzun uzun inledi ve kız fal taşı gibi açılmış gözlerle Yarvi'ye baktı. Aralarında birkaç adımlık bir mesafe vardı.

Yarvi nefes almaya bile cesaret edemedi yutkunarak elini ona uzattı.

“Dikkatli yürü,” diye fısıldadı.

Sumael bir adım attı ve bir anda buzun içinde kayboldu.

Yarvi önce dondu kaldı.

Sonra tüm vücudu ileri atılacaktı gibi seğirdi.

İnleyerek kendini durdurmayı başardı, dizlerinin üstüne indi ve Sumael'in kaybolduğu yere süründü. Kapkara suda kırık buz parçaları yüzüyordu ve Sumael'den en ufak bir iz bile yoktu. Arkasına baktığında Jaud'un karı süpürerek nehir yatağına doğru ilerlediğini gördü.

“Dur!” diye haykırdı Yarvi. “Çok ağırsın!”

Buzun altında bir hareket gördüğünü sandı, sürünerek oraya gitti ve karı süpürdükten sonra yüzünü buza yapıştırdı. Aşağıdaki karanlık suda yüzen öksüz baloncuklar dışında hiçbir şey görünmüyordu.

Ankran kollarını iyice açarak yavaşça nehrin üstüne çıktı ve donmuş yüzey inlediğinde durmak zorunda kaldı. Hiç nehrin aşağısındaki karın içinden bata çıka, sivri kayaların buzun üstünde yükseldiği tarafa ilerliyordu.

Korkunç sessizlik devam etti.

“Nerede?” diye bağırdı Yarvi. Rulf, ağzı çaresizce açılmış, bakıyordu.

İnsan nefesini ne kadar tutabilirdi ki? Bu kadar tutamazdı herhalde.

Hiç'in nehrin kenarından nehrin içine birkaç adım attığını ve kılıcını ucu aşağıya bakacak şekilde havaya kaldırdığını gördü.

"Delirdin mi sen?" diye haykırdı Yarvi, durumu kavramadan.

Tabii ki delirmişti.

Kılıç indi, su fışkırarak yükseldi ve Hiç buzun üstüne çömelerek diğer elini suya daldırdı.

"Buldum onu!" Paçavralar kadar hareketsiz ve buz gibi su akıtan Sumael'i nehirden çıkarıp Jaud ile Rulf'un beklediği nehir kenarına sürükledi.

"Nefes alıyor mu?" diye bağırdı Yarvi, düşmekten korkarak dört ayak üstünde ilerlerken.

"Nasıl anlayacağım?" diye sordu Jaud, Sumael'in hemen yanı başında diz çökerek.

"Yanağını ağzına daya!"

"Sanmıyorum!"

"Ayaklarını kaldır!" Yarvi donmuş nehri ardında bıraktı ve kurşun gibi ağır ayaklarını karla kaplı nehir kenarında ilerlemeye zorladı.

"Ne?"

"Onu baş aşağı çevir!"

Jaud, kızı ayak bileklerinden tutup kaldırıncaya hareketsiz başı karda süründü ve Yarvi iki parmağını kızın ağzına sokup boğazına doğru itti.

"Haydi!" diye hırladı ağzından tükürükler saçarak. "Haydi!" Gundring Ana'nın göle düşen bir çocuğa böyle yaptığını görmüştü.

Çocuk ölmüştü.

Sumael hareket etmedi. Buz gibiydi, sanki çoktan ölmüştü ve Yarvi kime ettiğini bilmeden, sıktığı dişlerinin arasından bir sürü dua etti.

Hiç'in elini omzuna koyduğunu hissetti. "Ölüm hepimizi bekliyor."

Yarvi adamın elini omzundan itti ve parmaklarını daha da derine soktu. "Haydi!"

Ve Sumael aniden uyanıveren bir çocuk gibi kasıldı, su öksürdü, yarım bir nefes aldı ve öksürmeye devam etti.

"Tanrılar aşkına!" dedi Rulf, dili tutulmuş gibi bir adım gerileyerek.

Yarvi de en az onun kadar şaşırmıştı ve elinin buz gibi bir kusmukla kaplanmasına daha önce hiç bu kadar memnun olmamıştı.

"Beni indirecek misin?" diye ciyakladı Sumael, sağa sola bakarak. Jaud onu yere indirince Sumael karın üstünde bü-zülüp köle tasmasını çekiştirerek öksürüp tükürürken daha fazla titremeye başladı.

Rulf bir mucizeye tanık olmuş gibi fal taşı kadar açılmış gözlerle bakıyordu. "Sen bir büyücüsün!"

"Ya da vaiz," diye mırıldandı Ankran.

Yarvi kimsenin o kabuğu kaldırmasına izin vermek istemiyordu. "Onu ısıtmalıyız."

Çıra niyetine ağaçlardan topladıkları yosunlar ve Ankran'ın ufak çakmaktaşıyla bir ateş yakmaya uğraştılar ama her şey ıslaktı ve çıkan birkaç kıvılcım da yeterli değildi. Sumael gözleri ateşle pırıl pırıl, kıyafetlerini hışırdatacak kadar sert titreyerek bakmaya devam ederken her biri sırayla ateş yakmayı denedi.

Bir zamanlar her sabah fırındaki ocakları yakan Jaud hiçbir şey yapamadı. Harap Deniz'in dört bir yanında rüzgârın vurduğu ve yağmurun dövdüğü sahilleri ateşe vermiş Rulf hiçbir şey yapamadı. Parmakları kesilene kadar işe yaramaz sakat eliyle çakmaktaşını düzgünce tutmaya çalışan Yarvi bile uğraştı ama boşunaydı. Ankran o süre boyunca Ateşi Yakan Tanrı'ya dua ediyordu.

Ama tanrıların o gün yeni bir mucize yaratmaya pek niyeti yoktu.

"Bir sığınak kazamaz mıyız?" Jaud ayaklarının üzerinde sallanıyordu. "Tipide yaptığımız gibi?"

"Yeterli kar yok," dedi Yarvi.

"Dallarla yapalım o zaman?"

"Çok kar var."

"Yola devam etmeliyiz." Sumael bir anda sallanarak ayağa kalkınca Rulf'un büyük paltosu sırtından kara düştü. "Çok sıcak," dedi. Ellerine sardığı yelken bezini çözdü. Bez yere düştü. Gömleğini açtı, içindeki zinciri çekti. "Eşarbım çok sıkı." Titrek birkaç adım daha atınca yüzükoyun yere kapaklandı. "Yola devam etmeliyiz," diye mırıldandı kara bakarak.

Jaud onu nazikçe sırtüstü çevirdi, oturttu ve kolunu ona sardı.

"Babam sonsuza dek beklemez," diye fısıldadı, morarmış dudaklarından hafif bir buhar çıkarken.

"Soğuk başına geçti." Yarvi avcunu Sumael'in ıslak tenine değdirince elinin titrediğini gördü. Onu boğulmaktan kurtarmış olabilirdi ama ateş ya da yiyecek olmadan, kış onu yine Son Kapı'ya götürecek ve Yarvi bu düşünceye katlanamıyordu. O olmadan ne yaparlardı?

O olmadan Yarvi ne yaptı?

“Bir şey yap!” diye bağırdı Rulf. Sert eliyle Yarvi’nin kolunu kavradı.

Ne yapacaktı ki? Yarvi çatlamış dudağını ısırarak çıplak gövdelerinde bir cevap gizliymiş gibi ağaçlara baktı.

Her zaman bir yol vardır.

Bir an kaşlarını çattı, Rulf’un elinden kurtuldu ve en yakındaki ağaca gidip sağlam elindeki bezi çözdü. Ağacın kabuğuna takılmış kırmızı-kahverengi bir tutamı aldı ve umut korları tekrar canlanmaya başladı.

“Yapağı,” diye mırıldandı Ankran, onun da elinde başka bir tutam vardı. “Bu yönden koyunlar geçmiş.”

Rulf yapağıyı elinden aldı. “Sürülmüşler mi?”

“Güneye doğru,” dedi Yarvi.

“Nasıl anladın?”

“Yosun rüzgâr yüzünden ağaçların batı tarafında büyüyor.”

“Koyun sıcaklık demek,” dedi Rulf.

“Koyun yiyecek demek,” dedi Jaud.

Yarvi aklındakini söylemedi. Koyun demek insan demekti ve insanlar arkadaş canlısı olmayabilirdi. Ama seçeneklerinizi tartabilmek için birden fazla seçeneğe sahip olmanız gerekir.

“Ben onunla kalırım,” dedi Ankran. “Siz gidip yardım getirin, getirebilerseniz.”

“Hayır,” dedi Jaud. “Birlikte gideceğiz. Artık hepimiz kürek kardeşiyiz.”

“Onu kim taşıyacak?”

Jaud omuz silkti. “Taşıyacak yükünüz varsa, zırlamak yerine onu sırtlanmak gerekir.” Kollarını Sumael’in altına soktu ve kaldırırken yüzünü buruşturdu, biraz dengesini kaybetti. Sumael’in titreyen suratı omzuna gelecek şekilde tutup tek kelime etmeden başı dik, güneye doğru ilerlemeye başladı.

Sumael pek ağır olmayabilirdi ama üşümüş, aç ve yorgun Yarvi için bu neredeyse imkânsız bir iş gibiydi.

“Uzun bir ömrüm oldu,” diye mırıldandı Rulf, şaşkınlıkla Jaud’un arkasından bakarken. “Ama bundan daha güzel bir şey gördüğümü söyleyemem.”

“Ben de öyle,” dedi Yarvi, ayağa kalkıp peşlerinden giderken. Önündeki bu dayanıklılık dersinden sonra nasıl olur da şikâyet eder, şüpheyi düşer ya da yalpalardı?

İçlerinden hangisi bunları yapabilirdi?

İYİLİK

Islak çalılıkların arkasına saklanıp karşılarındaki evlere baktılar.

Evlerden biri taştan yapılmıştı, öyle eskiydi ki toprakla bir olmuştu; karla örtülü çatısından, yiyecek ve sıcaklık hatıralarıyla Yarvi'nin ağzının sulanmasına ve tüylerinin diken diken olmasına neden olan ince bir duman yükseliyordu. Arada sırada duyulan meleme seslerinden koyunların tutulduğu ahır olduğu anlaşılan bir başka bina da dik duran bir gemiye benziyordu fakat Yarvi de bu kadar karda bir geminin nasıl buraya kadar gelmiş olabileceğini akla mantığa sığdıramıyordu. Diğer binalarsa neredeyse tamamen kara gömülmüş, aralarındaki boşluklara sivri odunlarla çit örülmüş kaba saba barakalardı.

Hemen girişin önünde, buza açılmış bir deliğin başında oltasını bir çift sopayla tutturmuş küçük bir çocuk kürklere sarınmış oturuyor, ara sıra gürültüyle burnunu siliyordu.

“Bu durum beni endişelendiriyor,” diye fısıldadı Jaud. “Orada kaç kişi yaşıyor? Haklarında hiçbir şey bilmiyoruz.”

“Sadece insan olduklarını ve insanların güvenilmez olduğunu biliyoruz,” dedi Hiç.

“Yiyecek, kıyafet ve barınakları olduğunu biliyoruz.” Yarvi, verebildikleri bütün örtülere sarınmış Sumael’e baktı. Öyle şiddetli titriyordu ki dişleri birbirine çarpıyordu, dudakları iyice morarmıştı, gözkapakları yavaşça kapanıyor, tekrar açılıyor ve yine kapanıyordu. “Hayatta kalmak için ihtiyacımız olan şeyler.”

“O zaman çözüm basit.” Hiç kılıcının kabzasına sardığı bezi çözdü. “Cevap çelik.”

Yarvi gözlerini ona dikti. “O çocuğu öldürecek misin?”

Rulf rahatsız biçimde omuzlarını oynattı ama Hiç omuz silkmekle yetindi. “Bizim ölümümüz ile onun ölümü arasında seçim yapacaksam, evet, onu da öldüreceğim, diğerlerini de. Pişmanlıklarına katılabilirler.” Ayağa kalmak için harekete geçti ama Yarvi paçavraya dönen gömleğinden tutup onu yerine oturtarak sert, gri gözlerine baktı. Gözleri yakından daha da deli bakıyordu.

“Aynısı senin için de geçerli, aşçının oğlu,” diye fısıldadı Hiç.

Yarvi yutkunsu da ne gözlerini kaçırdı ne de Hiç’i bıraktı. Sumael *Güney Yeli*’nde onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı. O borcu ödemenin zamanı gelmişti. Ayrıca Yarvi korkaklık yapmaktan da bıkmıştı.

“Önce konuşmayı deneyeceğiz.” Ayağa kalktı ve kendini çaresizliğin en uç noktasındaki bir dilenciden daha iyi durumda gösterecek bir hareket düşündü ama bulamadı.

“Seni öldürürlerse,” dedi Hiç, “cevap çelik olacak mı?”

Yarvi buharlaşan nefesiyle iç geçirdi. “O zaman olur.” Sonra dönüp binaların bulunduğu tarafa yürümeye başladı.

Her şey hareketsizdi. Çocuk dışında hiçbir şeyde yaşam belirtisi yoktu. Yarvi çocuktan belki on, on beş adım ötede durdu.

“Hey.”

Çocuk oltasını bırakıp ayağa fırladı, geriye doğru sendeleyip az kalsın düşerek eve koştu. Yarvi’nin bekleyip titremekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Soğuktan ve neler olacak korkusuyla titremekten başka. Böyle sert topraklarda yaşayan insanlardan çok da iyilik beklenmezdi.

Taş binadan, delik bir kovandan dökülen arılar gibi dö-küldüler. Yarvi altı kişi saydı; her biri güzelce kürklere sarın-mıştı, her birinin elinde bir mızrak vardı. Üç mızrağın ucu metal değil taştandı ama tüm mızraklar sımsıkı tutulmuş ve her an kullanılmaya hazırdı. Hiçbir şey demeden, önlerinde mızraklarıyla yarım daire oluşturdular.

Yarvi’nin tek yapabileceği, kirli yelken bezi dışında bom-boş ellerini kaldırıp Barış Baba’ya içinden bir dua göndererek, “Yardımaınıza ihtiyacım var,” demekti.

Ortadaki kişi mızrağını kara gömdü ve yavaşça Yarvi’ye doğru yürüdü. Başlığını geriye attığında ortaya kısacık, ağar-mış sarı saçlar, çalışmaktan ve hava koşullarından yıpranmış, derin çizgili bir yüz çıktı. Bir an Yarvi’ye dikkatle baktı.

Sonra bir adım attı ve Yarvi geriye çekilemeden kadın kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı.

“Benim adım Shidwala,” dedi Lisanca. “Yalnız mısınız?”

“Hayır,” diye fısıldadı Yarvi, gözyaşlarını zor tutarken. “Kürek arkadaşlarım da benimle.”

Evin tavanı alçak, içi dardı ve ter ile is kokuyordu ama saray gibiydi. Köklerden ve koyun etinden yapılmış yağlı bir yahni,

kararmış tencereden yıllarca kullanılmaktan cilalanmış tahta bir kâseye kondu. Yarvi yahniye parmaklarıyla daldı. Haya-
tında daha önce bu kadar leziz bir şey yememişti. Eğimli
duvarın önünde divanlar vardı. Yarvi ile arkadaşları çatırdayan
şöminenin bir tarafında otururken ev sahipleri –Shidwala ve
Yarvi'nin, oğulları olduğunu düşündüğü dört erkek ve Sumael
ile Jaud'a efsanelerden çıkagelen elflermiş gibi bakan buz gö-
lünün başındaki küçük çocuk– diğer tarafta oturuyordu.

Thorlby'de olsalar, bu insanların çok fakir olduğunu dü-
şünürdü. Ama şimdi oda zenginliklerle doluydu. Duvarlara
odun ve kemikten aletler dizilmişti; avcılık, balıkçılık, barı-
nak kazmak ve buzda hayat bulmak için zekice tasarlanmış
aletler ile her tarafı kaplayan kurt, keçi, ayı ve fok postları
vardı. Ev sahiplerinden biri olan gür kahverengi sakallı adam
kaptan yemek alıp Jaud'a ikinci kâseyi doldurdu ve koca adam
başıyla teşekkür ederek mutlulukla kapadığı gözleriyle tekrar
yemeye koyuldu.

Ankran ona doğru eğildi. “Galiba bütün yemeklerini yedik.”

Jaud parmakları ağzında donakalınca sakallı adam kah-
kaha atıp omzuna bir şaplak attı.

“Özür dilerim,” dedi Yarvi, kendi kâsesini kenara iterek.

“Siz bizden daha açsınız,” dedi Shidwala. Lisan'ı tuhaf
bir aksanla konuşuyorlardı. “Ve yolunuzdan büyük ölçüde
uzaklaşmışsınız.”

“Banyalıların topraklarından Vulsgard'a gidiyoruz,” dedi
Ankran.

Kadın bir an durup düşündü. “O zaman yolunuza büyük
ölçüde yaklaşmışsınız ama bu da oldukça tuhaf bir yol.”

Yarvi katılmadan edemedi. “Yolun bu kadar zorlu oldu-
ğunu bilseydik başka bir yol seçerdik.”

“Çoğu seçenek için aynı durum geçerli.”

“Artık tek yapabileceğimiz devam etmek.”

“Çoğu seçenek için aynı durum geçerli.”

Hiç, Yarvi’ye doğru eğildi ve konuşmamaktan kısılan sesiyle fısıldadı: “Onlara güvenmiyorum.”

“Size misafirperverliğiniz için teşekkür etmek istiyor,” dedi Yarvi hemencecik.

“Hepimiz teşekkür ediyoruz,” dedi Ankran. “Size ve hanenizin tanrılarına.”

Yarvi şömineye yerleştirilmiş dua taşının üstündeki küllerini silip rünik yazıyı okudu. “Ve Karı Üfleyen Tanrıça’ya da teşekkür ediyoruz.”

“Güzel sözler ve güzel düşünceler.” Shidwala gözlerini kısarak baktı. “Geldiğiniz yerde küçük bir tanrı mıdır?”

Yarvi başıyla onayladı. “Ama burada büyük bir tanrı sanırım.”

“Çoğu şey gibi, tanrılar da yakından daha büyük görünür. Burada, Karı Üfleyen Tanrıça her zaman kapımızdadır.”

“Sabah ilk dualarımız ona olacak,” dedi Ankran.

“Akıllıca.”

“İkinci dualarımız da size,” dedi Yarvi. “Hayatımızı kurtardınız.”

“Burada yaşayan tüm varlıklar dost olmalıdır.” Shidwala gülümsediğinde yüzündeki derin kırışıklıklar Yarvi’ye Gundring Ana’yı hatırlattı. Bir an evini özledi. “Kış hepimizin düşmanıdır.”

“Biliyoruz.” Yarvi, kapalı gözlerle ateşin yanına çömelmiş, omuzlarındaki battaniyenin altında usulca sallanan Sumael’e baktı. Yüzünün rengi büyük ölçüde geri gelmişti.

“Kış geçene kadar bizimle kalabilirsiniz.”

“Ben kalamam,” dedi Ankran. Kararlılıkla konuşurken sesi çatlamıştı. “Ailemi bulmalıyım.”

“Ben de öyle,” dedi Yarvi, gerçi onun acelesi ailesini kurtarmak değil, ailesinden birini öldürmek içindi. “Yolumuza devam etmeliyiz ama ihtiyacımız olan birçok şey var...”

Shidwala zavallı hallerine şöyle bir bakıp kaşlarını kaldırdı. “Orası doğru. Memnuniyetle sizinle takas yaparız.”

Oğulları “takas” sözünü duyunca gülümseyip memnuniyetle başlarını salladılar.

Yarvi Ankran’a baktı ama Ankran boş avuçlarını açtı. “Takas edecek bir şeyimiz yok ki.”

“Kılıç var.”

Hiç kaşlarını daha da çattı, kılıcını biraz daha sıkı tuttu ve Yarvi daha birkaç dakika önce onun bu insanları öldürmekten çekinmeyeceğini hatırladı.

“Kılıcını bırakmaz,” dedi Yarvi.

“İşime yarayacak bir şey var.” Kahverengi sakallı adam ateşin üstünden Sumael’e bakıyordu.

Jaud sert bir ifade takındı, Rulf hoşnutsuzca homurdandı; Ankran konuştuğunda sesi sertti. “İçimizden birini satmayız. Ne kadar verirseniz verin.”

Shidwala güldü. “Yanlış anladınız. Buralarda metal azdır.” Ateşe yaklaştı, Sumael’in parlayan çelik tasmağını tutup çekerek kaliteli zinciri ortaya çıkardı. “Biz bunu istiyoruz.”

Yarvi yüzüne yayılan gülümsemeyi hissedebiliyordu. Uzun zaman olmuştu ama gülmek ona yakışmıştı. “Bu durumda...” Eski yelken bezinden eşarbını çözüp kendi ağır zincirini çıkardı. “Bunu da almak isteyebilirsiniz.”

Zinciri eliyle tartarken sakallı adamın gözleri parladı, Hiç kendi tasmağını çıkardığında şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Bir de bu var,” dedi Hiç ağır halkaları çekerek.

Şimdi herkesin yüzünde bir gülümseme vardı. Yarvi ateşe yaklaştı ve annesinin yaptığı gibi ellerini birbirine sürttü. “Takas yapalım o zaman.”

Hiç eğilip Yarvi’nin kulağına fısıldadı: “Cevabın çelik olduğunu söylemiştim sana.”

Son bir çatırtıyla paslı kilit ayrıldı ve Hiç’in tasmağı açılıverdi.

“Bu seferki bayağı inatçıydı,” dedi sakallı adam, mahvolan keskisine bakıp yüzünü ekşiterek.

Hiç bir anda kütükten kalkıp titreyen eliyle boynuna dokundu. Derisi yılların sürtünmesiyle kösele gibi olmuştu.

“Yirmi yıl o tasmayı taktım,” diye fısıldadı, gözlerine yaşlar dolarken.

Rulf omzuna bir şaplak attı. “Ben sadece üç sene taktım ama yine de kendimi çok hafıflemiş hissediyorum. Sen kendini uçacak gibi hissediyorsundur.”

“Öyle hissediyorum,” diye fısıldadı Hiç. “Uçacağım.”

Yarvi, gayriihtiyarı, tasmağının kapadığı eski yanıklarını okşadı ve Ankran’ın, zincirleriyle satın aldıkları şeyleri özenle toplamasını izlemeye koyuldu. Bir olta ve yemler. Bir geyiğin kürekkemiğinden yapılma bir kürek. Tanrı’nın Parçalanışı’ndan kalma bir tarihi eseri andıran bronz bir bıçak. Rulf’un yayı için dokuz ok. Tahta bir su kâsesi. Ateş yakmak için kurutulmuş yosun. Yün bir halat. Koyun peyniri, koyun eti ve kurutulmuş balık. Tabii ki kürkler, yapağıdan örülmüş kaba kıyafetler ve içlerine doldurmak için işlenmemiş yün. Hepsini taşımak için deri torbalar. Hatta bunları taşımak için bir kızak.

Bir zamanlar dilenci çaputunu andıran aptalca şeylerden ibaret görünürdü. Şimdiyse hazineydiler.

Sumael kalın, beyaz bir kürkle çenesine kadar sarınmıştı, gözleri kapalıydı ve yüzüne nadir görülen bir gülümseme konmuştu. Dudağındaki yarıktan beyaz dişi görünüyordu.

“Rahat mısınız?” diye sordu Jaud.

“Sıcağım,” diye fısıldadı gözlerini açmadan. “Rüya görüyorsam, uyandırmayın.”

Shidwala, Hiç’in tasmasını diğer zincirlerin bulunduğu varile attı. “Tavsiye istiyorsanız...”

“Her zaman,” dedi Ankran.

“Kuzeye, sonra da batıya ilerleyin. İki güne toprağın altındaki ateşlerin yeri ısıttığı bir ülkeye geleceksiniz. Sınırlarında sıcak suların aktığı, balık kaynayan dereler var.”

“Öyle bir yerle alakalı hikâyeler duymuştum,” dedi Yarvi, Gundring Ana’nın şömine başındaki konuşmalarını hatırlayarak.

“Kuzeye ve batıya gideceğiz,” dedi Ankran.

Shidwala başıyla onayladı. “Tanrılar da sizinle yürüsün.” Gitmek için döndü ama Hiç, bir anda dizlerinin üstüne çöküp kadının elini tuttu ve çatlak dudaklarına götürdü.

“Bu iyiliğini hiçbir zaman unutmayacağım,” dedi gözündeki yaşları elinin tersiyle silerek.

“Hiçbirimiz unutmayacağız,” dedi Yarvi.

Shidwala gülümseyerek Hiç’i ayağa kaldırdı ve yaralı yanağını şefkatle okşadı. “Bu da bunun mükâfatı.”

GERÇEK

Rulf yüzünde kocaman bir gülümseme, bir omzunda yayı, ötekinde cılız bir geyik, ağaçların arasından çıktı. Okçuluğunun yetkinliğine dair hiçbir şüpheye mahal vermemek için oku geyiğin kalbinden çıkarmamıştı.

Sumael bir kaşını kaldırarak ona baktı. “Sadece güzellikten ibaret değilsin demek.”

Rulf da göz kırptı. “Bir okçu için bütün fark oklardadır.”

“Geyiği sen mi yüzeceksin, aşçının oğlu, yoksa ben mi yüzeyim?” Ankran yüzünde pis bir gülümsemeyle bıçağı ona uzattı. Yarvi’nin reddedeceğini biliyormuş gibi. Ankran aptal değildi. Birkaç kez zorla ava götürüldüğünde eli yüzünden yayı çekememiş ya da mızrağı tutamamıştı ve iş kasaplığa geldiğinde midesi kaldırmıyordu. Babası bu yüzden onu azarlamıştı, ağabeyi onunla dalga geçmişti ve adamları nefretlerini saklamaya bile tenezzül etmemişlerdi.

Çocukluğunun geri kalanında olduğu gibi.

“Bu kez sen yüzebilirsin,” dedi Yarvi. “Yanlış yaparsan doğrusunu gösteririm.”

Yemeklerini yedikten sonra Jaud çıplak ayaklarını ateşe çevirip kalın ayak parmaklarının arasına yağ sürdü. Rulf kemiği kenara atıp yağlı ellerini pöstekisine sildi.

“Biraz tuz olsa harika olurdu.”

Sumael başını salladı. “Şikâyet etmediğin bir şey yok mu senin?”

“Şikâyet edecek bir şey bulamıyorsan, iyi aramıyorsun demektir.” Rulf dirseğinin üstüne yatıp gür sakalını kaşıyarak karanlığa doğru gülümsedi. “Aslında karımdan hiç şikâyet etmeme gerek kalmadı. O kahrolası kürekte öleceğimi düşünüyordum. Ama hâlâ bir gölgem olduğuna göre, onu tekrar göreyim diyorum. Bir selam verip iyi olduğunu görmek için.”

“Biraz akli varsa hayatına devam etmiştir,” dedi Sumael.

“Olmaz mı? Hayatını bekleyerek geçirmeyecek kadar.” Rulf burnunu çekti, ateşe tükürdü. “Benden iyisini bulmak da zor değil.”

“İşte, o konuda hemfikiriz.” Hiç, dik sırtı diğerlerine dönük, dizlerinin üstündeki çıplak kılıcını biz bezle silerek, ateşten biraz uzakta oturuyordu.

Rulf ona bakıp sırtlamakla yetindi. “Sen ne yapacaksın, Hiç? Yıllarını bir güvertiyi ovalayarak geçirdin, kalanında da o kılıcı mı ovalayacaksın? Vulsgard’a gidince ne yapacaksın?”

Yarvi, *Güney Yeli* denize battığından beri, içlerinden herhangi birinin ilk kez gelecekte bahsettiğini fark etti. İlk defa bir gelecekleri olacakmış gibi görünüyordu.

“Kapatmam gereken hesaplar var. Yirmi yıldır açık bekliyorlar.” Hiç hummalı cilalmasına geri döndü. “O yüzden kan yağmuru biraz daha bekleyebilir.”

“Kar dışında yağacak her şey bu hava koşullarından iyidir,” dedi Jaud. “Ben güneye gideceğim, Katalya’ya. Köyümün adı Najit, kuyusunda dünyanın en tatlı suyu vardır.” Ellerini karnında birleştirdi ve oradan bahsederken her zamanki gibi gülümsedi. “O kuyudan tekrar içmek istiyorum.”

“Belki ben de seninle gelirim,” dedi Sumael. “Benim gideceğim yerden pek uzak sayılmaz.”

“Sen nereye gideceksin?” diye sordu Yarvi. Aylardır yan yana uyumalarına rağmen onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ama şimdi bilmek istediğini fark etmişti. Sumael kaşlarını çatıp ona bakarak, çok uzun zamandır kapalı bir kapıyı açmaya gerek olup olmadığını düşünürmüş gibi omuzlarını silkti.

“Kadim Şehir, sanırım. Orada büyüdüm. Babam kendi çapında ünlüydü. İmparatoriçenin gemicilerinden biriydi. Kardeşi hâlâ öyledir... belki. Umarım. Hâlâ hayattaysa. Ben yokken bir sürü şey değişmiş olabilir.”

Sonra susup kaşlarını çatarak ateşe bakınca, Yarvi de kendi yokluğunda Thorlby’de nelerin değişmiş olabileceğini düşünüp endişelenmeye başladı.

“Benimle gelmene hayır demem,” dedi Jaud. “Nereye gideceğini bilen birinin, uzun yolda çok yardımı dokunabilir. Sen ne yapacaksın, Ankran?”

“Thorlby’de Angulf Meydanı’nda bir köle tacirinin dükkânı var.” Ankran bu sözleri ateşe bakarak, gölgelenmiş kemikli yüzüyle, hırlayarak söylemişti. “Şadıkşirram’ın beni satın aldığı dükkân. Yoverfell isminde bir adamdan.” İsmi söylerken

ürpermişti. Yarvi'nin Odem'i düşündüğü zamanlarda ürperdiği gibi. "Karım onun elinde. Oğlum onun elinde. Onları geri almalıyım."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Rulf.

"Bir yolunu bulacağım." Ankran elini sıkıp yumruk yaptı ve canı yanana kadar dizini yumruklamaya başladı. "Bir yolunu *bulmalıyım*."

Yarvi gözlerini kırıpıştırarak ateşe bakıyordu. Ankran'ı ilk gördüğünde ondan nefret etmişti. Onu kandırmış, dayak yiyişini izlemiş ve onun yerine geçmişti. Sonra onu kabul etmiş, onunla yan yana yürümüş, ondan iyilik görmüştü. Ona güvenmeye başlamıştı. Şimdiyse hiç beklemediği bir şey hissetmeye başlamıştı. Ona hayranlık duyuyordu.

Yarvi her şeyi kendisi için yapıyordu. Özgürlüğü, intikamı, tahtı için. Ankran ise her şeyi ailesi için yapıyordu.

"Ben yardım edebilirim," dedi.

Ankran hızla başını kaldırdı. "Sen mi?"

"Benim... Thorlby'de arkadaşlarım var. Güçlü arkadaşlar."

"Yamağı olduğun şu aşçı mı?" diye homurdandı Rulf.

"Hayır."

Yarvi neden bu anı seçtiğini bilmiyordu. Belki de bu hiçbirini birbirine benzemez gruba bağlandıkça, yalanlarının altında ezildiğinden. Belki de içindeki bir nebze gurur kırıntısı hayatta kalmayı başarmıştı ve kendini dışa vurmak için o anı seçmişti. Belki de Ankran'ın çoktan anlamaya başladığını düşünüyordu. Belki de sadece aptalın tekiydi.

"Laithlin," dedi. "Ölen Kral Uthrik'in karısı."

Jaud nefesi buharlaşıp iç geçirerek kürkünün içine büzüldü. Rulf gülmeye bile zahmet etmedi. "Peki, Gett'in Altın Kraliçesi'yle nasıl bir ilgin var?"

Kalbi aniden güm güm atmaya başlasa da Yarvi sesini kontrol etti. “Küçük oğluyum.”

Hepsi bir an donup kaldılar.

En çok da Yarvi. Ne de olsa aşçının oğlu olmaya devam edip istediği her yere gidebilirdi. Rulf’la karısına merhaba demeye gidebilir ya da çatlak kafası hangi deliliğe karar vermişse onu yapan Hiç’i takip edebilirdi. Katalya’daki o kuyudan içmek için Jaud’la birlikte gidebilir ya da Sumael’le Kadim Şehir’in harikalarını görmeye gidebilirdi. Ah, ikisi birlikte...

Oysa Kara Taht dışında gidecek yeri yoktu. Son Kapı hariç tabii.

“Adım Yorv değil, Yarvi. Gett’in meşru kralıyım.”

Uzun bir sessizlik oldu. Hiç bile kılıcını parlatmayı bırakmış, oturduğu kayadan dönüp alev alev yanan gözleriyle ona bakıyordu.

Ankran usulca boğazını temizledi. “Bu o berbat yemekleri açıklıyor.”

“Şaka yapmıyorsun, değil mi?” diye sordu Sumael.

Yarvi onun bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. “Gülüyor muyum?”

“O zaman Gett Kralı’nın çürük bir ticaret gemisinde, bir küreğe zincirlenmiş halde ne yaptığını sorabilir miyim?”

Yarvi pöstekisini omzuna çekti, geçmişte yaşananların ve geride kalan yüzlerin dans ettiği ateşe dikti gözlerini. “Elim yüzünden... daha doğrusu elim olmadığından, doğum kıymından vazgeçip Papazlık’a katılacaktım. Ama babam Uthrik öldürüldü. Grom-gil-Gorm ve papazı Scaer Ana ona ihanet ettiler... Yani bana böyle söylenmişti. Yirmi yedi gemilik bir filoyla onlara bir taarruz düzenledim. Planları amcam Odem

yaptı.” Yarvi sesinin titrediğini fark etti. “O planlarda beni öldürüp tahtımı çalmak da varmış.”

“Prens Yarvi,” diye mırıldandı Ankran. “Uthrik’in en küçük oğlu. Bir eli çolaktı.” Yarvi elini ışığa kaldırınca, Ankran yamuk burnunu sıvazlayarak hafızasını kurcaladı. “Thorlby’den son geçtiğimizde, onun öldüğünden bahsediliyordu.”

“Duyuru biraz erken yapılmış. Bir kuleden düştüm ve Deniz Ana beni Grom-gil-Gorm’un kucığına attı. Bir aşçının oğlu olduğumu söyledim, o da bana tasma takıp Vulsgard’daki köle tacirlerine sattı.”

“Orada da Trigg ve ben seni satın aldık,” dedi Ankran dalgın dalgın. Alaşımında ne kadar altın olduğunu anlamaya çalışırken elindeki yüzüğü bir o yana bir bu yana döndüren bir tüccar gibi, doğruyu görmek için kafasındaki hikâyeyi bir o yana bir bu yana döndürüyordu. “Kürek çekebileceğini söylediğin için.”

Güdük elini pöstekinin sıcaklığına sokan Yarvi omuz silkti. “Gördüğün gibi, en büyük yalanım bu değil.”

Jaud yanaklarını şişirdi. “Herkesin bir sırrı vardır ama bu biraz büyük oldu.”

“Ve çok daha tehlikeli,” dedi Sumael, gözlerini kısarak. “Neden şimdi açıkladın?”

Yarvi bir süre düşündü. “Gerçeği bilmeyi hak ediyorsunuz. Ben de anlatmayı. Bunlar anlatılmayı hak ediyor.”

Yine sessizlik oldu. Jaud ayaklarına biraz daha yağ sürdü. Ankran ve Sumael asık suratlarla birbirlerine baktılar. Sonra Rulf dilini dişlerinin arasından itip osuruk sesi çıkardı. “Bu saçmalıklara inanan var mı?”

“Ben inanıyorum.” Hiç ayağa kalkıp simsiyah gözlerini kocaman açarak kılıcını havaya kaldırdı. “Ve şimdi bir ant

içiyorum!" Kılıcının ucunu ateşe soktu ve çıkan kıvılcımlar herkesin şaşkınlıkla geriye kaçmasına neden oldu. "Bir güneş-andı ve ay-andı. Boynumun borcu, göğsümün madalyası olsun. Gett'in meşru kralı Kara Taht'ta bir kez daha oturana kadar dinlenmeyeceğim!"

Bu seferki sessizlik daha uzun sürdü ve en çok şaşırان kişi de Yarviydi.

"Bir rüyada yaşadığınızı düşündünüz mü hiç?" diye mırıldandı Rulf.

Jaud bir kez daha iç geçirdi. "Sık sık."

"Kâbus diyelim," dedi Sumael.

Sonraki gün erken vakitlerde bir tepeye tırmandılar ve karşılarında rüyalardan fırlamış bir görüntüyle karşılaştılar. Belki de bir kâbustan. Beyaz tepeler yerine, uzakta, buharda titreşen siyah tepeler gördüler.

"Sıcak ülke," dedi Ankran.

"Ateş ve buz tanrılarının birbiriyle savaştığı bir yer," diye fısıldadı Hiç.

"Bir savaş alanına göre," dedi Yarvi, "pek güzelmiş."

Beyaz topraklar ile siyah topraklar arasında yemyeşil bir alan uzanıyordu, bitkiler rüzgârla salınıyor, rengârenk kuşlar havada dönüyor, akarsular güneşle parılıyordu.

"Kıştan nasibini almamış bir parça bahar," dedi Sumael.

"Hiç inandırıcı değil," dedi Hiç.

"Sen neye inanırsın ki?" diye sordu Yarvi.

Hiç kılıcını kaldırıp kırık dişleriyle, "Bir tek buna," dedi.

Ağır adımlarla ilerlerken kimse önceki gün ortaya dökülenlerden bahsetmedi. Sanki ona inanıp inanmayacaklarını,

bu konuda ne yapacaklarını bilmiyorlardı, o yüzden hiç yaşanmamış gibi ona eskisi gibi davranmaya karar vermişlerdi.

Bu da Yarvi'nin işine geliyordu. Zaten kendini hep bir kraldan çok aşçı yamağı gibi hissetmişti.

Eski püskü botlarının altındaki kar inceldi, eriyip botlarını ıslattı, sonra çamurun içinde kaymasına sebep oldu, en sonunda tamamen yok oldu. Yer yosun kaplıydı, ardından uzun yeşil çimenlerle, sonra da Yarvi'nin bile isimlerini bilmediği kır çiçekleriyle bezenmeye başladı. Nihayet geniş bir göletin kıyısındaki çakıllığa vardılar. Beyaz sudan buhar yükseliyor, yamuk yumuk bir ağaçtan kafalarına turuncu yapraklar dökülüyordu.

“Son birkaç seneyi, özellikle de şu son birkaç günü böyle bir cezayı hak edecek ne yaptığımı düşünerek geçirdim,” dedi Jaud. “Şimdi de böyle bir hediyeyi hak edecek ne yaptığımı merak ediyorum.”

“Hayat neyi hak ettiğinle ilgili değildir,” dedi Rulf, “sana sunulanı alıp almadığınla ilgilidir. Şu oltayı nereye koydunuz?”

Böylece eski akıncı, buharlı sudan, iğnesini yemleyebildiği kadar balık çıkarmaya başladı. Kar tekrar yağmaya başlamıştı ama sıcak yerde tutmuyordu ve her yer kuru odunla doluydu, o yüzden ateş yaktılar ve Ankran düz bir taşın üzerinde bir balık ziyafeti verdi.

Yemekten sonra Yarvi, ellerini dolu karnının üstüne koyup sırtüstü uzandı, yaralı ayaklarını sıcak suya sokup en son ne zaman bu kadar mutlu olduğunu düşündü. Talim alanında utanç dolu yenilgisinden sonra değil elbette. Babasının tokatlarından ya da annesinin delici bakışlardan saklandığı zamanlarda da değildi kesinlikle. Gundring Ana'nın şöminesinin önünde oturduğu zamanlarda bile bu kafdardaki mutlu değildi. Hiçbiri

birbirine benzemez kürek arkadaşlarının yüzüne bakmak için başını kaldırdı. Hiç geri dönmese, kime ne zararı olurdu ki? Herhalde yerine getirilmeyen bir söz, tutulmayan bir sözle aynı şey değildi...

“Belki de burada kalmalıyız,” diye mırıldandı.

Sumael’in dudağının kenarında o alaycı gülümseme belirdi. “Gett halkını parlak yarınlara kim taşıyacak o zaman?”

“Kendi başlarına idare ederler bence. Bu göletin kralı olurum ben, sen de benim vaizim olursun.”

“Sumael Ana?”

“Her zaman doğru yolu biliyorsun. Bana ehvenişeri ve çoğunluğun iyiliğini de bulabilirsin.”

Sumael homurdandı. “Onları haritalara yazmıyorlar. Çişim geldi.” Yarvi, uzun çimenlerin arasında kayboluşunu izledi.

“Ondan hoşlanıyormuşsun gibime geliyor,” diye mırıldandı Ankran.

Yarvi başını hızla ona çevirdi. “Eh... hepimiz ondan hoşlanıyoruz.”

“Elbette,” dedi Jaud, ağzı kulaklarında gülümseyerek. “O olmasa hepimiz kaybolurduk. Gerçekten.”

“Ama sen,” diye homurdandı Rulf. Gözleri kapalıydı, ellerini kafasının arkasında birleştirmişti. “Ondan *hoşlanıyorsun*.”

Yarvi ağzını burnunu yamultsa da bunu inkâr edemeyeceğini fark etti. “Sakat olan elim,” diye mırıldandı. “Vücudumun geri kalanı çalışıyor.”

Ankran kıkırdamaya benzer sesler çıkardı. “O da senden hoşlanıyormuş gibime geliyor.”

“Benden mi? En çok bana yükleniyor!”

“Kesinlikle.” Oturduğu yere iyice yerleşmek için omuzlarını oynatan Rulf da gülümsüyordu. “Ah ah, gençliğin ne mene bir şey olduğunu hatırlıyorum da...”

“Yarvi?” Hiç salkım saçak ağacın yanındaki bir kayanın üzerinde dimdik ve kaskatı dikiliyor, kimin kimden hoşlandığını umursamadan, geldikleri yola bakıyordu. “Benim gözlerim yaşlandı, seninkiler genç. Şu duman mı?”

Yarvi, Hiç’in yanına tırmanıp güneye dönerken konunun değişmesinden memnundu. Ama bu memnuniyet pek uzun sürmedi. Ne zaman sürmüştü ki? “Bilemiyorum,” dedi. “Olabilir.” Neredeyse emindi. Gri gökyüzünde belli belirsiz duman lekelerini görebiliyordu.

Sumael de yanlarına geldi, elini gözlerine siper ederken kimseden hoşlanıyormuş gibi bir hali yoktu. Çenesi kasıldı. “Shidwala’nın evinden geliyor.”

“Belki şenlik ateşi yakmışlardır,” dedi Rulf ama artık gülmüyordu.

“Belki Şadıkşirram yakmıştır,” dedi Hiç.

İyi bir vaiz her zaman en iyisini bekler ama en kötüsüne hazırlanır. “Peşimizden gelen var mı yok mu görmek için,” dedi Yarvi, “biraz daha yükseğe çıkmalıyız.”

Hiç dudağını büzdü ve kılıcının üstüne konan bir toz zerresini üfledi. “Geldiğini biliyorsun.”

Geliyordu da.

Göletin yukarısında kalan kayalık yamaçta, Sumael’in dürbününün tuhaf camından kısıklı gözlerle bakan Yarvi, karda ilerleyen noktaları gördü. Peşlerinden gelen kara noktalardı bunlar ve delik bir tulumdan akan şarap gibi tüm umutları akıp gitti. İş umuda gelince, Yarvi’de hep sızdıran bir delik oluyordu.

“Yirmi, yirmi beş kişi görüyorum,” dedi Sumael. “Banyalar galiba bir de *Güney Yeli*’nden bazı denizciler. Köpekleri var, kızakları ve muhtemelen silahları da.”

“Ve bizi öldürmeye niyetleri,” diye mırıldandı Yarvi.

“Ya o ya da bize iyi yolculuklar dilemeye can atıyorlar,” dedi Rulf.

Yarvi dürbünü indirdi. Daha bir saat önce güldüklerine inanamıyordu. Arkadaşlarının yüzü artık o tanıdık, endişeli eski ifadeye bürünmüştü.

Hiç dışında tabii, o her zamanki kadar deli görünüyordu.

“Ne kadar gerideler?”

“Tahminime göre yirmi beş kilometre,” dedi Sumael.

Yarvi, Sumael’in tahminlerine gerçek gözüyle bakmaya alışmıştı. “O kadar yolu kapatmaları ne kadar sürer?”

Hesap yaparken dudakları sessizce kıpırdıyordu. “Kızaklarını bu hızla iterlerse, yarın sabah ilk ışıkla burada olurlar.”

“O zaman biz burada olmasak iyi olur,” dedi Ankran.

“Evet.” Yarvi bakışlarını küçük krallığından kaçırıp yurtdaki çıplak tepe ile kayalıklara baktı. “Sıcak arazide kızakları işe yaramaz.”

Hiç kaşlarını çatıp beyaz göğe bakarken tırnaklarıyla boynunu kaşıdı. “Önünde sonunda cevap çeliktir. Her zaman böyle olmuştur.”

“Sonra olsun, o zaman,” dedi Yarvi, yükünü sırtlanırken. “Şimdi kaçacağız.”

KAÇIŞ

Kaçtılar.

Ya da yavaş adımlarla koştular. Ya da Toprak Baba'nın sıcaktan gördüğü işkenceyle, soğuktaki kadar yaşamdan nasibini almamış, harap olmuş kayaların üstünde ne bir bitkinin yetiştiği ne de bir kuşun uçtuğu bu cehennemi topraklarda sendelediler, tökezlediler, süründüler.

"Kader rüzgârları son zamanlarda beni büyüleyici yerlere attı," dedi Ankran bir tepeye tırmanıp duman tüten kayalardan oluşan başka bir manzarayla karşılaştığında.

"Hâlâ peşimizdeler mi?" diye sordu Jaud.

"Bu darmadağın ülkede insanları görmek kolay değil." Sumael dürbününden arkalarında bıraktıkları, leş gibi buharların sis gibi kapladığı viran toprakları taradı. "Özellikle de görünmek istemeyenleri."

“Belki geri dönmüşlerdir.” Yarvi nadir gördükleri ufak bir şans için Zarların Tanrısı’na dua etti. “Belki Şadıkşirram Banyalıları peşimizden gelmeye ikna edememiştir.”

Sumael yüzündeki kirli teri sildi. “Buraya kim gelmek istemez ki?”

“Şadıkşirram’ı tanımıyorsunuz,” dedi Hiç. “İsteyince çok ikna edici olabilir. Harika bir liderdir.”

“O tarafını bana pek göstermedi,” dedi Rulf.

“Siz, İmparatoriçe’nin gemilerine zafer kazandırdığı Fulku’da değildiniz.”

“Ama sen oradaydın, değil mi?”

“Ben diğer tarafta savaşıyordum,” dedi Hiç. “Alyuk kralının fedaisiydim.”

İnanamayan Jaud’un alnı kırıştı. “Sen bir kralın fedaisi miydin?” Şimdi bakıldığında bunu hayal etmek zordu ama Yarvi talim meydanında büyük savaşçıları izlemişti ve hiçbir kılıç kullanma konusunda Hiç’in eline su dökemezdi.

“Amiral gemimiz alevler içindeydi.” Geçmişini hatırlarken yaşlı adamın kılıcının kabzasını tutan parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. “Şadıkşirram’la ilk kez dövüştüğümde, bir düzine kadirge tarafından sıkıştırılmış, ölülerin kanıyla ıslanmıştık ve ortalık imparatoriçenin askerleriyle kaynıyordu. Ben savaşmaktan yorgun düşmüştüm, yaralıyım ve hareketli bir güvertede dövmüşmeye alışık değildim. O zaman çaresiz bir kadın gibi rol yapınca kibri bırakıp ona inandım ve böylece beni yaraladı. Beni kölesi yaptı. İkinci kez dövüştüğümüzde açlıktan bitap düşmüştüm, onun arkasında güçlü adamlar vardı ve benim elimde yalnızca bir yemek bıçağı vardı. İkinci kez kanımı akıttığında, kibri yüzünden beni hayatta bıraktı.” Dudağının kenarına o deli gülümseme yerleşti ve kelimeleri

haykırırken ağzından tükürükler saçtı. “Şimdiyse üçüncü kez karşılaşacağız ve yavaşlamama sebep olacak kadar kibirli değilim. Dövüş yerini ben seçeceğim ve bu sefer ben onun kanını akıtacağım. Evet, Şadıkşirram!”

Hiç kılıcını kaldırdı, çatlak sesi çıplak kayalardan yankılanıp vadiye yayıldı. “O gün bugündür! Zamanı geldi! Hesaplaşma zamanı geldi!”

“Ben Thorlby’ye gittikten sonra gelse olmaz mı?” diye sordu Yarvi.

Sumael yüzünü astı, kemerini biraz daha sıktı. “Yola devam etmeliyiz.”

“Biz ne yapıyoruz?”

“Oyalanıyoruz.”

“Planın ne?” diye sordu Rulf.

“Seni öldürüp cesedini barış hediyesi olarak bıraksak mı?”

“Buraya kadar barış için geldiğini düşünmüyorsun herhalde?”

Sumael’in çene kasları hareket ediyordu. “Maalesef, hayır. Planım onlardan önce Vulsgard’a varmak.” Ve peşinden çakıltaşlarını sürükleyerek tepeden koşarak inmeye başladı.

Pusun içinde yürümek buzda yürümekten daha kötüydü. Kar yağsa da hava giderek ısındı ve kat kat kıyafetlerini tek tek çıkararak madenden çıkan işçiler gibi yarı çıplak, ter ve tozla kaplı bir halde yürümeye başladılar. Açlığın yerini susuzluk aldı, Ankran iki şişelerindeki bulanık, acı tatlı suyu dağıtma konusunda *Güney Yeli*’ndekinden daha da cimri davranıyordu.

Korku hep vardı. Yarvi son zamanlarda korkmadan geçirdiği bir günü hatırlamıyordu. Ama o soğğun, açlığın ve bitkinliğin usul usul sebep olduğu bir korkuydu. Şimdiyse

çok daha zalim bir dürtüydü. Keskin çelikten, Banya köpeklerinin keskin dişlerinden ve sahiplerinin daha da keskin intikamından kaynaklanan bir korku.

Hava, Yarvi'nin güdük elini ve önünü göremeyeceği kadar kararıp, Ay Baba ve tüm yıldızları kasvete boğulana dek düşe kalka ilerlediler ve kayalardaki bir boşluğa sessizce tırmandılar. Yarvi uykunun çirkin bir taklidine daldı ve ona birkaç dakika gibi gelen bir süre sonra, şafağın ilk ışıklarıyla birlikte sarsılarak uyandı ve karabasanlarının kıymıkları canını yakarken tekrar yola koyuldu.

Akıllarındaki tek şey önde kalmaktı. Ayakları ile takipçileri arasındaki çıplak kayadan oluşan uzantı tek dünyaları olmuştu ve o dünya giderek küçülüyordu. Rulf bir süre peşlerinden ipe bağlı bir çift koyun postu sürükledi: Köpekleri atlatmak için kullanılan eski bir kaçak avcı numarasıydı. Köpekler kanmıyordu. Çok geçmeden, her biri yüzlerce kez kayıp düşmekten yara bere içinde kalmış, kana bulanmıştı ama tek bir eli olduğundan Yarvi'nin durumu diğerlerine göre daha kötüydü. Yine de her düştüğünde Ankran onu tutmak, ayağa kalkmasına yardım etmek için yanındaydı.

"Teşekkürler," dedi Yarvi, artık kaç kere düştüğünü hatırlamazken.

"Telafi etmek için fırsatın olacak," dedi Ankran. "En azından Thorlby'de olur."

Bir an tuhaf bir sessizlikle ayaklarını sürüyerek ilerlediler. Sonra Yarvi, "Özür dilerim," dedi.

"Düştüğün için mi?"

"Güney Yeli'nde sana yaptığım şey için. Şadıkşırram'a söylediğim için..." Şarap şişesinin Ankran'ın kafasında kırılışını,

kaptanın çizmesinin Ankran'ın yüzünü ezişini hatırlayınca suratını buruşturdu.

Ankran da yüzünü buruşturdu, dili ön dişlerindeki boşluğu dolduruyordu. "O gemide en nefret ettiğim şey bana yapılanlar değildi, yapmak zorunda kaldıklarımıydı. Hayır. Yapmayı seçtiklerim." Bir an durdu. Yarvi de onunla durdu ve Ankran onun gözlerinin içine baktı. "Eskiden kendimi iyi bir adam sanırdım."

Yarvi elini onun omzuna koydu. "Eskiden senin aşağılık biri olduğunu düşünürdüm. Şimdi bu konuda şüphelerim var."

"Birbirinizin gizli asaletine, güvenli bir yere vardığımızda ağlaşırsınız!" diye bağırdı Sumael, yukarıdaki kayanın üstünde kara siluet olarak, puslu griliği işaret ederken. "Şimdilik güneye dönmeliyiz. Nehre onlardan önce ulaşırsak, nehri geçmek için bir yol bulmamız gerekecek. Kayalardan ve buhardan sal yapamayız."

"Susuzluktan ölmeden nehre varır mıyız?" diye sordu Rulf, şişelerden birindeki son damlaları yalayıp içinde biraz kalmıştır diye şişenin dibine bakarken.

"Susuzluk." Hiç kahkaha attı. "Asıl endişelenmen gereken, sırtına saplanacak bir Banya mızrağı."

Bina büyüklüğündeki kayaların arasındaki sonu gelmeyen yamaç molozlarından aşağı kayıp buz tutmuş şelaleleri andıran kara kayalıklardan yuvarlana yuvarlana indiler. Yerin basılamayacak kadar sıcak olduğu vadilerden geçtiler; boğuk basınç şeytanın ağzından geliyormuş gibi tıslıyordu, renkli yağlarla kayganlaşmış su birikintileri fokurduyordu. Peşlerinden kayalar devirerek, kesik parmaklarıyla tutunmaya çalışıyor, yukarı tırmanmaya uğraşıyorlardı. Yarvi işe yaramaz eliyle çatlaklara tutunmaya çalışırken nihayet aşağı baktı...

Sumael'in dürbününden o kara noktaların hâlâ peşlerinde olduğunu, her seferinde biraz daha yaklaştıklarını görüyordu.

"Hiç mi yorulmazlar?" diye sordu Jaud, yüzündeki teri silerken. "Hiç mi durmazlar?"

Hiç gülümsedi. "Öldüklerinde dururlar."

"Ya da biz öldüğümüzde," dedi Yarvi.

AKIŞINA BIRAKMAK

Nehri görmeden önce sesini duydular. Ağaçların arasından Yarvi'nin yorgun bacaklarına biraz olsun güç veren, yaralı kalbine biraz olsun umut aşıl原因 bir fısıltıydı. O fısıltı hırlamaya ve her biri terle, tozla, külle kaplı halde ağaçların arasından çıktıklarında da kükremeye dönüştü. Rulf koşup çakılların üstüne yüzükoyun uzandı ve bir köpek gibi suyu içmeye başladı. Diğerleri de hemen arkasındaydı.

Koca bir günlük mücadelenin yakıp kavuran susuzluğu dindirildiğinde, Yarvi oturup nehrin diğer tarafında hepsi birbirine benzeyen ve birbirlerinden bir o kadar farklı görünen ağaçlara baktı.

“Vanster,” diye mırıldandı Yarvi. “Tanrılara şükürler olsun!”

“Karşıya geçtiğimizde şükredersin,” dedi Rulf, yıkanmış ağzı ve ağarmış sakallı, küllü yüzüyle. “Bu nehir, denizciye pek arkadaş canlısı bir su gibi gelmiyor.”

Yarvi de öyle düşünüyordu. Rangheld'in genişliğini fark ettiğinde rahatlaması yerini korkuya bırakmıştı. Nehrin diğer dik yakası iki ok menzili mesafedeydi ve nehir, arkalarında bıraktıkları ateşler içindeki topraklardan eriyip gelen suyla yükselmişti. Karanlık yüzeyindeki köpüklü beyaz desenler hızlı akıntıların, parçalayıcı anaförlerin ve bir hainin bıçağı kadar keskin gizli kayaların habercisiydi.

"Bunu geçecek bir sal yapabilir misin?" diye mırıldandı.

"Babam Kadim Şehir'in en ünlü gemi ustasıydı," dedi Sumael, ağaçlara bakarak. "Ormanda, gemi omurgası olabilecek en iyi ağacı bir görüşte anlardı."

"Gemi başı süsü yapmaya zamanımız olacağını sanmıyorum," dedi Yarvi.

"Belki öne seni bağlarız," dedi Ankran.

"Sal için altı ufak ağaç gövdesi, kiriş olarak bağlamak için ikiye böleceğimiz daha geniş bir gövde." Sumael hemen yakındaki bir köknarın yanına gidip ağaca dokundu. "Bu işe yarar. Jaud, sen tut, ben keseyim."

"Ben de eski sahibemiz ve arkadaşları için nöbet tutayım." Rulf omzundaki yayı çıkardı ve geldikleri yola döndü. "Buraya varmalarına ne kadar kalmıştır?"

"Şansımız varsa iki saat ve genellikle pek şanslı değiliz." Sumael nacağını çıkardı. "Yarvi, ipi çıkar, sonra da kürek olarak kullanabileceğimiz odun ara. Hiç, biz ağaçları kesince, sen de dallarını buda."

Hiç kılıcını sıkı sıkı kavradı. "Testere değil bu. Şadıkşiram geldiğinde kılıcımın keskin olması gerekiyor."

"O zamana kadar çoktan buradan gideceğimizi umuyoruz," dedi Yarvi. Denkleri karıştırırken midesindeki suyu hissedebiliyordu.

Ankran elini uzattı. “Kullanmayacaksan, kılıcı bana...”

Kılıcın sivri ucu inanılamayacak kadar kısa sürede Ankran’ın sakallı boğazını çizdi. “Gel almaya çalış da sana sivri ucunu vereyim, ambarcı,” diye çıkıştı Hiç.

“Zaman kaybediyoruz,” diye tısladı Sumael, sıktığı dişlerinin arasından. Seçtiği ağacın dibine vurduğu hızlı, kısa darbeler kıymıkların fırlamasına neden oluyordu. “Ya kılıcını kullan ya da kışınla kır dalları ama o kahrolası dalları buda. Tutunmak için birkaç uzun dal bırak.”

Çok geçmeden Yarvi’nin sağ eli odunları taşımaktan kesilip kirlenmiş, keresteleri alttan tuttuğu sol eliyse kıymıkla dolmuştu. Hiç’in kılıcı reçineye bulanmıştı, Jaud’un gür sakalı talaşla kaplanmıştı ve el baltasını savurmaktan Sumael’in sağ avcu kanamaya başlamıştı ama ağacı kesmeye, baltayı savurmaya devam etti.

Banya köpeklerinin ne zaman saldıracağını bilmeseler de pek fazla zamanları kalmadığını bildiklerinden, sıktıkları dişlerinin arasından birbirlerine çıkışıp çalışarak çok ter döktüler, çok çaba harcadılar.

Jaud kalın boynundaki damarlar şişerken homurdana homurdana tomrukları kaldırıyor, Hiç arada boşluk kalmasını diye tomrukları bir arada tutmaya çalışıyor, Sumael de elbise diken terzi maharetiyle ipi bir oradan bir buradan geçirerek ağaçları birbirine bağlıyordu. Duyduğu her sesle irkilen Yarvi ise sayısız kez yaptığı gibi, iki sağlam eli olmasını dileyerek dikilmiş, onları izliyordu.

Ellerindeki aletler ve akıp giden zaman düşünüldüğünde, gayet asil bir çaba harcıyorlardı. Geçmeleri gereken çalkantılı akıntı düşünüldüğünde, korkutucu bir saldırı bu; odunlar yün iple bağlanmıştı, geyik omzundan kürekleri ilk sal kürekleri,

Jaud'un kalkanı ikincisi, Yarvi'nin bulduğu kaşık şeklindeki dal da üçüncü kürekleriydi.

Kılıcına sarılan Hiç, Yarvi'nin düşüncelerine ses verdi. "Bu sal ile nehrin görüntüsü hiç hoşuma gitmedi."

Düğümü bir kez daha sıkarken Sumael'in boynundaki ince damarlar ortaya çıktı. "Tek yapması gereken yüzmek."

"Yüzeceğine şüphe yok da üzerinde biz olacak mıyız?"

"Ne kadar iyi tutunduğuna bağlı."

"Parçalanıp denize doğru sürüklenmeye başladığında ne diyeceksin?"

"Bence o zamana kadar sonsuz sessizliğe bürünmüş olurum ama bu kahrolası nehir kenarında önce Şadıkşirram'ın seni öldürdüğünü bilmenin huzuruyla boğulurum." Sumael bir kaşını kaldırıp ona baktı. "Yoksa bizimle mi geleceksin?"

Hiç önce onlara, sonra da ağaçlara bakarak kaşlarını çattı, kılıcını elinde tarttı, ardından küfrederek ağırlığını Jaud ile Yarvi'nin arasına verdi. Botları çakılların üstünde kayarken sal yavaşça suya doğru kaymaya başladı. Biri çalılıkların arasından onlara doğru koşmaya başladığında Yarvi panikle çamura düştü.

Gözleri fal taşı gibi açılan Ankran'dı gelen. "Geliyorlar!"

"Rulf nerede?" diye sordu Yarvi.

"Hemen arkamda! Sal bu mu?"

"Hayır, şaka bu," diye tısladı Sumael. "Şu ağacın arkasına doksan kürekli bir savaş kadırgası sakladım."

"Sordum sadece."

"Sormayı bırak da şu salı itmeye yardım et!"

Ankran ağırlığını sala verip hepsi birden yüklenince sal toprak setten nehre indi. Sumael salın üstünde tutunmaya çalışırken tekmesi Yarvi'nin çenesine geldi ve oğlanın, dilini ısırmasına neden oldu. Beline kadar suya girdiğinde, arka-

larındaki ağaçlardan bağırışmalar duyduğunu sandı. Hiç de artık sala binmişti. Yarvi'nin çolak elinden tutup onu çektiğinde kırık dallardan biri Yarvi'nin göğsünü çizdi. Ankran sahildeki denklere alıp sala yüklemeye başladı.

"Tanrılar aşkına!" Rulf çektiği derin nefeslerle yanaklarını şişire şişire ağaçların arasından fırladı. Yarvi onun arkasından ağaçların arasındaki gölgeleri görebiliyor, bilmediği bir dildeki vahşi çağrılar duyabiliyordu. Sonra da köpeklerin havlamalarını duydu.

"Koş, aptal ihtiyar!" diye bağırdı. Rulf çakıllıktan aşağı depar attı, suya girdi ve Yarvi ile Ankran onu aralarına çekerken Jaud ile Hiç var güçleriyle kürek çekiyordu.

Oysa yapabildikleri tek şey, salın yavaşça dönmesi oldu.

"Düz tutun şunu!" diye çıktı Sumael sal hız kazanmaya başlarken.

"Deniyorum!" diye hırladı Jaud. Kalkanıyla suyu yararken hepsini ıslatıyordu.

"Daha çok dene! Tanıdığın başka bir kürekçi var mı?"

"Sende iyi kürek var mı?"

"Çenenizi kapayın da kürek çekin!" diye hırladı Yarvi, su salı yıkayıp dizlerini ıslatırken. Ormandan köpekler fırladı; kocaman köpekler koyun boyunda görünüyordular, dişlerinin arasından salyaları akıyordu, çakıllıkta bir aşağı bir yukarı yürüyor, havlıyorlardı.

Sonra insanlar geldi. Yarvi omzunun üstünden arkaya kısacık bir an baktığında kaç kişi olduklarını sayamamıştı. Ağaçların arasındaki dağınık şekiller, nehrin kenarında diz çökenler, gerilen bir yay...

"Eğilin!" diye haykırdı Jaud, salın arkasına gidip kalkanının arkasına sığırken.

Yarvi gerilen yayların sesini işitti, yukarı tırmanan siyah okları gördü. Çömeldi, gözlerini onlara dikerek hayranlıkla izledi. Düşmeleri bir ömür sürüyordu, her birinin kendine ait nazik bir fısıltısı vardı. Biri birkaç adım ötede suya düştü. İkisi boğuk tıkırtılarla Jaud'un kalkanına çarptı. Dördüncüsü titreyerek Yarvi'nin dizinin hemen önüne saplandı. Bir karış yana düşse kalçasına saplanacaktı. Yarvi, ağzı açık bakakaldı.

Son Kapı'nın diğer tarafı ile bu tarafı arasındaki fark bu kadardı işte.

Boynunda Hiç'in elini ve onu salın diğer ucuna çektiğini hissetti. "Çek!"

Ağaçlardan daha fazla insan çıkıyordu. Yirmi kişi vardı. Belki de daha fazla.

"Oklar için teşekkür ederim!" diye bağırdı Rulf, nehrin kıyısındakilere.

Okçulardan biri bir ok daha fırlattı ama artık akıntının hızlandığı yere geldikleri için ok uzağa düştü. Elleri belinde bir siluet, arkalarından bakıyordu. Kavisli bir kılıcı olan uzun bir siluetti ve Yarvi sallanan kemerindeki parlak kristali görür gibi oldu.

"Şadıkşirram," diye homurdandı Hiç. Haklıydı. Peşlerine düşmüştü. Ve Yarvi sesini duyamasa da, bu kadar uzaktan yüzünü göremese de durmayacağını biliyordu.

Hiçbir zaman durmayacaktı.

YALNIZCA ŞEY TAN

Ő adikŝirram'la dövüŝten kaçmıŝ olabilirlerdi ama çok geçmeden nehir, Hiç'in bile hayal edebileceğinden çok daha fazla zorluk çıkarmaya başlamıştı.

Nehir onları soğuk suyla yıkadı, tüm eşyalarını sırsıklam etti ve salı vahşi bir at gibi ŝahlandırıdı. Kayalara  arptılar, dallara takıldılar, biri Ankran'ın kukuletasına takıldı ve Yarvi onun omzuna yapışmış olmasa dal Ankran'ı saldan düŝürebilirdi.

Yamaçların arasındaki kayalıklı suda son s rat gitmeye başlayana kadar nehir kenarları giderek dikleŝti, yükseldi ve daraldı. Salın kütüklerinin arasından su fıŝkırıyordu ve Jaud, ok saplanmış kalkanını d men olarak kullanmaya çalıŝmasına rağmen sal, suya düşmüş bir yaprak gibi dönüyordu. Nehir ipleri ıslattı, d   mlere saldırdı ve onları çözmeye başladı; sal akıntı yüzünden tamamen da ılmak üzereydi.

Yarvi nehrin güröl güröl sesinden, Sumael'in haykırdığı emirleri duyamıyordu ve sonucu etkileme çabalarından vazgeçerek gözlerini kapayıp son bir umutla sala sarıldı, hem sağlam eli hem de çolak eli yanmaya başlamıştı. Bir an onu bu sala koydukları için tanrılara lanetler yağdırıyor, sonra canlı olarak bu saldan kurtulmak için dua ediyordu. Sal döndü, düştü, Yarvi'nin dizlerinin altında takırdadı ve Yarvi gözlerini sımsıkı kapayıp her şeyin sona ermesini bekledi.

Su bir anda duruldu.

Bir gözünü usulca açtı. Çırpınan, su alan salın ortasındaki dallara ve birbirlerine tutunmuş titrerlerken, sal usulca dönüyor ve su dizlerine çarpıyordu.

Saçı yüzüne yapışmış, zar zor nefes almaya çalışan Sumael, Yarvi'ye baktı. "Siktir."

Yarvi ancak başını sallayabildi. Sağlam elinin parmaklarını daldan ayırması acı dolu bir deneyim oldu.

"Hayattayız," diye ciyakladı Rulf. "Hayatta mıyız?"

"Bu nehrin nasıl olacağını... bilseydim," diye geveledi Ankran, "şansımı... köpeklerden yana... kullanırdım."

Bakışlarını bitkin yüzlerden ayırıp arkaya bakmaya cesaret eden Yarvi, nehrin genişleyip yavaş yavaş durulduğunu gördü. Biraz ileride daha da genişliyordu, durgun suda neredeyse bir dalga bile yoktu ve kenardaki ağaçlar suyun aynasında yansıyorlardı.

Sağ tarafta, dümdüz ve davetkâr bir şekilde çürümeye yüz tutmuş kütüklerle dolu geniş bir sahil uzanıyordu.

"Kürekleri hazırlayın," dedi Sumael.

Dağılan saldan teker teker inip beraberlerinde çekebildikleri kadar sahile çıktikten sonra ıslak eşyalarını taşıdılar, birkaç adım attılar ve hiçbir şey söylemeden suyun taşıdığı diğer

ıvır zıvırla birlikte çakılların üstüne seriliverdiler; hareketsiz yatıp nefes almak dışında, kaçışlarını kutlayacak mecalleri bile kalmamıştı.

“Ölüm hepimizi bekler,” dedi Hiç. “Ama önce miskinleri alır.” Ayağa kalkmış, peşlerinde birileri var mı diye nehre bakıyordu. “Peşimizden gelecekler.”

Rulf dirseklerinin üstünde kalktı. “Neden böyle bir şey yapsınlar ki?”

“Çünkü bu alttarafı bir nehir. Bazılarının buraya Vanster demesi Banyalıları bir şey ifade etmez. Hele Şadıkşirram’a hiçbir şey ifade etmez. Biz kaçarken nasıl birbirimize bağlandıysak, onlar da bizi kovalarken birlik olmuştur. Kendi sallarını yapıp peşimizden gelecekler ve nehir bizim için olduğu gibi onlar için de çok şiddetli olacak. Ta ki buraya gelene kadar.” Hiç gülümsedi. O gülümseyince Yarvi endişelenmeye başladı. “Tıpkı bizim gibi yorgun, ıslak ve şaşkın halde sahile gelecekler ve burada onlara saldıracağız.”

“Saldıracak mıyız?” dedi Yarvi.

“Biz altımız?” diye sordu Ankran.

“Onların yirmi kişisine karşı?” diye homurdandı Jaud.

“Aramızda tek elli bir çocuk, bir kadın ve bir ambarcı varken mi?” dedi Rulf.

“Kesinlikle!” Hiç’in gülümsemesi daha da genişledi. “Tıpkı benim gibi düşünüyorsunuz!”

Rulf dirseklerinden destek aldı. “Bu hayatta senin gibi düşünen kimse olmamıştır.”

“Korkuyorsun.”

Eski akıncı kıkırdarken kaburgaları titriyordu. “Yanımda sen varken mi? Elbette korkuyorum.”

“Throvenlilerin içinde ateş yandığını söylemiştin.”

“Gettilerin disiplinli olduğunu söylemiştin.”

“Tanrılar aşkına, kesin şunu!” diye hırladı Yarvi ayağa kalkarken. Babasının ya da ağabeyinin öfkesi gibi sıcak ve akılsız bir öfke değildi bu. Annesinin her zaman planlayan, sabırlı ve kış gibi soğuk öfkesiydi ve şimdilik korkuya mahal vermiyordu.

“Dövüşeceksek,” dedi Yarvi, “bundan daha uygun bir yere ihtiyacımız var.”

“Peki, bu zafer mahallini nereden bulacağız, kralım?” diye sordu Sumael, yarık dudağı hafiften kıvrılırken.

Yarvi gözlerini kısarak ağaçlara baktı. Nereden bulacaklardı gerçekten?

“Şurası olur mu?” Ankran nehrin yukarısındaki kayalık uçurumu işaret ediyordu. Arkasında parlayan güneş yüzünden anlamak zordu ama Yarvi gözlerini kısıp bakınca zirvede bazı harabeler görür gibi oldu.

“Burası neymiş?” diye sordu Jaud. Bir kemerin altından geçiyordu ve sesini duyan kuşlar yıkılmış duvarlardaki tünelerinden uçuverdiler.

“Elf harabesi,” dedi Yarvi.

“Tanrılar aşkına,” diye homurdandı Rulf. Kötülükleri ve şeytanı uzak tutacak bir hareket yaptı ama beceremedi.

“Merak etme.” Sumael pervasızca çürük yaprak yığını tekmeledi. “Burada elf kaldığını sanmıyorum.”

“Binlerce yıldır olduğu gibi,” dedi Yarvi, elini bir duvarda gezdirerek. Harçlı taştan değildi, pürüzsüz ve sertti, ne ek yeri görünüyordu ne de kenarı ve sanki örülmemiş de kalıba dökülmüştü. Ufalanan tepesinden bir aptalın dağınık saçları

gibi paslı metal çubuklar fırlıyordu. “Tanrı’nın Parçalanışı’n-
dan beri yoklar.”

Burada eskiden iki tarafta gururla yükselen sütunları ve odalara giden kemerli yollarıyla kocaman bir salon bulunuyor olmalıydı. Ama sütunlar uzun zaman önce devrilmişti ve duvarlar kurumuş sarmaşıklarla bezeliydi. Arka duvarın bir kısmı tamamen kaybolmuş, aşağıdaki aç nehir tarafından yutulmuştu. Çatısı asırlar önce çökmüştü ve yukarıda yalnızca beyaz gökyüzü ve sarmaşıkla kaplı yıkık dökük bir kule bulunuyordu.

“Burayı sevdim,” dedi Hiç moloz, ölü yaprak, pas ve kuş pisliklerinin arasında yürürken.

“Sahilde kalmak istiyordun,” dedi Rulf.

“İstiyordum ama burası daha korunaklı bir yer.”

“Sağlam bir kapısı olsa daha çok hoşuma giderdi.”

“Kapı ancak kaçınılmazı ertelemeye yarar.” Hiç, kirli başparmağını işaretparmağıyla birleştirdi ve oluşturduğu dürbünden ıslıl ıslıl parlayan gözüyle boş kemere baktı. “Bu davetiye onların sonu olacak. Tek tek içeri dalacaklar ve sayıları bir şey ifade etmeyecek. Buradayken kazanma şansımız var!”

“Yani önceki planın mutlak ölüm demekti, öyle mi?” diye sordu Yarvi.

Hiç sırtıttı. “Bu hayatta mutlak olan tek şey ölümdür.”

“Çok iyi moral veriyorsun,” diye söylendi Sumael.

“Bizden dört kat kalabalıklar ve çoğumuz savaşçı değiliz!” Ankran’ın pörtlek gözlerine umutsuz bir bakış yerleşmişti. “Burada ölemem! Ailem...”

“Biraz inancın olsun, ambarcı!” Hiç, bir kolunu Ankran’ın boynuna, öbürünü de Yarvi’ninkine doladı ve şaşırtıcı bir kuv-

vetle ikisini de yanına çekti. “Kendinize inanmıyorsanız, bari bize inanın. Sizin aileniz biziz artık!”

Şadıkşirram bile *Güney Yeli*’nde bunları söylerken daha inandırıcıydı. Ankran gözlerini dikip Yarvi’ye bakarken Yarvi de aynı şekilde karşılık vermekten öteye gidemedi.

“Her neyse, zaten başka çıkar yolumuz da yok ve bu iyi bir şey. Çıkış yolu olmadığında insanlar daha canla başla dövüşür.” Hiç onları son bir kez sıktıktan sonra, yıkılmış bir sütunun altlığının üstüne sıçradı ve kılıcını girişe çevirdi. “Ben burada duracağım ve taarruzun en hararetli kısmında onları karşılayacağım. Köpeklerini nehirden geçirememişlerdir. Rulf, sen de arbaletinle şu kuleye tırman.”

Rulf önce yıkık dökük kuleye, ardından diğerlerine baktı ve sonunda ak sakallı yanaklarını şişirip derin bir iç geçirdi. “Bir şairin ölümünü düşünmek üzücü bir şeydir ama ben savaşıyım ve bu meslekte, önünde sonunda senin de sıran gelir.”

Hiç tuhaf ve tarazlı bir sesle kahkaha attı. “İkimizin de haddinden uzun yaşadığını söyleyebilirim! Beraber kara kışa ve açlığa, yağmura ve susuzluğa göğüs gerdik, burada da beraber savaşacağız. Burada! Şimdi!”

Dik duran ve elinde çelik tutan, saçlarını geriye atmış ve gözleri parlayan bu adamın *Güney Yeli*’nde Yarvi’nin üzerinden geçip gittiği o zavallı dilenci olduğuna inanmak çok zordu. Şimdi gerçekten de kralın fedaisini andırıyordu; kimsenin sorgulamaya cesaret edemeyeceği bir otoritesi, Yarvi’ye bile cesaret veren bir deli cesareti vardı.

“Jaud, kalkanını al,” dedi Hiç. “Sumael, el baltanı al, sol taraftan kolla bizi. Burası bizim zayıf tarafımız. Kimsenin arkama geçmesine izin verme. Kılıcımla gözlerinin içine bakabileceğim bir yerde olmalarını sağla. Ankran, sen ve Yarvi

sağ tarafı kollayın. Şu küreği silah olarak kullanabilirsin: Yeterince sert sallarsanız, her şey ölümcül bir silah olabilir. Yarvi tek eliyle tutabildiği için, bıçağı ona ver. Bir eli olabilir ama damarlarında kral kanı akıyor!”

“Beni asıl endişelendiren o kanı damarlarımda tutmak,” dedi Yarvi kısık sesle.

“Sen ve ben, o zaman.” Ankran bıçağı uzattı. Eğreti bir şeydi, tahta sapı deriyle sarılmıştı ve bıçağın sırtı körelmişti ama ucu yeteri kadar keskindi.

“Sen ve ben,” dedi Yarvi, bıçağı elinden alıp sıkıca kavradı. Vulsgard’ın pis köle çukurunda ambarcıyı ilk gördüğünde günün birinde onun omuzdaşı olacağı hiç aklına gelmezdi ama korkusuna rağmen, bunu yaptığı için gurur duyuyordu.

“Kanlı, güzel bir sonla bu yolculuktan güzel bir destan olur bence.” Hiç, boşta kalan elini Şadikşirram ve Banyalıların yakın vakitte, kan dökme isteğiyle doluşacakları kemere uza-tıp parmaklarını açtı. “Gett’in meşru kralına, çalınan tahtını geri almak için eşlik eden cesur yolculardan oluşan bir grup! Geçmişten kalan elf harabelerinde gerçekleşen son bir dövüş! Güzel bir destandaki tüm kahramanların hayatta kalmasını bekleyemezsiniz, unutmayın.”

“Şeytanın kendisi bu,” diye homurdandı Sumael. El baltasını elinde tartarken çene kasları kasılıp duruyordu.

“Cehenneme düştüğünde,” diye mırıldandı Yarvi, “çıkışı yalnızca şeytan gösterebilir.”

SON ÇARPIŞMA

Sessizliği bozan Rulf'un sesi oldu. "Geliyorlar!" Yarvi'nin yüreği ağzına geldi.

"Kaç kişi?" diye seslendi Hiç merakla.

Bir duraksama. "Yirmi kadar!"

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadı Ankran, dudağını ısırarak.

Yarvi o ana dek kiminin geri döndüğünü ya da nehirde boğulduğunu ummuştı ama diğer umutları gibi bu da solup gitmişti.

"Sayıca ne kadar üstün olurlarsa, zaferimiz de o kadar büyük olur!" diye bağırdı Hiç. Sanki durumları ne kadar kötüleşirse o kadar mutlu oluyordu. O an hayali zaferleri için söylenecek çok şey vardı ama artık karar vermişlerdi, başka seçenekleri varmış gibi.

Artık kaçmaya, numara yapmaya yer yoktu.

Yarvi son birkaç dakikada en ufak bir yardımı dokunabilecek küçüklü büyüklü tüm tanrılara dua etmişti. Ama şimdi

gözlerini kapamış, son bir dua daha ediyordu. Barış Baba'nın yolunda gitmesine rağmen bu kez yalnızca Savaş Ana'ya dua ediyordu. Dostlarını, kürek arkadaşlarını, ailesini koruması için. Her biri kurtarılmaya değer olduğunu kendince ispatlamıştı.

Ayrıca düşmanlarına kanlı bir gün yaşatması için dua etti. Savaş Ana'nın kanlı duaları sevdiği sır değildi.

"Ya savaşır ya da ölürüz," diye mırıldandı Ankran elini Yarvi'ye uzatarak. Yarvi de işe yaramaz olsa da elini uzattı. Birbirlerinin yüzlerine baktılar. Nefret ettiği, kuyusunu kazdığı, dayak yiyişini izlediği, çöllerde birlikte mücadele verdiği ve sonunda anladığı bu adam ile Yarvi.

"Zafer kazanamaz da... nalları dikersem," dedi Ankran, "aileme yardım etmenin bir yolunu bulur musun?"

Yarvi başını salladı. "Yemin ederim." İkinci bir yemini yerine getirememesi ne fark ederdi ki? Nasılsa bir kez lanetlenmesi yeterdi. "Ya ben nalları dikersem..." Ankran'dan amcasını öldürmesini istemek çok büyük bir istek olurdu. Omzunu silkti. "Arkamdan ağlar mısınız?"

Ankran sırtıttı. Ön dişlerinin eksik olduğu beceriksiz bir sırtıtmaydı ama uğraşıp gülümsemesini sabitlemeyi başardı. O an, bu bile şaşılp kalınacak bir kahramanlıktı aslında. "Deniz Ana gözyaşlarımla dolup taşacak."

Uzun sessizlik uzadıkça uzadı, Yarvi'nin güm güm atan kalbiyle acı veren anlara bölündü.

"Ya ikimiz de ölürsek?" diye fısıldadı.

Cevaptan önce Hiç'in cırlak sesi yankılandı. "Ebdel Aric Şadıkşirram! Salonuma hoş geldin!"

"Senin gibi, bunun da zamanı geçmiş." Şadıkşirram'ın sesi.

Yarvi gözünü kemere dikip duvardaki bir yarığa sindi.

“Hiçbirimizin eski halinden eser yok şimdi,” diye seslendi Hiç. “Sen bir zamanlar amiraldin. Sonra kaptan oldun. Şimdiyse...”

“Şimdi bir hiçim, tıpkı senin gibi.” Yarvi kemerin altındaki gölgelikte onu gördü, içeri bakarken gözleri parlıyordu. İçerideki şeyleri ve kişileri görmeye çalışıyordu. “Boş teneke. Tüm umutların bir bir akıp gittiği delik bir kadırğa.” Şadıkşirram’ın onu göremeyeceğini biliyordu ama yine de ufalanan elf taşının arkasına sindi.

“Seni anlıyorum,” dedi Hiç. “Her şeyi kaybetmek insanın canını yakıyor. Bunu en iyi ben anlarım.”

“Peki, sence bir hiçin diğer hiçi anlamasının ne kıymeti var?”

Hiç güldü. “Hiç.”

“Yanında kim var? Eskiden direğimin üstüne tüneyen o yalancı fahişe mi? El yerine turpu olan o sinsi solucan mı?”

“Onlar hakkında senden daha iyi şeyler düşünüyorum ama hayır. Onlar yollarına devam ettiler. Ben yalnızım.”

Şadıkşirram kahkahayla karşılık verip kemerde biraz daha ilerleyince, Yarvi kılıcının parıltısını gördü. “Hayır, değilsin. Ama yakında olacaksın.” Yarvi yukarı bakınca, Rulf’un yayını tamamen gerdiği arbaletinin kıvrımlarını gördü. Ama Şadıkşirram ona okunu atma şansı vermeyecek kadar kurnazdı. “Fazla merhametliyim! Her zaman en büyük hatam bu oldu. Seni yıllar önce öldürmeliydim.”

“Bugün deneyebilirsin. İki kere dövüştük seninle ama bu sefer ben...”

“Sen onu köpeklerime anlat.” Şadıkşirram tiz bir ıslık çaldı.

Kemerden insanlar akmaya başladı. Ya da insana benzeyen şeyler. Banyalılar. Vahşi ve paçavralar içindeki siluetler;

bir balinanın ağzını andıran ve silah niyetine kullandıkları, öküzbalığınıninki gibi parlak, sivri dişleriyle kehribar renkli kemik torbaları. Sanki o kemer, cehenneme açılan bir kapıydı da onlar da tiz sesleriyle çığlık atıp anlaşılmaz şeyler söyleyerek, kesik kesik hırslayarak o kapıdan bizim dünyamıza geçmeye çalışan cehennem zebanileri veya ifritlerdi.

En öndeki, Rulf'un, göğsüne saplanan okuyla düşüverdi ama diğerleri harabelere dalınca Yarvi gizlendiği yarıktaki tokat yemişi gibi irkildi. Kaçma güdüsü dayanılmaz bir noktaya gelmişti ama omzunda Ankran'ın elini hissedince hırıl hırıl nefes alıp yaprak gibi titreyerek ayağa kalktı.

Yine de ayağa kalkabilmişti.

Çığlıklar başladı. Patırtılar, çeliğin, öfkenin, acının çığlıkları; bu sesleri kimin, nasıl çıkardığını görememek durumu daha da korkunç bir hale getiriyordu. Banyalıların feryatlarını duydu ama daha da korkuncu Hiç'in sesiydi. Köpüren bir inilti, fısıldayan bir nefes, kesik kesik bir uluma. Son nefesin hırıltısı.

Yoksa kahkaha mıydı?

"Yardım etsek mi?" diye fısıldadı Yarvi, kök salmış ayaklarını oynatabileceğinden emin olamayarak.

"Bekle dedi." Ankran'ın yüzü kireç gibiydi. "Beklesek mi?"

Yarvi ona bakınca omzunun üstünden gördüğü manzara, duvardan inen biri oldu.

Genç bir çocuktü, Yarvi'den çok büyük olamazdı. Güney Yeli'ndeki denizcilerden biriydi. Yarvi, halatların yanında gülen çocuk olduğunu hatırladı ama adını bilmiyordu. Artık tanışma vakti geçmişti.

Yarvi, "Orada," diye ciyaklayınca Ankran dönüp baktı ama o sırada biri daha duvardan atlıyordu. O da denizcilerden biriydi. Daha cüsseliydi, sakallıydı ve koca topuzu çelik

dikenlerle kaplı bir gürz tutuyordu. Yarvi o silahın korkunç ağırlığını görünce bunun öfkeyle savrulduğunda kafatasını ne hale getireceğini düşünmeden edemedi. Adam, aklından geçeni anlamış gibi gülümsedi, sonra Ankran'ın üstüne atıldı ve ikisi de yere yuvarlanıp hırlayarak birbirlerine girdiler.

Yarvi ödemesi gereken bir borcu olduğunu, dostuna, omuzdaşına yardım etmesi gerektiğini biliyordu ama bunun yerine, hasat dansında doğru eşinin o olduğunu hissetmiş gibi diğer oğlana döndü.

Bıçakları ellerinde, doğru anı beklercesine havayı kesip dansçılar gibi daire çizerek döndüler. Döndüler, döndüler, Ankran ile sakallı adamın hırıltılı kapışmasını umursamadan bir an sonra hayatta kalma güdüsüyle onların yaşam ve ölüm mücadelesini görmezden geldiler. Öfkeyle dişlerini gösteren kirli çocuk korkmuş gibi görünüyordu. En az Yarvi kadar korkuyordu. Döndüler, döndüler, gözleri parlayan bıçaklarda ve...

Oğlan bıçağını sallayarak ileri atıldı ve Yarvi geriye selderken ayağı bir köke takıldı ama zor da olsa dengesini sağlayabildi. Oğlan ona tekrar saldırdı ama bu sefer Yarvi kaçıp bıçağını boşluğa sallayarak çocuğun duvara gerilemesini sağladı.

Gerçekten içlerinden birinin diğerini öldürmesi mi gerekiyordu? Olduğu her şeyi, olabileceği her şeyi sona erdirmek için?

Öyle görünüyordu. İyi de bunun neresi zaferdi?

Oğlan yine atılınca Yarvi bir ışıık huzmesiyle parlayan bıçağı gördü. Talim meydanında kazandığı körelmiş bir içgüdüyle bıçağı kendi bıçağıyla engelledi; nefes nefeseydi, bıçaklar birbirlerine sürtünüyordu. Oğlan ona omuz atınca Yarvi duvara çarptı.

Birbirlerinin yüzüne tükürüp hırladılar, öyle yakındılar ki Yarvi çocuğun burnundaki siyah noktaları, kocaman açılmış gözlerindeki kırmızı damarları görebiliyordu ve istese dilini çıkarıp onu yalayabilirdi.

İnleyerek, titreyerek mücadeleye devam ettiler ve Yarvi zayıf olanın kendisi olduğunu biliyordu. Parmağını oğlanın yüzüne batırmaya çalıştıysa da delikanlı sakat bileğini yakalayıp bükte. Bıçaklar tekrar sürtündü ve Yarvi elindeki yakıcı kesigi, soğuk bıçağın elbiselerini kesip karnına değdiğini hissetti.

“Hayır,” diye fısıldadı. “Lütfen.”

Sonra bir şey Yarvi’nin yanağını yalayıp geçerek üstündeki ağırlığı kaldırdı. Oğlan geriye sendeledi, titreyen elini boğazına götürdü ve okun saplandığı yerden fışkıran kan, çocuğun boynundan yakasına doğru yol almaya başladı. Yüzü kızarmaya başlarken, yanakları titreyerek dizlerinin üstüne düştü.

Yarvi, arkasındaki yıkık dökük elf duvarında bulunan yarıktan, kulenin tepesine çömelen Rulf’un arbaletine yeni bir ok sürdüğünü gördü. Çocuğun yüzü morarıyordu. Yutkundu, konuşmaya çalıştı. Belki Yarvi’yi lanetliyordu, belki yardım istiyor ya da tanrılardan merhamet dileniyordu ama ağzından çıkan tek şey kan oldu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Yarvi.

“Üzüleceksin zaten.”

Şadıkşirram birkaç adım ötede, yıkılmış bir kemerin yanındaydı.

“Zeki bir çocuk olduğunu düşünmüştüm,” dedi. “Ama sen de hayal kırıklığı çıktın.”

Süslü elbiseleri çamur içinde kalmış, saçları tokasız, kirli bir düğüm gibi yüzüne düşüyordu. Göz çukuru derinleşmişti

ve gözü parlıyordu. Ama Şadıkşirram'ın uzun, kavisli kılıcı ölümüne temizdi.

"Uzun bir hayal kırıklığı zincirinin son halkası." Ölmekte olan çocuğu tekmeleyip titreyen bacaklarının üstünden geçti. Zorlanmadan ve acele etmeden yürüyordu. *Güney Yeli*'nin güvertesinde yürüdüğü gibi. "Galiba bunu da hak ettim."

Yarvi nefes nefese, yıkık dökük harabede bir kaçış yolu bulmak için gözleriyle sağı solu tarayarak, iki büklüm halde geriye sıçradı ama kaçacak delik yoktu.

Onunla dövüşmek zorunda kalacaktı.

"Şu dünya için fazla yumuşak bir kalbim var." Şadıkşirram yana, Rulf'un okunun geldiği yarığa göz attı ve eğilip altından geçti. "En büyük zaafım hep bu olmuştur."

Yarvi molozların arasından sendeleyerek geriledi, bıçağını tuttuğu avcu terliyordu. Çığlıkları, dövüş seslerini duyabiliyordu. Son Kapı'ya kanlı son adımlarını atmakla meşgul diğerlerini. Geriye bakınca yıkık elf duvarlarının uçurumla sonlandığı yeri, ağaçların köklerini nehrin üzerindeki boşluğa saldırdığı yeri gördü.

"Seninle vedalaşma fırsatı bulduğum için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin." Şadıkşirram güldü. "Elveda."

Şadıkşirram'ın ondan daha iyi silahlara sahip olduğu şüphe götürmezdi. Üstelik ondan çok daha uzun, güçlü, yetenekli ve tecrübeli olduğu da. El sayısı konusundaki su götürmez avantajını da unutmamak gerekiyordu. O kabul etmese de Yarvi, Şadıkşirram'ın yufka yüreğinin onu pek yavaşlatacağını sanmıyordu.

Her zaman bir yol vardır, derdi annesi ama talim meydanaındaki yüz utanç dolu karşılaşmada bir kez bile kazanamayan Yarvi, Şadıkşirram'ı yenmenin yolunu nasıl bulacaktı ki?

Şadıkşirram, kendisi de aynı şeyi düşünmüş ve aynı sonuca ulaşmış gibi kaşlarını kaldırdı. “Belki de aşağı atlasan daha iyi olur.”

Yarvi’nin gerilemesi için yavaşça bir adım daha atıp içerisiz ışık huzmeleriyle parlayan kılıcının ucunu ona doğrulttu. Ayağının altında adım atacak toprak kalmayan Yarvi, arkasındaki boşluğu, ensesini yalayan rüzgârı, aşağıdaki kayalara saldıran öfkeli nehri duyabiliyordu.

“Atla, çolak.”

Yarvi bir adım daha gerileyince boşluğa düşen taşların sesini işitti, uçurumun sınırının topuklarının altında kaybolduğunu hissetti.

“Atla!” diye haykırdı Şadıkşirram, dişlerinin arasından tükürükler saçarak.

Derken, Yarvi gözücuyla bir hareket sezdi. Ankran, yıkık duvarın kenarından, dili ön dişlerinin ortasındaki açıklığa sıkışmış, silahı elinde, soluk benziyle gizli gizli yaklaşıyordu. Yarvi gözlerinin hareket etmesine engel olamadı.

Şadıkşirram’ın kaşları çatıldı.

Bir kedi refleksiyle dönüp geyik kemiği kürekten kaçarken kürek omzunu sıyırdı. Şadıkşirram büyük bir rahatlıkla ve neredeyse hiç ses çıkarmadan kılıcını doğruca Ankran’ın göğsüne sapladı.

Gözleri fal taşı gibi açılan Ankran, sarsıla sarsıla nefes almaya çalıştı.

Şadıkşirram bir küfür savurup kılıcını geri çekti.

Merhamet zayıftır, derdi Yarvi’nin babası. Merhamet hüsrandır.

Bir an sonra Şadıkşirram'ın üstündeydi. Pençemsi elini koltuk altına soktu, kılıcını yakaladı, yamru yumru avcunu boğazına bastırdı ve sağ eliyle vurdu, yumrukladı ve tırmaladı.

Titrek nefeslerle salyalarını akıtıp homurdanarak, Şadıkşirram'ın saçı Yarvi'nin ağzında, tükürükler saçıp yuvarlandılar. Kadın hırlayarak kıvrıldı, Yarvi onu sımsıkı tutup yumrukladıkça yumrukladı. Şadıkşirram kurtuldu ve dirseğiyle Yarvi'nin burnunu mide bulandırıcı bir sesle kırınca oğlanın başı geriye savruldu ve bir an sonra sırtüstü yere kapaklandı.

Uzaktan gelen sesler. Yankılanan çelik sesleri.

Uzakta süregiden bir savaş. Önemli şeyler oluyordu.

Ayağa kalkmalıydı. Annesini hayal kırıklığına uğratmalıydı.

Artık bir erkek gibi davranmalıydı. Amcası bekliyordu.

Sersemlikten sıyrılmaya çalıştı, yuvarlanırken gökyüzü bir an parladı.

Kolları boşluğa geldi, siyah nehir aşağıdaydı, beyaz su kayaları dövüyordu.

Amwend kulesinin altındaki deniz gibi. İçine düştüğü deniz gibi.

Kendine gelirken bir nefes alıverdi. Ufalanın uçurumdan kaçınmaya çalışırken başı dönüyor, yüzü zonkluyordu, eli ayağına karışmıştı, ağzı kanın tuzlu tadıyla dolmuştu.

Kolları yana açılmış, sırtüstü yatan Ankran'ı gördü. Sarsıla sarsıla soluklandı, ona uzanarak inleye inleye yanına gitmeye çalıştı. Ama titreyen parmakları Ankran'ın kana bulanmış gömleğine varamadan durdu. Son Kapı onun için açılmıştı. Artık kimse ona yardım edemezdi.

Ankran'ın cesedinin yanındaki molozların arasında yatan Şadıkşirram oturmaya çalışıyor ama oturamadığı için büyük

bir şaşkınlık yaşıyordu. Sol elinin parmakları kılıcının kabzasındaydı. Sağ eliyle yan tarafını tutuyordu. Elini çekince avcu kan içinde kaldı. Yarvi kendi eline baktı şaşkınlıkla. Bıçak hâlâ elindeydi; bıçağın sapı, kendi parmakları, bileği, kolu dirseğine kadar kan içindeydi.

“Hayır,” diye hırladı Şadıkşirram. Kılıcını kaldırmaya çalıştı ama çok ağır gelmişti.

“Böyle olmaz. Burada olmaz.” Ona bakarken kanlı dudakları nefretle kıvrıldı. “Sen yapmış olamazsın.”

“Al işte,” dedi Yarvi. “Ben yaptım. Ne demiştin? Biriyle dövüşmek için iki ele ihtiyacın var ama birini sırtından bıçaklamak için bir el yeter.”

Ve talim meydanındaki tüm karşılaşmaları kaybetmesinin nedeninin yeteneği, cesareti ya da eli olmadığını fark etti. Azmi olmadığından kaybediyordu. Ve *Güney Yeli*’nde bir yerde, iz tutmayan buzda bir yerde, bu eski harabenin içinde bir yerde Yarvi azmini bulmuştu.

“Ama ben imparatoriçenin gemilerini komuta ettim,” diye ciyakladı Şadıkşirram. Sağ tarafı tamamen kanla kaplanmıştı şimdi. “Dük Mikedas’ın el... üstünde tuttuğu sevgilisiydim. Dünya ayaklarımın altındaydı.”

“Bu çok eskidendi.”

“Haklısın. Zeki bir çocuksun. Ben de çok yumuşağım.” Kafası geriye düşen Şadıkşirram gökyüzüne baktı. “Bu... benim tek...”

Elf harabesinin salonu cesetlerle doluydu.

Banyalılar uzaktan şeytana benziyorlardı. Yakından zavalıydılar. Çocuk gibi küçük ve cılızdılar, paçavralara sarınmışlardı ve onları Hiç’in acımasız kılıcından korumayan balina kemiklerinden yapılma kutsal süsler takıp takıştırmışlardı.

Hâlâ nefes alan bir tanesi, bir eli kaburgalarına saplanmış oku tutarken diğeriyle Yarvi'ye uzanmaya çalışıyordu. Gözlerinde nefret yoktu; yalnızca şüphe, korku ve acı. Şadıkşirram onu öldürdüğünde Ankran'ın gözlerindeki gibi.

Bunlar da diğerleri gibi Ölüm'ün hızla Son Kapı'dan geçirdiği insanlardı.

Hiç yanına giderken Yarvi bir şeyler söylemeye çalıştı. Kafasının içinde bir o yana bir bu yana dönen bir kelime, tek bir kelime.

Hiç parmağını dudaklarına götürdü. "Şışşt." Kılıcını Banyalının kalbine sapladı.

"Zafer!" diye kükredi Rulf, yere inerken. "Böyle kılıç kullananını görmemiştim!"

"Ben de böyle okçuluk!" dedi Hiç, Rulf'a kuvvetle sarılırken. Katliamın bir araya getirdiği en yakın arkadaşlar oluvermişlerdi.

Sumael kemerin altında durmuş, bir eliyle omzunu tutmuş, kolundan sızan kan parmaklarının ucundan yere damlıyordu. "Ankran nerede?" diye sordu.

Yarvi başını salladı. Kusmaktan korktuğu için konuşmıyordu. Belki de ağlamaktan korkuyordu. Belki ikisinden de. Acıyla ve solmaya yüz tutan öfkesiyle. Hayatta kalmanın verdiği rahatlamayla. Dostunun ölmesinin verdiği kederle. Ve kederi her an daha da ağırlaşıyordu.

Jaud yıkılmış bir elf taşının üstüne çöktü ve kalkanının kolundan düşmesine izin verdi. Sumael kanlı elini adamın titreyen omzuna koydu.

"Gettililerin en iyisi olduğunu bizzat görmüş oldum!" dedi Rulf.

“Tam da ben bundan şüphe etmeye başlarken!” Hiç suratını astı. “Ben Şadıkşirram’ı bekliyordum.”

Yarvi kanıta bakarmış gibi elindeki kavisli kılıca baktı. “Onu öldürdüm.”

Belki de dizlerinin üstüne çöküp bu beklenmedik zafer için tanrılara şükretmeliydi ama bu harabelerde kılıçların doğrayıp okların saplandığı bu kanlı hasat, şükredilecek bir şey değildi.

O yüzden o da diğerlerinin yanına oturup kırık burnunun altındaki kuruyan kanı temizlemeye başladı.

Ne de olsa Gett kralıydı, değil mi ama?

Yeterince diz çökmüştü.

ÖLÜLERİ YAKMAK

Ölüler yakıldı. Onları yalayan alevler elf harabesinin duvarlarına tuhaf gölgeler yansıtıyordu. Savaş Ana'ya, onlara verdiği zafer için teşekkür etmek babında döne döne göğes ulaşan dumanlar gönderiyorlardı. Hiç böyle demişti ve onun kadar Savaş Ana'ya yakın pek az insan vardı. Yarvi sanki gözlerini iyice kıssa ateşin içindeki dokuz ölü Banyalının, üç ölü denizcinin, Ankran ve Şadıkşirram'ın kemiklerini görebilirdi.

“Ankran'ı özleyeceğim,” dedi gözyaşlarını tutmaya çalışarak.

“Hepimiz özleyeceğiz,” dedi Rulf elinin tersiyle gözlerini silerken.

Hiç gözyaşlarının yaralı yanaklarından akmasına izin verdi ve başıyla alevleri işaret etti. “Ben Şadıkşirram'ı özleyeceğim.”

Rulf homurdandı. “Ben hiç özlemeyeceğim.”

“O zaman sandığımdan da aptalsın. Tanrılar iyi bir düşmandan daha iyi bir hediye veremezler insana. Kılıcını keskinleştireceğin iyi bir bileğitaşı gibi.” Hiç yüzünü buruşturarak kılıcına baktı, tırnaklarının altı hâlâ kuru kanla kaplı olsa da kılıcı tertemizdi ve taşıyla kılıcına bir çığlık daha attırdı. “İyi bir düşman, her zaman keskin olmanı sağlar.”

“Ben körelmiş halimden memnunum,” diye homurdandı Jaud.

“İnsan, düşmanlarını daha dikkatli seçmeli.” Hiç artık ateşe bakarak mırıldanmıyordu. “Onlar seninle daha uzun süre birlikte olacaklar.”

“Merak etme.” Rulf, Hiç’in omzuna bir şaplak attı. “Hayat bana bir şey öğrettiyse, o da bir sonraki düşmanın hiçbir zaman çok uzakta olmadığıdır.”

“Dostun düşmana dönüşebilir,” dedi Sumael, Şadıkşirram’ın ceketini omuzlarına iyice sararak. “Ama eski düşmanının dost olması çok daha zor olur.”

Yarvi bunun doğru olduğunu biliyordu. “Sizce Ankran bunu ister miydi?” diye mırıldandı.

“Ölmeyi mi?” dedi Jaud. “Sanmam.”

“Yakılmayı,” dedi Yarvi.

Jaud, Hiç’e bakıp omuz silkti. “Şiddete yatkın insanlar bir kere alıştılar mı onları oradan çekip çıkarmak zordur. Özellikle de burunları hâlâ kan kokusu alıyorsa.”

“Ne gerek var ki?” dedi Sumael, Yarvi’nin, kesik koluna bağladığı kirli sargıyı kaşıyarak. “Ölüp gittiler. Şikâyetlerinin de artık bir anlamı kalmadı.”

“İyi dövüştün, Yarvi,” dedi Hiç. “Gerçek bir kral gibi.”

“Bir kral, dostlarının onun uğrunda ölmesine göz yumar mı?” Yarvi vicdan azabıyla Şadıkşirram’ın kılıcına baktı ve o

duyguyu, yumruklarını, çırpınışlarını, kanlı elindeki kanlı bıçağı hatırlarken çalıntı pelerinin içinde titredi. “Krallar kadınları sırtından bıçaklar mı?”

Hiç’in yaralı yüzünde hâlâ yaşlar vardı. “İyi bir kral, kazanmak için her şeyi feda eder ve kimi gerekirse onu bıçaklar. İyi bir savaşçı, kargalar ziyafet çekerken hâlâ nefes alandır. İyi bir kral, düşmanlarının cesedinin yanışını izleyendir. Bırak Barış Baba ağlasın kullandığın yöntem. Savaş Ana sonuçlara bakıp gülümsüyor.”

“Amcam gibi konuşuyorsun.”

“Akıllı bir adammış o zaman ve değerli bir düşman. Belki onu da sırtından bıçaklarsın, yanışını beraber izleriz.”

Yarvi kırılan burun kemerini yavaşça sıvazladı. Kimin olursa olsun, daha fazla ceset yakma fikri ona huzur vermiyordu. O anlar tekrar tekrar gözünün önünden geçiyordu; bakışlarının Ankran’ı ele vermesi, Şadıkşirram’ın dönmesi, kılıcını saplaması. Neyi değiştirse dostunun canını kurtarabileceğini binlerce kez düşündü ama bu çabasının nafile olduğunu biliyordu.

Artık geri dönüşü yoktu.

Sumael döndü ve kaşlarını çatarak gecenin karanlığına baktı. “Siz de bir ses duydu...”

“Eller yukarı!” dedi karanlıktan, kırbaç kadar sert bir ses. Yarvi yüreği ağzında dönünce uzun boylu bir savaşçının kemerden içeri girdiğini gördü. Cesetlerin ateşiyle devasa görünen adamın parlak bir miğferi ve zırhı vardı, esaslı kılıcı ile kalkanı alevlerin ışığında parlıyordu.

Başka bir ses, “Silahlarınızı bırakın!” derken ikinci adam da karanlıktan çıktı. Elinde gerilmiş bir yay vardı, uzun saç örgüleri yüzüne düşüyordu. Demek ki Vansterliydi. Diğerleri

de birer birer ortaya çıktılar ve çok geçmeden bir düzine savaşçı yarım ay şeklinde sıraya girmiş, çıkış yollarını kapatmıştı.

Yarvi canının daha da sıkılacağını hiç hesaba katmamıştı. Şimdi, büyük hata ettiğini anlıyordu.

Rulf'un gözleri kendi yayına kaydı ama uzanamayacağı kadar uzakta olunca hemen yanındakine döndü. "Vansterliler, senin şu değerli düşmanlar listenin neresinde?"

Hiç karar vermeye çalışırmış gibi başıyla adamları işaret etti. "Bu sayıyla, üst sıraları hak ediyorlar."

Yarvi tanrıların ona verdiği tüm gücü o gün kullanmıştı. Ayak parmaklarıyla Şadikşirram'ın kılıcını itti. Jaud boş ellerini kaldırdı. Sumael iki parmağı arasındaki el baltasını kaldırıp gölgelere attı.

"Peki ya sen, ihtiyar?" diye sordu ilk gelen Vansterli.

"Durumumu gözden geçiriyorum." Hiç bileği taşıyıcı kılıcında bir kez daha gezdirdi. Sanki taşı Yarvi'nin sinirlerine sürmüştü.

"Cevap çelikse, onlarda da bayağı var," diye fısıldadı.

"Silahını bırak." İkinci Vansterli yayını iyice gerdi. "Yoksa senin cesedin de ateştekiyle buluşur."

Hiç iç geçirerek kılıcını yere sapladı. "Çok ikna edici konuşun."

Üç Vansterli öne çıkıp silahları topladılar ve liderlerinin gözetimi altında üstlerini aradılar. "Bu beş kişiyi Vanster'e getiren nedir?"

"Biz gezginiz..." dedi Yarvi, savaşçılardan birinin çantasındaki ıvır zıvırı sallayıp döküşünü izlerken. "Vulsgard'a gidiyoruz."

Okçu kaşlarını kaldırarak ateşi işaret etti. "Ceset yakan gezginler mi?"

“Dünya ne hale gelmiş, dürüst bir adam şüphe çekmeden ceset bile yakamıyor,” dedi Hiç.

Yarvi elinden geldiğince hızlı düşünmeye çalışarak, “Haydutlar yolumuzu kesti,” diye anlatmaya koyuldu.

“Ülkenizi rahatça seyahat edilecek kadar güvenli tutmalısınız,” dedi Rulf.

“Ah, güvenliğimizi artırdığınız için teşekkür ederiz.” Komutan, Yarvi’nin boynuna baktı, sonra Jaud’un yakasını çekip yaralarını ortaya çıkardı. “Köleler.”

“Azat edilmiş köleler,” dedi Sumael. “Ben sahibeleriydim. Tacirim.” Ceketinin cebinden kırışık bir parşömeni dikkatlice çıkardı. “Adım Ebdel Aric Şadıkşirram.”

Adam, Yüce Kral’ın, yakın zamanda meşru sahibinin cesedinden çalınmış izin belgesine baktı. “Bir tacire göre fazla bakımsızsın.”

“İyi bir tacirim demedim.”

“Gençsin de,” dedi komutan.

“Yaşlı bir tacirim demedim.”

“Gemin nerede?”

“Denizde.”

“Neden geminde değilsin.”

“Dibi boylamadan inmenin akıllıca olacağına karar verdim.”

“Gerçekten de kötü bir tacirmiş,” dedi adamlardan biri.

“Yükü de yalan,” dedi bir diğeri.

Komutan omuz silkti. “Neye inanacağına kral karar verir. Bağlayın.”

“Kral mı?” diye sordu Yarvi bileklerini uzatırken.

Adam hafifçe gülümsedi. “Grom-gil-Gorm kuzeye avlanmaya geldi.”

Rulf haklıydı. Bir sonraki düşman zannettiklerinden çok daha yakındaydı.

BATMAMIŞ DALLAR

Yarvi sert adamlara alışıkktı. Babası onlardan biriydi. Ağabeyi de. Thorlby'de, talim meydanında her gün düzinelercesi çalışıyordu. Kral Uthrik'in cenazesinde, sahilde yüzlercesi toplanmıştı. Genç Kral Yarvi'yle birlikte Amwend'e düzenleyecekleri talihsiz sefere çıkmak için. Sadece savaşta gülen yüzler ve silahlarının şeklini almış avuçlar.

Ama Grom-gil-Gorm'un av için yanında getirdiği kadar büyük bir kalabalığı daha önce görmemişti.

"Hiç bu kadar Vansterliyi bir arada görmemiştim," diye homurdandı Rulf. "Hem de Vulsgard'da bir sene geçirdiğim halde."

"Bu bir ordu," diye homurdandı Hiç.

"Çirkin bir ordu," dedi Jaud.

Silahlıydılar, omuzları tehditkârca dikti, gözleri hançer kadar keskin bakıyor, ağızlarından kılıçlar kadar ölümcül

sözler dökülüyordu. Yaralarını, mücevherlerini gösteren bir prenses gibi gururla taşıyorlardı ve müzik olarak bir kadın, ince sesiyle Savaş Ana'ya, dökülen kanlar, çentikli kılıçlar ve çok erken kaybedilmiş yaşamlara dair bir şarkı söylüyordu.

Bu ayı çukurunun ortasındaki kırmızı soslu taze etlerin piştiği ateşlerin arasından yürütülen Yarvi ve arkadaşları çaresizce bağlanmışlardı ve mızraklarla dürtülüyorlardı.

“Bir planın varsa,” diye tısladı Sumael alçak sesle, “şimdi söyle.”

“Bir planım var,” dedi Hiç

“İçinde kılıç var mı?” diye sordu Jaud.

Bir duraksama oldu. “Bütün planlarımda var.”

“Peki, kılıcın var mı?”

Bir duraksama daha. “Hayır.”

“Kılıç olmadan planın ne işe yarayacak?” diye fısıldadı Sumael.

Üçüncü kez duraksama. “Ölüm hepimizi bekliyor.”

Yarvi, katil güruhunun en kalabalık olduğu alanda kocaman bir taht gördü. Tahttaysa kocaman elinde kocaman bir kadeh tutan kocaman bir adam oturuyordu ama eskiden olsa böyle bir karşılaşmada korkardı, oysa bu kez bir fırsatın fısıltılarını duydu. Bir planı yoktu, buna bir fikir bile denemezdi ama Gundring Ana'nın her zaman dediği gibi, *boğulmak üzere olan biri, en yakınındaki batmamış dallara tutunmalıdır.*

“Düşmanlarımızı öldürmek yerine onlarla yapabileceğimiz daha iyi şeyler vardır,” diye fısıldadı.

Hiç burnundan soludu. “Neymiş onlar?”

“Onlarla birlik olmak.” Yarvi derin bir nefes alıp haykırdı: “Grom-gil-Gorm!” Sesi ince ve tarazlıydı ve bir kralın sesi olmaktan son derece uzaktı ama kampta duyulabilecek kadar

yüksekti ve önemli olan da buydu. Alevlerin aydınlattığı yüz surat ona döndü. “Vanster Kralı! Savaş Ana’nın en kanlı oğlu! Kılıçkıran ve Yetim Bırakan, tekrar karşılaştık! Ben...”

Karnını hedef alan yumruk, Yarvi’nin nefesini üzgün bir iniltiyle kesti. “Dilini koparmadan sesini kes, çocuk!” diye hırlayan komutan, öksüren Yarvi’yi dizlerinin üstüne devirdi.

Ama Yarvi’nin sözleri etkili olmuştu.

Önce ağır bir sessizlik çöktü, ardından daha büyük bir ağırlık yaklaştı ve nihayet Grom-gil-Gorm’un bir şarkıyı andıran sesi duyuldu. “Misafir getirmişsin!”

“Dilenciye benziyorlar.” Tasmaşını taktıklarından beri bu sesi duymadığı halde Yarvi, Scaer Ana’nın soğuk sesini rüyalarından hatırlıyordu.

“Nehrin yukarısındaki elf harabesinde bulduk onları, kralım,” dedi komutan.

“Elfe pek benzemiyorlar,” dedi Gorm’un vaizi.

“Ölüleri yakıyorlardı.”

“Doğru ölülerse asil bir iş,” dedi Gorm. “Seni tanıyorum gibi konuştun, çocuk. Bil bakalım mı oynayacaksın benimle?”

Nefes almakta zorlanan Yarvi başını kaldırdı ve bir kez daha botlarını, kemerini, üç kere sarılmış zincirini ve çok daha yukarıda babasının, ülkesinin, halkının en büyük düşmanı, Vanster Kralı’nın sert yüzünü gördü.

“Son karşılaştığımızda... bana bıçağınızı teklif etmiştiniz.” Yarvi, Gorm’un gözlerine baktı. Dizlerinin üstünde, darmadağın ve kan içinde, dövülmüş ve bağlanmış olsa da onun gözlerinin içine bakıyordu. “Fikrimi değiştirirsem sizi bulmamı söylemiştiniz. Bıçağınızı şimdi bana verir misiniz?”

Vanster Kralı kaşlarını çattı, bir eliyle kalın boynunda asılı duran, ölü adamların kılıçlarının kabzasından alınan taşların sıralı olduğu zincirle oynarken ötekiyle de dikkatle bıçaklarını kemerine yerleştirdi. “Bu pek akıllıca olmayabilir.”

“Savaş Ana’nın daha siz beşikteyken sizi kutsadığını ve hiçbir erkeğin sizi öldüremeyeceğini sanıyordum.”

“Tanrılar kendilerine yardım edenlere yardım ederler.” Scaer Ana, nasırlı parmaklarıyla Yarvi’nin çenesini sertçe tutup yüzünü ışığa çevirdi. “Amwend’de yakalanan çocuk bu, aşçının oğlu.”

“Demek o?” diye homurdandı Gorm. “Ama değişmiş. Gözleri daha sert bakıyor.”

Scaer Ana gözlerini kıstı. “Üstelik sana verdiğim tasmayı da çıkarmışsın.”

“Aşındı, çıktı. Köle olmak için doğmamışım.”

“Yine de önümde diz çöküyorsun,” dedi Gorm. “Ne olmak için doğmuşsun?”

Adamları tükürük saçan kahkahalar attılar ama Yarvi’ye ömrü boyunca gülmüşlerdi ve bu durum artık canını yakmıyordu.

“Gett Kralı,” dedi Yarvi bu kez Kara Taht kadar soğuk ve sert bir sesle.

“Ah, tanrılar aşkına,” diye fısıldadığını duydu Sumael’in. “Öldük biz.”

Gorm kocaman gülümsedi. “Odem! Hatırladığımdan gençsin.”

“Ben Odem’in yeğeniyim. Uthrik’in oğlu.”

Komutan, Yarvi’nin kafasına arkadan vurup onu kırık burnunun üstüne düşürdü. Çok utanç verici bir durumdu

Çünkü elleri bağlı olduğundan, düşmemek için elinden bir Şey gelmiyordu. “Uthrik’in oğlu onunla birlikte öldü!”

“Bir oğlu daha vardı, budala!” Yarvi çırpınarak tekrar dizlerinin üstünde durdu, ağzı kan yüzünden tuzluydu. Bu tattan bıkmaya başlamıştı.

Parmaklar Yarvi’nin saından kavrayıp onu ayağa kaldırdı. “Bunu soytarı mı yapayım yoksa casusluktan asayım mı?”

“Bu kararı vermek sana düşmez.” Scaer Ana kolundaki elf bileziklerini şıngırdatarak tek parmağını kaldırmıştı ama komutan tokat yemiş gibi onu bıraktı. “Uthrik’in bir oğlu daha vardı, doğru. Prens Yarvi. Vaizlik sınavına hazırlanıyordu.”

“Ama sınava girmede,” dedi Yarvi. “Onun yerine Kara Taht’a oturdum.”

“Altın Kraliçe böylece gücünü kaybetmemiş olacaktı.”

“Laithlin. Annem.”

Scaer Ana ona uzun uzun bakarken, Yarvi başını kaldırdı, kanayan burnu, bağlı elleri, ve kokan kıyafetlerinin izin verdiğince bir kral gibi ona bakmaya çalıştı. Belki bu tavrı, en azından şüphe tohumlarını ekmesine yeterdi.

“Ellerini zn.”

Yarvi iplerin kesildiğini fark etti ve sol elini teatral bir üslupla, yavaşça ışığa kaldırdı. Bu olak Şeyin görüntüsünün kamp ateşlerinin etrafında neden olduğu mırıltılar bir kez olsun tatmin ediciydi.

“Aradığın bu muydu?” diye sordu.

Scaer Ana, Yarvi’nin elini kendi ellerine aldı, evirip çevirerek baktı ve oğlanın elini kuvvetli parmaklarıyla sıvazladı. “Madem Gundring Ana’nın talebesi oldun, söyle bakalım, o kimin talebesiydi?”

Yarvi tereddüt etmedi. “O zaman Throven Kralı Flynn’in vaizi olan, şimdiyse Papazlık’ın büyükanası ve Yüce Kral’ın birinci hizmetkârı Büyükana Wexen tarafından eğitildi.”

“Kaç tane güvercini var?”

“Üç düzine ve Ölüm onun için Son Kapı’yı açtığında, Skeken Kalesi’ne gönderilmek üzere alnında siyah bir nokta bulunan bir güvercin daha.”

“Gett Kralı’nın yatak odasının kapısı hangi ağaçtan yapılmıştır?”

Yarvi güldü. “Kral, ülkesi ve halkıyla bir olduğundan ve onlardan saklayacağı sırrı olmadığından kapısı yoktur.”

Scaer Ana cılız yüzündeki şaşkınlık ifadesi Yarvi’ye pek tatmadığı bir haz vermişti.

Grom-gil-Gorm bir kaşını kaldırdı. “Doğru cevaplar mı verdi?”

“Evet,” diye mırıldandı vaizi.

“O halde... bu çolak yavrucağ gerçekten Uthrik ile Laithlin’in oğlu, Gett’in meşru kralı Yarvi mi?”

“Öyle görünüyor.”

“Doğru muymuş?” diye ciyakladı Rulf.

“Doğruymuş,” diye soludu Sumael.

Gorm kahkaha atmakla meşguldü. “O zaman bu yıllardır çıktığım en iyi safari! Bir kuş gönder, Scaer Ana ve Kral Odem’in, yolunu şaşırmış yeğeni için ne kadar ödeyeceğini öğren.” Vanster Kralı dönmeye yeltendi.

Yarvi burnundan soluyarak durdurdu onu. “Şanlı ve korkunç Grom-gil-Gorm! Gett’te size kanla sarhoş olan bir deli diyorlar. Throven’de barbar toprakların barbar kralı diyorlar. Skeken Kalesi’nde, Yüce Kral’ın elflerin inşa ettiği kalesinde... eh, orada isminiz bile anılmıyor neredeyse.”

Yarvi, Rulf'un endişeli bir şekilde homurdandığını ve komutanın bastırıldığı öfkesiyle hırladığını duydu ama Gorm düşüncelere dalmış gibi sakalını sıvazladı. "Niyetin beni yüceltmekse, ıskaladın. Ne demek istiyorsun?"

"Tanrıların size gönderdiği bu altın fırsattan bu kadar az istifade ederek onları haklı mı çıkaracaksınız?"

Vanster Kralı kaldırdığı kaşlarıyla vaizine baktı. "Kulağım her zaman daha büyük menfaatlere açıktır."

Onlara istediklerini sat, derdi Yarvi'nin annesi, *elindekileri değil.* "Her ilkbaharda savaşçılarınızı toplayıp sınırı geçerek Gett'e saldırıyorsunuz."

"Bunu bilmeyen yok."

"Peki ya bu ilkbahar?"

Gorm dudaklarını büzdü. "Belki küçük bir gezinti yaparım. Savaş Ana, amcanın Amwend'de yaptığı katliamın intikamını almak istiyor."

Yarvi, sonunda olmasa da o katliamların başındaki kralın kendisi olduğunu belirtmemenin daha iyi olacağına karar verdi. "Tek istediğim bu sene biraz daha ileri gitmeniz. Thorlby'nin surlarına kadar."

Scaer Ana tiksintiyle tısladı. "O kadarcık mı?"

Ama Gorm'un ilgisini çekmişti. "Böyle bir iyilikte bulunursam elime ne geçecek?"

Yarvi'nin ölü babası, katledilen ağabeyi ve boğulan amcası Uthil gibi gururlu adamlar, ondan yardım dilenmek yerine şüphesiz son nefesleriyle Gorm'un yüzüne tükürürlerdi. Ama Yarvi'nin gururu yoktu. Babasının aşağılamalarıyla yok olmuştu. Odem'in tokadıyla yerle yeksan olmuştu. *Güney Yeli*'nde hırpalana hırpalana aşınmıştı. Çorak topraklarda donup buza dönmüştü.

Hayatı boyunca diz çökmüştü, biraz daha diz çökmesinin bir mahsuru yoktu.

“Tahtımı geri almama yardım et, Grom-gil-Gorm ve Odem’in kanının üstünde, Gett Kralı ve senin tebaan olarak önünde diz çökeyim.”

Hiç eğildi ve sıkıdığı dişlerinin arasından öfkeyle fısıldadı. “Çok büyük bir bedel!”

Yarvi onu duymazdan geldi. “Uthil, Uthrik ve Odem. Size en büyük düşmanlığı etmiş kardeşler Son Kapı’dan geçmiş olacak ve Harap Deniz’de Yüce Kral’dan sonraki en güçlü kişi siz olacaksınız. Belki de... zamanla... daha da yüce.”

Bir insan ne kadar güçlenirse güçlensin, derdi Gundring Ana eskiden, hep daha fazla güçlü olmak ister.

Gorm’un sesi boğuk çıktı. “Hiç fena olmaz.”

“Gerçekten fena olmaz,” diye katıldı Scaer Ana. Yarvi’ye bakarken gözleri daha da kısılmıştı. “Becerilebilirse.”

“Dostlarımla Thorlby’ye geçmemize yardımcı olun, ben de deneyeyim.”

“Kendine pek acayip dalkavuklar bulmuşsun,” dedi Scaer Ana, alaycı bakışlarıyla hepsini süzerken.

“Acayip koşullar yüzünden diyelim.”

“Bu sefil yaratık kim?” diye sordu Gorm. Diğerleri akıllıca davranıp yere bakıyorlardı ama Hiç, başını eğmemiş, alev saçan gözlerini kırpmadan Gorm’a bakıyordu.

“Ben gururlu bir Gettliyim.”

“Ah, gururlu Gettiler.” Gorm güldü. “Biz maskara olmuş veya kanı dökülmüş Gettileri daha çok severiz.”

“Ona aldırmayın, kralım. O bir Hiç.” Şiddetle yaşayan adamlar öfkeden beslenseler de mantık ve akılla karşılaştıklarında ne yapacaklarını bilemediklerinden Yarvi annesinin

kullandığı o tatlı ses tonuyla Gorm'un bakışlarını yeniden kendi üzerine çekti. "Başarısız olsam bile güney seferinizden ganimetle döneceksiniz."

Hiç'in tiksintiyi hırlaması boşuna değildi. Gett köyleri yanacak, toprakları yağmalanacak ve Gett halkı ya sürülecek ya da köle yapılacaktı. Yarvi'nin ülkesi, Yarvi'nin halkı... ama bataklığın dibini boylamıştı bir kere ve artık geri dönemezdi. Ya denerken boğulacak ya da kir pas içinde diğer kıyıda çıkacaktı. Kara Taht'ı geri almak için bir orduya ihtiyacı vardı ve Savaş Ana kılıçlarını Yarvi'nin nasırlı ellerine bırakmıştı bile. En azından savaşçıların postalarını Yarvi'nin yaralı bereli boynuna dayamıştı.

"Kazanacak çok şeyiniz var," dedi tatlı dille, usulca, "kaybedecek bir şeyiniz yok."

"Ve Yüce Kral'ın inayeti," dedi Scaer Ana. "Tapınağının inşası bitene kadar savaş yapılmamasını em..."

"Büyükanı Wexen'in kartalları bir zamanlar ricalarla gelirdi." Grom'un şarkıyı andıran sesinde şimdi biraz da öfke vardı. "Sonra taleplerle gelmeye başladılar. Şimdi bize emirler gönderiyor. Bu ne zaman son bulacak, Scaer Ana?"

Vaizi usulca konuştu. "Yüce Kral, Aşağıdیارlılar ve İngilizlerin büyük kısmı onun Tek Tanrısına tapmaya başladı bile. Bir emriyle ölmeye hazırlar..."

"Vanster'e de Yüce Kral mı hükmediyor?" dedi Yarvi, dudak bükerek. "Yoksa Grom-gil- Gorm mu?"

Scaer Ana ağzını büzdü. "Ateşe fazla yaklaşma, çocuk. Hepimizin hesap verdiği biri vardır."

Oysa Gorm çoktan uzaklara dalmış, Gett yerleşimlerini ateşe verip halkını kılıçtan geçirdiğini hayal ediyordu. "Thorlby'nin güçlü surları var," diye mırıldandı, "ve o sur-

ları koruyacak çok sayıda güçlü savaşçısı. Hem de çok fazla. Şehri ele geçirirsem, ozanlarım daha ben ölmeden zaferime destanlar düzmeye başlar.”

“Asla,” diye fısıldadı Hiç ama kimse oralı olmadı. Anlaşma yapılmıştı.

“En güzel yanı da bu,” dedi Yarvi şarkı söyler gibi mırıldanarak. “Siz dışarıda bekleseniz yeter. Thorlby’yi kendi ellerimle size vereceğim.”

IV

MEŞRU KRAL

KARGALAR

Yarvi denizden gelen keskin tuz kokusu yüzünden burnunu kırıstırıp rüzgârdan korunmak için çalıntı pelerininin kürk yakasını yukarı çekti. Hem rüzgârdan hem forsaların kokusundan kaçınmak için. Onlardan biriyken bu kokuya alışmıştı; kaç gece yüzünü Rulf'un koltuk altına gömüp uyumuş ve kokuyu duymamıştı bile. O zaman en az onlar kadar kötü koktuğunu biliyordu. Ama bunu bilmek, kokuyu hafifletmiyordu.

Aksine daha da dayanılmaz bir hal almasına sebep oluyordu.

“Zavallı köpekler.” Jaud kaşlarını çatmış, kış kasarasının korkuluğundan, aşağıda kürekle cebelleşen kölelere bakıyordu. Böyle kuvvetli bir adama göre fazla yufka yürekliydi.

Rulf, kafası kel olmasına rağmen kulağının arkasında biten kısmen ağarmış kahverengi saçını geriye attı. “Onları azat etmek ne güzel olurdu.”

“Peki, Thorlby’ye nasıl gideceğiz?” diye sordu Yarvi. “Birinin kürekleri çekmesi gerekiyor. Siz var mısınız kürek çekmeye?”

Eski kürek arkadaşları aynı anda keskin bakışlarla ona döndüler. “Sen değiştin,” dedi Jaud.

“Değişmek zorunda kaldım.” Hem onlara hem eskiden kendisinin de oturduğu sıralara sırtını döndü. Sumael yüzünde koca bir gülümseme ve eskisinden daha da uzun, kuzgun karası saçları rüzgârda savrulurken korkuluklara yaslanmıştı.

“Halinden memnun görünüyorsun,” dedi Yarvi, onu mutlu gördüğü için kendi de mutlulukla dolarak. Kızı mutlu görmek pek mümkün olmamıştı.

“Yeniden denizde olmak güzel.” Kollarını kocaman açıp parmaklarını oynattı. “Zincirlerimiz olmadan!”

Yarvi gülüşünün solduğunu hissetti çünkü kendisinin hâlâ kıramadığı zincirleri vardı. Ettiği yeminlerle boynuna geçirdiği zincir. Onu Thorlby’ye çeken ve Kara Taht’a bağlayan zincir. Ve Sumael’in önünde sonunda başka bir geminin korkuluğuna çıkacağını biliyordu. Onu Kadim Şehir’e götürüp ondan ayıracak bir geminin.

Sumael’in gülüşü de soldu; sanki aynı anda aynı şey onun da aklına gelmişti ve gözlerini birbirlerinden kaçırıp huzursuz bir sessizlikle, Toprak Baba’nın yanlarından kayıp geçişini izlediler.

Vanster ile Gett, birbirlerinden bu kadar nefret eden iki ülke olmalarına rağmen birbirlerine çok benziyorlardı. Verimsiz kıyılar, ormanlar ve çorak araziler. Yarvi çok az insan görmüştü ve gördükleri de gemiden korkup kaçmışlardı. Gözlerini kısıp güneye baktığında, dağlık bir burnun üzerinde ufacık bir çıkıntı gördü, burada gökyüzünü dumanıyla kirleten evler vardı.

“Şu kasaba hangisi?” diye sordu Sumael’e.

“Amwend.” dedi. “Sınırın yakınında.”

Sefer düzenlediği Amwend. Ya da gemisinden kalkansız atlayıp doğruca bir tuzağa düştüğü yer. Şuradaki de Keimdal’ın öldüğü kule olmalıydı. Hurik’in ona ihanet ettiği kule. Odem’in onu acımasız denize ve çok daha acımasız köleliğe attığı kule.

Yarvi canı yanana kadar çolak elini korkuluğa bastırdığını fark etti. Gözlerini karadan kaçırıp, arkada bıraktıkları beyaz köpüklü suya baktı, küreklerin bıraktığı izler çabucak silinip gidiyordu. Onun kaderi de böyle mi olacaktı? Unutulup gidecek miydi?

Scaer Ana’nın onlarla gönderdiği Rahibe Owd dosdoğru ona bakıyordu. Kaçamak bir bakışın ardından, kömürlü kaleminin altında kayıp duran ufacık bir kâğıt parçasına çabucak bir şeyler yazmaya koyuldu.

Yarvi yavaşça onun yanına gitti. “Beni mi gözetliyorsun?”

“Gözetlediğimi biliyorsun,” dedi başını kaldırmadan. “Bu yüzden buradayım.”

“Benden şüpheleniyor musun?”

“Ben sadece gördüklerimi Scaer Ana’ya aktarıyorum. Neden şüphelenileceğine o karar verir.”

Yuvarlak yüzlü, ufak tefek bir kadındı, yaşını tahmin etmenin hayli zor olduğu insanlardandı ama yine de Yarvi, aralarında fazla yaş farkı olmadığını tahmin edebiliyordu. “Papazlık sınavına ne zaman girdin?”

“İki sene önce,” dedi küçük kâğıt parçasını omzuyla kapatarak.

Yarvi kâğıda bakmayı kesti. Ruhbanların özel bir yazı dili olurdu. Görse de okuyamazdı zaten. “Nasıldı?”

“Hazırsan, zor değil.”

“Ben hazırdım,” dedi Yarvi, Odem’in geldiği o yağmurlu geceyi düşünürken. Kavanozlardan yansıyan alevler, Gundring Ana’nın buruşuk gülümsemesi, soruların ve cevapların saflığı. Öldürülmesi gereken amcaların, yerine getirilmesi gereken yeminlerin, verilmesi gereken zor kararların olmadığı o basit hayata büyük bir özlem duydu. Kitaplara, bitkilere ve tatlı dile. Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmak için büyük bir çaba sarf etmek zorunda kaldı. Şimdi bununla uğraşamazdı. “Ama sınava girme şansım olmadı.”

“Pek bir şey kaçırmadın. Kapının arkasında pürtelaş insanlar. Sana dik dik bakan bir sürü yaşlı kadın.” Mesajını bitirip kâğıdı minik bir top haline getirdi. “Sonra Büyükanne Wexen tarafından öpülme şerefine nail olmak.”

“O nasıldı?”

Rahibe Owd yanaklarını şişirip uzun bir nefes verdi. “Ne kadar bilge bir kadın olursa olsun, son öpücüğümü daha genç birinden almayı yeğlerdim. Uzaktan Yüce Kral’ı bile gördüm.”

“Ben de görmüştüm bir keresinde. Ufak tefek, yaşlı ve doymak bilmez birine benziyordu ve her şeyden şikâyet edip duruyordu. Kendi yemeğinden bile korkuyordu. Ama yanında bir sürü güçlü savaşçısı vardı.”

“Demek ki zaman onu pek değiştirmemiş. Ancak şimdi Tek Tanrı’ya ibadet ediyor, kendi gücüne eskisinden daha da âşık ve bir saatten fazla uyanık kalamıyor. O savaşçılar da katlanarak artmış.” Kafesin örtüsünü kaldırdı. Kuşlar hareket etmedi, içeri dolan ışıktan ürkmедiler ve gözlerini kırpmadan Yarvi’ye baktılar. Siyah kuşlar.

Yarvi kaşlarını çatarak kuşlara baktı. “Karga mı?”

“Evet.” Rahibe Owd kolunu sıvadı, minik kapıyı açıp beyaz kolunu ustalıklıca içeri soktu, kargalardan birini yakalayıp

kafesinden çıkardı. Karga kömürle çizilmişşesine hareketsiz ve sakindi. "Scaer Ana yıllardır güvercin kullanmıyor."

"Hiç mi?"

"Ben onun çırağı olduğumdan beri, hayır." Mesajı kuşun bileğine güzelce bağlayıp usulca konuştu. "Dediklerine göre Gundring Ana'nın gönderdiği bir güvercin yüzüne pençe atmaya kalkışmış. Güvercinlere güvenmiyor." Siyah kuşa eğildi ve "Thorlby'ye bir günlük mesafedeyiz," dedi.

"Thorlby," dedi karga cırlak sesiyle, ardından Rahibe Owd onu havaya attı ve kuş kanat çırparak kuzeye döndü.

"Kargalar," diye mırıldandı Yarvi, karganın beyaz köpüklü dalgaların üstünden uçuşunu izlerken.

"Efendin Grom-gil-Gorm'a verdiği bağlılık sözleri mi?" Hiç, Yarvi'nin yanında durdu, güzel bir kını olmasına rağmen kılıcını bir sevgili gibi kucağından düşürmüyordu.

"Efendim değil, müttefikim," diye cevap verdi Yarvi.

"Tabii ya. Ne de olsa artık köle değilsin." Hiç boynundaki yara izlerini usulca kaşıdı. "O cana yakın insanların yaşadığı çiftlikte tasmalarımızın çıkarılışını unutmadım. Şadıkşirram orayı yakmadan önce. Artık köle değilsin. Ama yine de Vans-terlilerle anlaşmanı dizlerinin üstünde yaptın."

"O sırada hepimiz dizlerimizin üstündeydik," diye homurdandı Yarvi.

"Sormak istediğim, hâlâ dizlerimizin üstünde miyiz? Kara Taht'ı Gett'in en büyük düşmanının yardımıyla aldığı anda pek arkadaş kazanamayacaksın."

"Tahtı ele geçireyim de arkadaşları o zaman kazanırım. Beni asıl endişelendiren, tahttaki düşmanları nasıl ortadan kaldıracığım. Ne yapsaydım? Vansterlilerin bizi yakmasına izin mi verseydim?"

“Belki Gorm’un bizi öldürmesi ile doğduğumuz toprakları ona satmak arasında bir orta yol bulunurdu.”

“Orta yolları bulmak son zamanlarda pek kolay olmadı,” dedi Yarvi sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Hiçbir zaman kolay değildir ama bir kralın işi orta yolu bulmaktır. Bunun bir bedeli olacak.”

“Soru sormayı biliyorsun ama iş cevap vermeye gelince kıvırıyorsun, Hiç. Bana yardım edeceğine yemin etmedin mi?”

Hiç gözlerini kısarak Yarvi’ye baktı, rüzgâr ağarmış saçını savaş görmüş yüzüne vuruyordu. “Bir yemin ettim ve yeminimi yerine getirmeye ya da bu yolda ölmeye kararlıyım.”

“Güzel,” dedi Yarvi dönerken. “Sözünü yerine getirmeni bekleyeceğim.”

Aşağıdaki kürek mahkûmları dişlerini sıkmış terliyor, denetçi, kırbaçla aralarında gezerken ritimle homurdanıyordu. *Güney Yeli*’nin güvertesindeyken Trigg’in yaptığı gibi. Yarvi yanan kaslarını, sırtındaki yakıcı kırbaç darbelerini çok iyi hatırlıyordu.

Ama Kara Taht’a yaklaştıkça yemininin ağırlığı artıyor, sabrı tükeniyordu.

Birilerinin kürekleri çekmesi gerekiyor.

“Daha hızlı!” diye hırladı denetçiye.

DÜŞMANININ HANESİ

Sumael gemiden rıhtıma atladı ve kalabalığı ite kaka, Thorlby rıhtım sahibesinin muhafızlarıyla oturduğu masaya yöneldi. Yarvi de onun arkasından, diğerlerinin önünden, o kadar da çevik olmayan adımlarla ve kaybettiği nüfuzla iskele tahtasının üstünden yürüyerek, hükmetmesi gereken topraklara ayak bastı.

“Benim adım Şadıkşirram,” dedi Sumael, kâğıdı rahat bir tavırla açıp masanın üstüne atarak. “Elimde Yüce Kral’ın, bizzat Büyükana Wexen tarafından damgalanmış ticaret izin belgesi var.”

Geçmelerine izin verir umuduyla en tecrübesiz rıhtım sahibesinin masaya oturmasını beklemişlerdi. Fakat kadın elindeki izin belgesine, boynunda, biri evinin diğeri yazıhanesinin anahtarı olduğu anlaşılan iki anahtarla oynarken kaşlarını çatıp kâğıda o kadar uzun süre baktı ki herkes gerilmeye başlamıştı.

Yarvi, izin belgesinin kenarındaki kuru kan lekesini, midesini altüst eden bir duyguyla fark etti. Kendi elleriyle döktüğü, belgenin asıl sahibinin kanıyla. Rıhtım sahibesi, Sumael'e bakıp herkesin duymaktan korktuğu o sözleri söyledi.

“Sen Şadıkşirram değilsin.” Muhafızlardan biri eldivenli elini mızrağında hafifçe oynatıp Hiç parmağını kemerinden yavaşça kılıcına kaydırınca Yarvi'nin midesi daha da kötüleşti. Her şey burada, rıhtımda, küçük ve çirkin bir kavgayla mı sona erecekti? “Buraya geldiğinde görürdüm onu, genelde sarhoş olurdu...”

Sumael hepsini koruya salacak bir hışımla yumruğunu masaya indirip rıhtım sahibesinin şaşkınlıkla büzülmesine neden olacak şekilde hırlamaya başladı. “Annem Ebdel Aric Şadıkşirram'ın adını ağzına alırken saygılı olacaksın! Son Kapı'dan geçti. Kuzeyin buzlu sularında boğuldu.” Sesi çatladı, elinin tersiyle gözlerini sildi. “İşini bana, sevgi dolu kızı Sumael Şadıkşirram'a emanet etti.” İzin belgesini masadan kaptı ve tekrar bağırmaya başlayarak rıhtım sahibesini, muhafızları ve Yarvi'yi tükürüğe boğdu. “Kraliçe Laithlin'le işim var!”

“O artık kraliçe...”

“Kimden bahsettiğimi biliyorsun! Laithlin nerede?”

“Genelde yazıhanesinde...”

“Onunla konuşacaklarım var!” Ve Sumael dönüp rıhtımdan uzaklaştı.

“Ziyaretçi kabul etmeyebilir...” diye mırıldandı rıhtım sahibesi cılız bir sesle.

Yarvi ve diğerleri de giderken Rahibe Owd elini yavaşça masaya vurdu. “Üstünüze alınmayın, herkese böyle davranır.”

“Başarılı bir performans,” dedi Yarvi, Sumael'e yetişerek. Asılı balıkların, kenara yığılmış ağların ve sabah mahsulü-

nün fiyatını çığırın balıkçıların yanında geçiyorlardı. “Sen olmasan ne yapardık?”

“Neredeyse altıma kaçıracaktım,” diye fısıldadı Sumael. “Peşimizden geliyorlar mı?”

“Bakmıyorlar bile.” Rıhtım sahibesi öfkesini bir sonraki kişiden çıkarıyordu. Çok geçmeden onu arkalarında bıraktılar.

Sonunda evine varmıştı ama Yarvi kendini yabancı gibi hissediyordu. Her şey hatırladığından daha küçük, daha yavan geliyordu. Boş rıhtımlar ve tezgâhlar, terk edilmiş binalar. Tanıdık bir yüz gördüğünde yüreği hopluyordu ve suç mahal-linden kaçan hırsız gibi kukuletasını başına iyice geçiriyordu. Soğuk havaya rağmen sırtı ter içinde kalmıştı.

Birileri onu tanıyacak olursa, haber kısa sürede Kral Odem’in kulağına gider ve Odem, Amwend kalesinin burç-larında başladığı işi bitirmek için fazla beklemezdi.

“Şunlar atalarının mezarları mı?”

Hiç dağınık saçlarının arasından kuzeye, upuzun ve yalnız sahildeki ot bürümüş tepeciklere bakıyordu. En yakındakinin üzerinde birkaç aylık otlar bitmişti.

“Öldürülen babam Uthrik’in mezarı.” Yarvi çenesini oynattı. “Ve boğulan amcam Uthil ile tarihin karanlığında kaybolan diğer Gett krallarının mezarları.”

Hiç ağarmış sakallarını kaşdı. “Onların önünde yemin ettin.”

“Senin benim önümde ettiğin gibi.”

“Korkma.” Hiç şehri çevreleyen en dış surdaki kalaba-lık kapıdan geçerken sırtıyordu. O deli, parlak gözlü sırtış Yarvi’yi daha da korkutuyordu. “İnsanlar unutabilir ama çelik asla unutmaz.”

Rahibe Owd, Thorlby sokaklarını, Thorlby'nin oğullarından biri olan Yarvi'den daha iyi biliyor gibiydi. Thorlby kralından. Yokuş yukarı zikzak çizerek onları dar sokaklardan, kayaların üstüne tünemiş uzun ve daracık evlerin arasından geçirdi. Gett'in gri kemikleri şehrin derisinin altından kendini gösteriyordu. Onları, kölelerin zengin sahiplerinin testilerini doldurduğu akarsuların üstündeki köprülerden geçirdi. En sonunda da Yarvi'nin doğduğu, büyüdüğü, her gün aşağılandığı, vaiz olmak için eğitim gördüğü ve kral olduğunu öğrendiği hisarın gölgesinde kalan uzun, ince bir avluya getirdi.

"Ev burada," dedi Rahibe Owd. Göz önünde bir yerdi. Yarvi'nin sık sık bu evin önünden geçtiği olurdu.

"Neden Gorm'un vaizinin Thorlby'de evi var?"

"Scaer Ana zeki bir vaizin, düşmanının hanesini kendi hanesinden daha iyi bilmesi gerektiğini söyler."

"Özlü sözleri Scaer Ana da Gundring Ana kadar seviyor," diye homurdandı Yarvi.

Owd anahtarı çevirdi. "Papazlık böyle bir şeydir."

"Jaud'u yanına al." Yarvi, Sumael'i kenara çekip usulca konuştu. "Yazıhaneye git ve annemle konuş." Şansları varsa, Hurik şimdi talim meydanındadır.

"Ne diyeceğim?" diye sordu Sumael. "Ölü oğlunun geri döndüğünü mü?"

"Ve pelerinin tokasını sıkımayı öğrendiğini. Onu buraya getir."

"Ya bana inanmazsa?"

Yarvi, yüzünü ekşitip ona baktığı zamanları hatırlayınca annesinin buna inanmayacağına karar verdi. "O zaman başka bir yol bulmamız gerekecek."

“Ya bana inanmayıp onurunu kırdığım için öldürülmemi isterse?”

Yarvi duraksadı. “O zaman *benim* başka bir yol bulmam gerekecek.”

“Aranızda kimlere kötü hava bahtı ya da kötü silah bahtı düştü?” diye cınladı bir ses meydana. Yeni yapılmış, önünde beyaz mermer sütunlar olan kocaman bir binanın önünde toplanan kalabalık, çuval bezinden mütevazı cüppesiyle kollarını açmış, vaaz veren keşişe bakıyorlardı. “Aranızda, pek çok tanrıya dua edip de duası kabul olmayan kaç kişi var?”

“Benim dualarım kabul olmadığı için dua etmeyi bıraktım,” diye mırıldandı Rulf.

“Tevekkeli değil!” diye haykırdı keşiş. “Çünkü birçok tanrı değil, tek bir tanrı var! Elflerin şeytani büyülerini bile onu parçalamaya yetmedi! Tek Tanrı’nın kolları ve tapınağının kapıları hepinize açıktır!”

“Tapınak mı?” Yarvi kaşlarını çatı. “Annem orayı darp-hane olsun diye inşa ettirdi. Her biri aynı ağırlıkta olan madeni paralar basacaklardı.” Şimdi Tek Tanrı’nın –Yüce Kral’ın tanrısının– yedi ışın! güneşi kapının üzerine yerleştirilmişti.

“Huzuru, merhameti, koruyuculuğunu karşılık beklemeden sunar!” diye haykırdı keşiş. “Tek istediği, onun sizi sevdiği gibi sizin de onu sevmeniz!”

Hiç taşların üstüne tükürdü. “Tanrıların sevgiyle ne işi olurmuş?”

“Burası değişmiş,” dedi Yarvi meydana bakıp kukuletasını daha da indirerek.

“Yeni kral,” dedi Sumael yaralı dudağını ısırarak, “yeni kurallar.”

BÜYÜK MENFAATLER

Kapının aniden açıldığını duyunca Yarvi kaskatı kesildi. Koridordaki ayak seslerini işittiler, Yarvi güçlükle yutkundu. Kapı açılınca Yarvi çekine çekine o tarafa yöneldi, nefesi daralıyordu...

Elleri kılıçlarında iki köle içeri girdi. Gümüş tasmalı, geniş omuzlu iki Ingling. Hiç hemen kılıcına davrandı.

“Hayır!” dedi Yarvi. Bu ikisini tanıyordu. Annesinin köleleri.

Şimdi de sahibeleri, arkasında Sumael’le birlikte içeri giriyordu.

Hiç değişmemişti.

Uzun boylu ve sert, altın saçları yağlanmış ve parlak buk-leler halinde toplanmıştı. Az mücevher takmıştı ama taktıkları karşısındakini utandıracak büyüklükteydi. Kraliçe’nin büyük anahtarı, Gett hazinesinin anahtarı, zincirinde asılı değildi artık. Yerine kan damlalarını andıran koyu renkli yakutlarla bezeli daha küçük bir anahtar asılmıştı.

Yarvi dostlarını kral olduğuna inandırmakta zorlanmış olabilirdi ama annesi bu küçük odanın her köşe bucağını hem de hiç çaba göstermeden olanca asaletiyle dolduruvermişti.

Rulf, “Tanrılar aşkına,” diye ciyaklayıp dizlerinin üstüne çökünce Rahibe Owd, Jaud, Sumael ve iki köle de onun peşinden çabucak dizlerinin üstüne çöktüler. En son, gözleri ve kılıcının ucu o sırada yere bakan Hiç diz çöktü. Böylece ayakta kalanlar yalnızca Yarvi ile annesi oldu.

Annesi diğerleri yokmuş gibi davranıyordu. Onlardan başka kimse yokmuş gibi o Yarvi’ye, Yarvi ona bakıyordu. Ta ki bir adım önünde duruncaya kadar ne gülüp ve yüzünü asarak ona yaklaştığında o kadar güzel görünüyordu ki ona bakmaktan gözleri acıyan Yarvi, gözlerinin yaşlarla yandığını fark etti.

“Oğlum,” diye fısıldayıp oğluna sarıldı. “Oğlum.” Öyle sıkı sarılmıştı ki neredeyse oğlanın canı yanıyordu. Onun gözyaşları oğlunun kafasını ıslatırken Yarvi’nin gözyaşları da annesinin omzunu ıslatıyordu.

Yarvi evine dönmüştü.

Annesinin ondan ayrılması biraz zaman aldı. Yanından uzaklaşmadan özenle yanaklarını sildi. Yarvi artık annesinin yüzüne bakmak için başını kaldırmasına gerek olmadığını fark etti. Büyümüştü. Birçok açıdan hem de.

“Arkadaşın doğru söylüyormuş,” dedi annesi.

Yarvi yavaşça başını salladı. “Hayattayım.”

“Ve pelerin tokenı sıkmayı öğrenmişsin,” dedi annesi, tokenın yerine oturup oturmadığını kontrol ederek.

Sessizce oğlunun hikâyesini dinledi.

Sessizce akını ve Amwend’in nasıl yandığını dinledi. Odem’in ihanetini ve Yarvi’nin kudurmuş denize nasıl düştüğünü dinledi.

Gett'in yarım bir kralı mı olacak?

Sessizce oğlunun köle oluşunu, köle olarak satılışını dinledi ve gözleri bir tek boynundaki yara izlerine bakarken hareket etti.

Bunlar da pek zavallı yaratıklarmış.

Sessizce Yarvi kölelikten kaçtı, buzdaki uzun yolculuğu yaptı, elf harabelerinde canı için savaştı ve tüm bunlar olup biterken anlattıklarını müzikle anlatsa nasıl bir şarkı ortaya çıkar diye merak etti.

Güzel bir destandaki tüm kahramanların hayatta kalmasını bekleyemezsiniz.

Ankran ve Şadıkşirram'ın ölümüne sıra geldiğinde, Yarvi elindeki kanlı bıçağı, dövüşürken çıkardıkları iniltileri hatırlayınca boğazı düğümlendi. Gözlerini kapadı, konuşamadı.

Dövüşmek için iki ele ihtiyacın olabilir ama birini sırtından bıçaklamak için tek el yeter.

Annesinin, elini onun elinin üstüne koyduğunu fark etti. “Seninle gurur duyuyorum. Baban da duyardı. Artık önemli olan tek şey, bana geri dönmüş olman.”

“Bu dördü sayesinde,” dedi Yarvi, acı tükürüğünü yutarak.

Annesi Yarvi'nin dostlarını süzdü. “Size minnettarım.”

“Önemli değil,” diye homurdandı Hiç. Gözlerini yere dikmiş, yüzünü saçlarının ardına gizlemişti.

“Benim için bir şerefti,” dedi Jaud başını eğerek.

“O olmasa biz de kurtulamazdık,” diye mırıldandı Rulf.

“Her adımda başımın belası oldu,” dedi Sumael. “Bir daha olsa, onu denizde bırakırdım.”

“O zaman seni eve götüren bulacaktın gemiyi nasıl bulurdun?” diye soran Yarvi ona bakarak sırıttı.

“Ah, elbet bulurdum bir yolunu,” dedi Sumael gülümseyerek.

Annesi onlara katılmadı. Birbirlerine nasıl baktıklarını görünce gözlerini kıstı. “Oğlum senin için ne ifade ediyor, kızım?”

Sumael şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, esmer yanakları kızardı. “Ben...” Yarvi, Sumael’in böyle dut yemiş bülbüle döndüğünü daha önce hiç görmemişti.

“O benim dostum,” dedi Yarvi. “Benim için kendi hayatını tehlikeye attı. O benim kürek arkadaşım.” Duraksadı. “O benim ailem.”

“Öyle mi?” Yarvi’nin annesi hâlâ Suamel’e dik dik bakıyordu, Sumael de ilgiyle zemini incelemekle meşguldü. “O zaman benim de ailem demektir.”

Gerçekte Yarvi birbirleri için ne ifade ettiklerinden emin değildi ve bunu annesinin önünde sorgulamak ona hiç çekici gelmiyordu. “Burası değişmiş.” Tek Tanrı’nın keşişinin yaka-rışlarının belli belirsiz duyulduğu pencereyi başıyla işaret etti.

“Burası yıkılmak üzere.” Annesi onunla göz göze geldiğinde bu kez o gözlerde çok daha fazla öfke vardı. “Gundring Ana’ya kartalla mesaj geldiğinde, ölümünün ardından giydiğim siyah yas elbisemi daha yeni çıkarmıştım. Yüce Kral’dan Skeken Kalesi’ndeki düğüne bir davet geldi.”

“Gittin mi?”

Annesi burnundan soludu. “Katılmak istemedim, hâlâ da istemiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü Büyükana Wexen’in istediği gelin benim, Yarvi.” Yarvi’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ya.”

“Evet. Ya. Beni o yaşlı kalıntının anahtarına zincirleyip samanı altına dönüştürmemi istiyorlar. Yılan amcan ve solucan

kızı her fırsatta bana zorluk çıkarıyor ve burada inşa ettiğim her şeyi yıkmak için ellerinden geleni yapıyorlar.”

“İsriun mu?” diye mırıldandı Yarvi, sesi hafifçe çatallaşırken. Neredeyse “sözlüm” diye ekleyecekti ama Sumael’e bakınca orada kesmenin daha iyi olacağına karar verdi.

“Adını biliyorum,” diye homurdandı annesi. “Ağzıma almamayı tercih ederim. Yapması yıllar süren anlaşmaları bozuyorlar, güçbela kurulmuş dostlukları bir anda düşmanlıklara çeviriyorlar ve yabancı tüccarların mallarına el koyup onları pazardan kovuyorlar. Amaçları Gett’i mahvetmekse daha iyi bir iş çıkaramazlardı. Darphanemi Yüce Kral’ın sahte tanrısına tapınak yaptılar, gördün mü?”

“Şey gibi...”

“Yüce Kral’ın diğerlerinden yükseğe oturması gibi, Tek Tanrı da diğerlerinin üzerinde durur.” Yarvi’yi ürküten neşesiz bir kakhaha attı. “Onlarla savaşıyorum ama kaybetmeye başladım. Cenk meydanından anlamıyorlar ama Kara Taht onların elinde. Hazinenin anahtarı onlarda. Bulduğum her silahla, her stratejiyle onlarla her gün savaştım...”

“Kılıç dışında,” diye homurdandı Hiç kafasını kaldırmadan.

Yarvi’nin annesi keskin bakışlarını ona çevirdi. “Sıra ona geldi. Ama Odem güvenliği konusunda işi şansa bırakmıyor ve Gett’in tüm savaşçıları onun yanında. Hanemde kırk adamdan fazlası yok. Hurik var...”

“Hayır,” dedi Yarvi. “Hurik, Odem’in adamı. Beni öldürmeye çalıştı.”

Annesinin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Hurik benim Seçilmiş Kalkanım. Bana hiçbir zaman ihanet...”

“Bana kolaylıkla ihanet etti.” Yarvi, Hurik’in Keimdal’ın kanına bulanmış yüzünü hatırladı. “İnan bana, unutabileceğim bir an değildi.”

Annesi dişlerini göstererek, titreyen yumruğunu masaya vurdu. “Onu bataklıkta boğduracağım. Ama Odem’i yenmek için bir orduya ihtiyacımız var.”

Yarvi dudaklarını yaladı. “Yolda bir ordum var.”

“Oğlumun yerine bir büyücü mü geldi yoksa? Nereden geliyor o ordu?”

“Vanster’den,” dedi Hiç.

Gergin bir sessizlik oldu. “Anlıyorum.” Yarvi’nin annesi bakışlarını Rahibe Owd’a çevirince, o da özür diler gibi gülümsedi, boğazını temizleyip yere baktı. Annesi odadayken pek az kişi başını yerden kaldırırdı. “Yoksa Grom-gil-Gorm’la anlaşma mı yaptın? Babanı öldüren ve seni köle olarak satan adamla?”

“Babamı o öldürmedi. Bundan eminim.” En azından büyük ölçüde emindi. “Kocanı ve oğlunu Odem öldürdü; kendi kardeşi ile yeğenini. Rüzgârın bize sunduğu fırsatlardan yararlanmalıyız.”

“Gorm karşılığında ne istedi?”

Yarvi dilini kuru ağzında gezdirdi. Altın Kraliçe’nin anlaşmanın hiçbir detayını gözden kaçırmayacağını bilmeliydi. “Önünde diz çöküp ona bağlılığımızı sunmamızı.” Odanın diğer köşesinden Hiç’in öfkeli homurtusu duyuldu.

Annesinin bir gözü seğirdi. “En nefret ettikleri düşmanlarının önünde krallarının diz çökmesi? Halkımız böylesi bir şeytanla pazarlığa ne der?”

“Odem’i mezbeleliğe gömdükten sonra istediklerini düşünebilirler. Ayaklarımın üstünde dilenci olacağıma, dizlerimin üstünde kral olurum. Nasılsa sonra ayağa kalkarım.”

Annesinin ağzının kenarında minik bir tebessüm belirdi. “Babandan çok bana çekmişsin.”

“Bundan gurur duyuyorum.”

“Yine de o kasabı Thorlby’ye sokmak... Şehrimizi mezbahaya çevirmek...”

“O sadece şehirdeki savaşçılar için yem olacak,” dedi Yarvi. “Hisardaki savaşçıları dışarı çekecek. Kayalığın altındaki tünellerden içeri gireceğiz, Çığlık Kapısı’nı kapatacağız ve Odem’e en savunmasız anında saldıracağız. Bunun için yeterli sayıda iyi adam bulabilir misin?”

“Belki. Sanırım. Ama amcan aptal değil. Ya tuzağına düşmezse? Ya adamlarını hisarda tutup güven içinde beklerse?”

“Böyle yapıp, Kılıçkıran, kapısının önünde onunla dalga geçerken korkak gibi mi görünsün?” Yarvi öne eğilip annesinin gözlerine baktı. “Hayır. Onun oturduğu yerde oturdum ve nasıl düşündüğünü biliyorum. Odem Kara Taht’ta yeni. Destanlara yaraşır zaferleri yok. Hem önce babamın anısı ve Uthil amcamın zaferleriyle başa çıkması gerekiyor.” Yarvi gülümsedi çünkü kendisinden daha iyi kardeşlerin gölgesinde kalmanın nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordu. “Odem, ağabeylerinin yapamadığını yapmak gibi altın bir fırsatı kaçırmayacaktır. Grom-gil-Gorm’u yenip şanlı bir savaşçı kral olduğunu kanıtlamak.”

Annesinin gülümsemesi yüzüne yayılınca, Yarvi daha önce de kendisine böyle hayranlıkla bakıp bakmadığını merak etti. “Ağabeyinin senden daha fazla parmağı olabilir ama tanrılar tüm aklı sana vermiş. Çok kurnaz bir adam olmuşsun, Yarvi.”

Demek ki doğru kullanıldığında empati ölümcül bir silah olabiliyordu. “Demek ki onca yıllık vaizlik eğitimim boşa gitmemiş. Yine de Odem’e yakın birinden yardım almak şansımızı artıracaktır. Gundring Ana’ya gidebiliriz...”

“Hayır. O Odem’in vaizi.”

“O benim vaizim.”

Yarvi’nin annesi başını salladı. “En iyi ihtimalle sadakati bölünür. Çoğunluğun iyiliği için neyi seçeceğini kim bilir? Halihazırda yolunda gitmeyen onca şey varken.”

“Ama kazanılacak çok şey var. Büyük menfaatler büyük risk gerektirir.”

“Gerektirir.” Annesi ayağa kalktı, eteğini silkti ve hayretle oğluna baktı. “En sevdiğim oğlum ne zaman bir kumarbaz oldu?”

“Amcası onu denize atıp doğum hakkını çaldığında.”

“Seni hafife aldı, Yarvi. Ben de öyle yapmıştım. Ama ben hatamdan ders almaktan memnunum.” Gülümsemesi silinip sesine ölümcül bir tını eklendi. “Mirası ona kanlı bir hesap getirecek. Kuşunu Grom-gil-Gorm’a gönder, küçük rahibe. Gelişini dört gözle beklediğimizi söyle.”

Rahibe Owd yere kadar eğildi. “Göndereceğim, kraliçem ama... bir kere gönderdiğimde, bunun geri dönüşü olmaz.”

Yarvi’nin annesi neşesiz bir kahkaha patlattı. “Sahibene sor, rahibe. Ben geri adım atan biri değilimdir.” Elini masanın üstünden uzatıp Yarvi’nin cılız elini tuttu. “Oğlum da değildir.”

KARANLIKTA

“**B**u çok büyük bir risk,” diye fısıldadı Rulf karanlıkta duyulmaz olan sesiyle.

“Hayatın kendisi zaten risktir,” diye cevapladı Hiç. “Doğduğun andan itibaren.”

“İnsan yine de çılgık atarak Son Kapı’ya çırılçıplak koşabilir ya da ayaklarını sürüye sürüye diğer tarafa gidebilir.”

“Öyle ya da böyle, Ölüm bizi bekler,” dedi Hiç. “Ben onunla yüzleşmeyi tercih ederim.”

“Bir dahaki sefere başka bir yerde olmayı seçiyorum ben.”

“Yetti artık ağız dalaşınız!” diye hırladı Yarvi. “Son kemik için kapışan yaşlı tazılar gibisiniz!”

“Hepimiz kral gibi davranamıyoruz,” diye mırıldandı Rulf, iğneleyici bir ses tonuyla. Belli ki her gün yanınızdaki kovaya sıçan biriyle birlikteyseniz, onun tanrılar ve insanlar arasında oturduğunu kabullenmek öyle kolay olmuyordu.

Sürgüler yılların pasıyla çığlık atarken kapı bir toz bulutuyla açılıverdi. Annesinin Inglinglerinden biri ötedeki daracık geçite sıkışmış, asık suratıyla onlara bakıyordu.

“Seni gören oldu mu?” diye sordu Yarvi.

Köle hayır anlamında başını salladı, döndü ve alçak tavan yüzünden başını eğerek dar merdivenden çıkmaya başladı. Yarvi ona güvenilip güvenilmeyeceğini merak etti. Annesi güvenileceğini düşünüyordu ama Hurik’e de güvenmişti. Yarvi ailesinin her şeyin en iyisini bildiğini düşündüğü çocukça inancını geride bırakmıştı.

Son birkaç ayda, inandığı pek çok şeyi geride bıraktığı gibi.

Merdiven kocaman bir mağaraya açıldı, kaya tavan yer yer kireçli çıkıntılarla kaplıydı ve her çıkıntının ucundan bir çiy damlası uzanıyor, meşalelerin ışığında parlıyordu.

“Hisarın altında mıyız?” diye sordu Rulf, üstlerindeki kayanın akıl almaz ağırlığına endişeyle bakarken.

“Kaya tünellerle dolu,” dedi Yarvi. “Eski elf tünelleri ve yeni mahzenler. Gizli kapılar ve casus delikleri. Bazı kralar ve tüm papazlar bazen görünmeden hareket etmek ister. Ama buraları benim gibi bilen yok. Çocukluğumun yarısını gölgelerde geçirdim. Babamdan ve ağabeyimden kaçarak. Bir kuytudan diğerine sürünerek. Görünmeden görmeyi ve gördüklerimin bir parçası olmayı öğrendim. Dışına itilmediğim bir hayat uydurdum kendime.”

“Hüzünlü bir hikâye,” diye mırıldandı Hiç.

“Acıklı bir hikâye.” Yarvi, birinin gelip onu bulmasını bekleyen ama onu arayacak kadar önemsemediklerini bilip karanlıkta ağlayan zavallı çocuk halini tiksintiyle hatırlayarak başını salladı. “Ama hâlâ mutlu bir sonla bitebilir.”

“Bitebilir.” Hiç elini yanından geçtikleri duvarda sürüdü. Binlerce yıllık ama sanki dün yapılmış gibi pürüzsüz, yekpâre bir elf taşıydı. “Annenin adamları görünmeden buradan girebilir.”

“Odem’inkiler Grom-gil-Gorm’un peşinden giderken.”

Ingling durmaları için elini kaldırdı.

Tünel yuvarlak bir kuyuyla sona erdi. Tepede bir ışık dairesi, aşağıda suyun soluk parıltısı. Kıvrılarak çıkan bir merdiven vardı; Yarvi’nin kürekkemiği pürüzsüz elf taşına sürtünerek, ayak parmakları botlarının içinde sıkışarak ve alnı ter içinde kalarak yan çıkmasına sebep olacak kadar dardı. Yolu yarısında yukarıdan bir gürültü geldi ve bir şey hızla yüzünün yanından geçtiğinde Yarvi ürktü. Rulf kolundan yakalamasa devrilip düşecekti.

“Saltanatının bir kova yüzünden kısa sürmesini istemeyiz.”

Kova suya düşünce Yarvi derin bir nefes verdi. İsteddiği son şey, yine soğuk suya düşmektir.

Bir anda kadınların tuhaf şekilde yüksek sesle konuşmalarını duymaya başladılar. “...hâlâ hayır diyormuş.”

“Sen Uthrik gibi bir adamın karısı olduktan sonra o bunak şeyle evlenmek ister miydin?”

“Kadının ne istediği önemli değil. Bir kral insanlar ile tanrılar arasında oturduğuna göre, Yüce Kral da tanrılar ile krallar arasında oturuyordur. Kimse ona sonsuza dek hayır diyemez...”

Tırmanmaya devam ettiler. Yine gölgeler, yine basamaklar, yine utanç dolu anılar, yaşlı sayılan ama aşağıdaki tünellerden birkaç bin yıl daha genç insanların yerleştiği kaba taşlar, tavanın yanındaki açıklıklardan sızan güneş ışığı.

“Kraliçe kaç adam satın aldı?” diye sordu Rulf.

“Otuz üç,” dedi Ingling omzunun üstünden. “Şimdilik.”
“İyi adamlar mı?”

“İyi adamlar.” Ingling omuz silkti. “Bahtlarına göre öldürecek ya da ölecekler.”

“Odem’in böyle kaç adamı var?” diye sordu Hiç.

“Çok,” dedi Ingling.

“Bu onların çeyreği olabilir.” Yarvi, bir aralıktan süzülen ışığın nereden geldiğini görmek için ayakucunda yükseldi.

O gün talim meydanı, hisar bahçesinde kurulmuştu, kadim sedir ağacı köşedeydi. Savaşçılar kalkan alıştırması yapıyor, duvar ve kama düzenini oluşturup bozuyorlardı. Çelik güneşin altında parlıyor, tahtaya vuruyordu, hareket halindeki ayakların sesi duyuluyordu. Hunnan Usta’nın kalkanlarını birleştirmeleri, yan yana durmaları, aşağıdan vurmaları emri soğuk havada belli belirsiz duyuluyordu. Eskiden Yarvi’ye de böyle emirler yağdırırdı ama hiçbiri işe yaramamıştı.

“Amma çok adam varmış,” dedi Hiç, durumu küçümseme alışkanlığıyla.

“İyi eğitilmiş ve savaş görmüş adamlar, kendi topraklarındalar,” diye ekledi Rulf.

“Benim toprağımdalar,” dedi Yarvi sıkıttığı dişlerinin arasından. Onlara yolu göstermeye devam etti, her adım, her taş, her köşe tanıdıktı. “Şurayı görüyor musun?” Rulf’u yanına çekip hisarın kapılarından birini gören dar aralıktan baktırdı. İki yanında nöbetçilerin durduğu süslemeli ahşap kapılar açıldı ama kemerin üstünde, cilalı bakır parlıyordu.

“Çığlık Kapısı,” diye fısıldadı Yarvi.

“Niye öyle deniyor?” diye sordu Rulf. “Bu iş ters giderse atacağımız çığlıklar yüzünden mi?”

“Orasını boş ver. Yukarıdan inip hisarı kapatıyor. Mekanizmayı altı rahip tasarlamış. Kapıyı tek bir gümüş iğne tutuyor. Sürekli korunuyor ama odaya çıkan gizli bir merdiven var. Zamanı gelince, Hiç ve ben yanımıza bir düzine insan alıp orayı ele geçireceğiz. Rulf, sen de okçularla çatıya çıkacaksın ve amcamın korumalarını hedef tahtası olarak kullanmak için hazır bekleyeceksin.”

“Güzel hedef olur onlardan.”

“Doğru zamanda iğneyi çekeceğiz, kapı inecek ve Odem içeride sıkışıp kalacak.” Çığlık Kapısı düşerken amcasının yüzünü hayal eden Yarvi bir kez daha bunu yapmanın söylediği kadar kolay olmasını diledi.

“Odem sıkışıp kalacak...” Hiç’in gözleri karanlıkta parladı. “Biz de öyle.”

Son talim de sona erince avludan sevinç haykırıışları yükseldi. Bir taraf kazanmıştı, ötekiye yerdedi.

Yarvi sessiz Ingling’e başıyla işaret etti. “Annemin kölesi size yolları gösterecek. İyi öğrenin.”

“Sen nereye gidiyorsun,” diye sordu Rulf ve ardından tereddütle ekledi: “Kralım?”

“Yapmam gereken bir şey var.”

En ufak bir gürültü bile ona ihanet etmesin diye nefesini tutan Yarvi küf kokulu karanlıkta Barış Baba’nın bacaklarındaki gizli kapıya yaklaştı, casus bölmesinden Tanrılar Salonu’na baktı.

Daha öğlen olmamıştı ve Gett Kralı, olması gereken yerdedi; Kara Taht’ta. Arkası dönük olduğu için Yarvi amcasının yüzünü göremiyor yalnızca omuzlarını ve başındaki Kral Tacı’nı görebiliyordu. Sağında, papaz taburesinde oturan Gundring Ana’nın, asasını tutan elleri titriyordu.

Platformun aşağısında, Gett'in en iyilerinden oluşan, en iyi tokalarıyla, cilalanmış anahtarlarıyla, itaatkâr bir şekilde gülümseyen, loş ışıktaki belli belirsiz yüzler seçiliyordu. Yarvi'nin babasının cenazesinde ağlayıp bir daha onun gibisinin gelip gelmeyeceğini merak eden erkek ve kadınlar. Bu kişi elbette kralın en küçük, sakat oğlu değildi.

Ve tahtın önündeki basamaklarda, arkasında Hurik'le başını eğmeyen annesi duruyordu.

Odem'in yüzünü göremiyordu Yarvi ama düzmece kralın sesinin geniş mekânda yankılandığını işitti. Her zamanki gibi sakin ve mantıklıydı. Kış kadar sabırlıydı ve Yarvi onun sesini duyunca ürperdi. “Şerefli kardeşime Skeken Kalesi'ne gitmek için ne zaman yola çıkmayı planladığını sorabilir miyim?”

“İlk fırsatta, kralım,” diye cevapladı Yarvi'nin annesi. “Önce halletmem gereken önemli işlerim...”

“Hazinenin anahtarını artık ben takıyorum.”

Yarvi bölmenin kenarından bakınca Kara Taht'ın diğer tarafında Isriun'un oturduğunu gördü. Sözlüsü. Tabii ondan önce de ağabeyinin. Boynunda hazinenin anahtarı asılıydı ve belli ki korktuğu kadar ağır değildi. “Senin işini ben devralırım, Laithlin.”

Bu salonda, titreyen sesiyle ona söz veren kızıdan daha farklı görünüyordu. Kara Taht'a dokunurken Isriun'un gözlerinin nasıl parladığını hatırladı ve şimdi babasına bakarken gözleri yine öyle parlıyordu.

Belli ki Amwend'e yelken açtığından beri değişen tek kişi Yarvi değildi.

“Çabuk hallet,” dedi Odem.

“Böylece hepimizin Yüce Kraliçesi olabilirsiniz,” diye ekledi Gundring Ana. Asasını bir an yukarı kaldırıncı elf metali hafifçe parladı.

“Ya da Büyükana Wexen’in saymanı olarak diz çökerim,” diye tersledi Yarvi’nin annesi.

Sessizliğin ardından Odem usulca, “Daha kötü kaderler de var, kardeşim. Üstümüze düşeni yerine getirmeliyiz. Gett için en iyisini yapmalıyız. Sen de üstüne düşeni yap,” dedi.

“Kralım,” dedi Yarvi’nin annesi dişlerini sıkıp eğilirken. Yarvi sık sık bunu hayal etse de annesinin böyle aşağılanması içini yakıcı bir nefretle doldurdu.

“Şimdi beni tanrılarla yalnız bırakın,” diyen Odem, bir el hareketiyle hizmetçilerini gönderdi. Kapılar açıldı ve şanlı erkek ve kadınlar eğilip sonsuz saygılarını göstererek güneşe çıktılar. Yarvi’nin annesi de Hurik’le birlikte çıktı. Gundring Ana onun arkasından çıktı, en son da bir zamanlar Yarvi’ye gülümsediği gibi kapıda durup babasına gülümseyen Isriun.

Kapılar yankılanan bir gürültüyle kapandı ve içeride ağır bir sessizlik çöktü. Odem, orada oturmak acı veriyormuş gibi inleyerek Kara Taht’tan kalktı. Arkasına dönünce Yarvi’nin göğsü sıkıştı.

Amcasının yüzü tıpkı hatırladığı gibiydi. Sert hatları ve sakalındaki gümüşü tellerle güçlü bir yüz. Yarvi’nin babasının yüzüne çok benziyordu ama Yarvi’nin, babası Kral Uthrik’te hiç göremediği bir yumuşaklık ve sevgiyle doluydu.

Nefret kalbini doldurup tüm korkularını, amcasını Kara Taht’tan indirmek için kan dökmenin değip değmeyeceği konusundaki şüphelerini silip götürmeliydi.

Ama bunun yerine düşmanını, ailesinin katili ve krallığının hırsızını gördüğünde yüreği ona ihanet etti ve Yarvi

onca duygu arasından sevgiyi hissetti. Ailesinde ona şefkat gösteren tek kişi için. Sevilmeye değer olduğunu hissettiren tek kişi için. Sonra bu adamı kaybetmenin acısını hissedince gözleri doldu. Zayıflığı yüzünden kendinden nefret ederek güdük elini yanı başındaki soğuk taşa bastırdı.

“Bana bakmayı kes!”

Yarvi bölmeden geri kaçtı ama Odem yukarıya bakıyordu. Yavaşça yürüdü, adımları büyük salonun kadifemsi loşluğunda yankılandı.

“Beni terk mi ettiniz?” diye seslendi. “Benim sizi terk ettiğim gibi?”

Kubbedeki kehribar heykellerle konuşuyordu. Tanrılarla konuşuyordu ve çatlayan sesinde o sakinlikten eser kalmamıştı. Odem zamanında Yarvi’nin de taktığı Kral Tacı’nı kaldırdı ve yüzünü buruşturarak, alnında bıraktığı izleri ovaladı.

“Ne yapabiliyordum?” diye fısıldadı, Yarvi’nin zorlukla duya-bileceği kadar alçak sesle. “Hepimiz birine hizmet ediyoruz. Her şeyin bir bedeli var.”

Ve Yarvi, Odem’in ona söylediği son sözleri hatırladı, hâlâ ilk duyduğundaki gibi canını yakan o sözleri.

Senden iyi soytarı olurdu. Kızım gerçekten tek elli bir zaval-lıyla mı evlenecek? Gett’in gerçekten yarım bir kralı mı olacak? İpleri annesinin elinde olan şapşal bir kukla.

İşte şimdi nefreti kaynamaya başlamıştı; sıcak ve güven vericiydi. Yemin etmemiş miydi? Babası için. Annesi için.

Kendisi için.

Minik bir çınlamayla Şadıkşirram’ın kılıcı kınından çıktı ve Yarvi yumruya benzeyen sol elini gizli kapıya yerleştirdi. Bir kere itse kapının açılacağını biliyordu. Bir itiş, üç adım ve kılıcını bir kez saplamasıyla bunu sona erdirebilirdi. Du-

daklarını yaladı, kılıcını sağlama aldı, kan şakaklarına hücum ederken harekete geçmek için omuzlarını kaldırdı...

“Yeter!” diye haykırdı Odem, sesi içeride yankılandı. Yarvi yine donup kaldı. Amcası Kral Tacı’nı alıp tekrar başına geçirdi. “Olan oldu!” Yumruğunu tavana doğru salladı. “Madem başka türlü olmasını istiyordunuz, neden beni durdurmadınız?” Sonra da dönüp salondan çıktı.

“Bunun için beni gönderdiler,” diye fısıldadı Yarvi, Şadikşirram’ın kılıcını kınına sokarken. Zamanı gelmemişti. Daha değil. Bu kadar kolay değildi. Ancak şüpheleri yanıp kül olmuştu.

Gerekirse Thorlby’yi kan gölüne çevirecekti.

Odem ölmeliydi.

BİR DOSTUN KAVGASI

Yarvi kırbacın, tepesinde hazır beklediğini bilerek kürekle cebelleşti. İnleyerek küreği çekmeye çalıştı, hatta çolak elindeki tek parmağı bile kullandı ama tek başına nasıl hareket ettirebilirdi ki?

Deniz Ana *Güney Yeli*'nin ambarını doldurmaya başlarken Yarvi çaresizce merdivene tırmandı ve su yüzlerini geçerken son bir nefes alabilmek için zincirlerini çeken adamlara baktı.

“Kurnaz çocuklar da aptal çocuklar gibi boğulur,” dedi Trigg. Tam ortadan yarılmış kafatasından kan akıyordu.

Yarvi acımasız karın içinde sendeleyerek bir adım daha attı, kaydı ve cam gibi pürüzsüz, sıcak kayaların üstüne düştü. Ne kadar hızlı koşarsa koşsun, köpekler hemen arkasındaydı.

Grom-gil-Gorm'un dişleri kırmızıydı, yüzü kana bulanmıştı ve Yarvi'nin eli boynundaki kolyedeydi. “Geliyorum,”

diye şakıyordu, çınlayan bir çanı andıran sesiyle. “Savaş Ana da benimle geliyor!”

“Diz çökmeye hazır mısın?” diye sordu Scaer Ana, kolları elf bilezikleriyle doluydu ve omzundaki kargalar durmadan gülüyordu.

“Zaten dizlerinin üzerinde,” dedi Odem dirseklerini Kara Taht’ın kara kollarına yaslayarak.

“Hiçbir zaman ayağa kalkamadı ki,” dedi Isriun, durmaksızın gülerek.

“Hepimiz birine hizmet ediyoruz,” dedi Büyükana Wexen, gözünde aç bir parıltısıyla.

“Yeter!” diye tısladı Yarvi. “Yeter!”

Ve gizli kapıyı açıp elinde kavisli kılıçla dışarı çıktı. Kılıç saplanırken Ankran’ın gözleri büyüdükçe büyüyordu. “Cevap çelik,” diye ciyakladı.

Şadıkşirram inledi, dirsek attı. Yarvi onu yumrukladı. Metal ete saplandıkça saplandı ve Şadıkşirram gülerek omzunun üstünden arkaya baktı.

“O geliyor,” diye fısıldadı. “Geliyor.”

Yarvi battaniyesine dolanmış halde, yatağını bıçaklayarak kan ter içinde uyandı.

Tepesine dikilmiş, ateşten, fena halde kokan bir duman-dan ve gölgelerden oluşan belli belirsiz, şeytani bir yüz vardı. Ürküp geriye büzüldü ama Rulf olduğunu anlayınca rahatlayıp derin bir nefes aldı. Rulf’un elinde karanlığa tuttuğu bir meşale vardı.

“Grom-gil-Gorm geliyor,” dedi.

Yarvi battaniyesinden kurtuldu. Penceresinin kapaklarının ötesinde boğuk sesler yankılanıyordu. Patırtılar. Bağırışmalar. Çanların gürültüsü.

“Binden fazla adamla sınırı geçmiş. Söylentilere bakılırsa sayıları yüz bine kadar çıkıyor.”

Yarvi gözlerini kırıştırarak rüyasından ayılmaya çalıştı. “Bu kadar erken mi?”

“Ateş kadar hızlı hareket ediyor ve bir o kadar da kaos yaratıyor. Haberciler zar zor ondan önce gelebildiler. Şehirden üç günlük uzaklıkta. Thorlby karıştı.”

Aşağıda şafağın ilk ışıkları panjurlardan içeri sızıyor ve soluk yüzleri aydınlatıyordu. Yarvi’nin burnuna belli belirsiz bir duman kokusu geldi. Duman ve korku. Dışarıda keşiş, çatlak bir sesle insanların Tek Tanrı’nın önünde diz çökerek kurtulabileceklerini haykırıyordu.

Yüce Kral’ın önünde diz çöküp köle olarak.

“Kargaların hızlı uçuyor, Rahibe Owd,” dedi Yarvi.

“Uçacaklarını söylemiştim, kralım.” Yarvi bu kelimeyi duyunca ürperdi. Hâlâ şaka gibi geliyordu ona. Şakaydı da zaten ve Odem ölene kadar öyle kalacaktı.

Kürek arkadaşlarının yüzüne baktı. Sumael ve Jaud kendi korkularıyla cebelleşiyorlardı. Hiç’in yüzünde aç bir tebessüm vardı ve kılıcını kınından çıkarmıştı.

“Bu benim kavgam,” dedi Yarvi. “Gitmek isteyen varsa, suçlamam.”

“Ben ve çeliğim yeminimize sadıgız.” Hiç parmağının ucuyla kılıcının üzerindeki tozu sildi. “Beni durduracak tek kapı Son olandır.”

Yarvi başını salladı ve sağlam eliyle Hiç'in kolunu tuttu. "Sadakatini anlamazlıktan geleceğim ama bunun için minnettarım."

Diğerleri daha çekingendi. "Olasılıkların biraz canımı sıkmadığını söylersem yalan olur," dedi Rulf.

"Sınırdaki da canını sıkıyordu," dedi Hiç, "ve o gün düşmanlarımızın cesetlerini yakmakla sonlandı."

"Ve dostumuzun. Üstelik öfkeli bir Vansterli grubuna yakalandık. Öfkeli Vansterliler yine işin içindeler ve plan geri teperse, genç kral ne kadar hazırcevap olursa olsun, bu sefer sağ salım çıkabileceğimizi sanmıyorum."

Yarvi çolak eliyle Şadıkşirram'ın kılıcının kabzasını tuttu. "O zaman bizim yerimize çelik konuşmalı."

"Kılıcını çekmeden konuşmak kolay." Sumael, Jaud'a kaşlarını çatı. "Kılıçlar konuşmaya başlamadan güneye doğru yola çıksak fena olmaz."

Jaud, önce Yarvi'ye, sonra Sumael'e, sonra tekrar Yarvi'ye baktı ve geniş omuzları çöktü. *Akıllı insanlar doğru anı bekler. Ve o anı asla ıskalamaz.*

"Gitmene izin veriyorum ama bana kalsa yanımda olmanı isterim," dedi Yarvi. "*Güney Yeli*'ne birlikte göğüs gerdik. Oradan birlikte kaçtık. Buzla birlikte mücadele ettik ve oradan da kurtulduk. Bunu da atlatacağız. Birlikte. Her seferinde bir hamla."

Sumael şaşkınlıkla Jaud'a bakıp ona doğru eğildi. "Sen ne savaşıyorsun ne de kral. Fırıncısın sen."

Jaud yan gözle Yarvi'ye bakarak iç geçirdi. "Ve kürekçiyim."

"Kendi seçiminle değil."

"Hayatta önemli olan şeylerin çoğu seçimle olmuyor. Hangi kürekçi, yoldaşını bırakıp gider?"

"Bu bizim kavgamız değil!" diye hırladı Sumael, kısık ve ısrarlı bir sesle.

Jaud omuz silkti. "Dostumun kavgası benim de kavgamdır."

"Dünyanın en tatlı kuyusu ne olacak?"

"Sonra da tatlı olur. Belki daha da tatlı." Ardından Jaud, Yarvi'ye belli belirsiz gülümsedi. "Kaldıracak bir yükün varsa, ağlamak yerine o yükü sırtlanmak gerekir."

"Sonunda hepimiz ağlayabiliriz." Sumael yavaşça Yarvi'ye yanaştı, kara gözleriyle onunkilere bakıyordu. Ona dokunmak için elini uzatınca Yarvi'nin nefesi kesilir gibi oldu. "Lütfen, Yorv..."

"Benim adım Yarvi." Bunu yapmak canını yaksa da Sumael'in bakışına, annesinin yapacağı gibi zalim bir sertlikle karşılık verdi. Sumael elini tutsun isterdi. Kardayken tuttuğu gibi. O eli tutup Kadim Şehir'e gitmek, yeniden Yorv olmak isterdi. Varsın Kara Taht denizin dibini boylasındı.

O eli tutmak için neler vermezdi ama o anda zayıflığı göze alamazdı. Hiçbir şey için. Bir ant içmişti ve kürek arkadaşlarına ihtiyacı vardı. Sumael'e ihtiyacı vardı.

"Peki ya sen, Rulf?"

Rulf ağzını oynattı, dikkatle dilini kıvırdı ve camdan dışarı ustaca tükürdü. "Fırıncı bile savaşıırken, savaşçı başka ne yapabilir ki?" Sırıttı. "Yayım emrinde."

Sumael elini çekti, acıyla kıvrılan yaralı dudağıyla bakışlarını yere indirdi. "Bugün Savaş Ana'nın günü o zaman. Ben ne yapabilirim?"

"Hiç," dedi Hiç kestirip atarak.

SAVAŞ ANA'YLA PAZARLIK

Güvercinlik hâlâ hisarın en yüksek kulelerinden birinin tepesindeydi, içi ve dışı hâlâ asırların kuş pisliklerinin izlerini taşıyordu ve pencerelerinden hâlâ serin bir rüzgâr esiyordu. Her zamankinden de serin.

“Tanrılar kahretsin şu soğuğu,” diye söylendi Yarvi.

Sumael dürbününden bakmaya devam etti, ağzı sert bir çizgi halini almıştı. “Daha soğuğunu görmemiş gibi.”

“Gördüğümü biliyorsun.” İkisi de görmüştü, o kırılan buzların arasında. Ama o zamanlar aralarında onları ısıtan bir kıvılcım var gibiydi. Şimdiyse Yarvi onu bir güzel söndürmüştü.

“Özür dilerim,” dedi ama ağzından isteksiz bir homurdanma olarak çıktı. Sumael sesini çıkarmayınca Yarvi konuşmaya devam etti. “Annemin sana söyledikleri için... Jaud’dan kalmasını istediğim için... size...”

Sumael'in çene kasları oynadı. "Bir kral hiçbir zaman özür dilememeli."

Yarvi irkildi. "*Güney Yeli*'nde yan yana yattığın kişiyim. Karda beraber yürüdüğün kişi. Harabelerde..."

"Öyle misin?" Sumael işte o zaman ona baktı ama gözlerinde yumuşaklıktan eser kalmamıştı. "Şuradaki tepede." Dürbünü ona verdi. "Duman var."

"Duman," diye ciyakladı güvercinlerden biri. "Duman."

Sumael kuşkuyla güvercine baktı. Duvara dizili kafeslerindeki güvercinler de gözlerini kırpmadan ona baktılar. Büyükana Wexen'den Yarvi'nin annesinin evliliği için başka bir teklif –ya da talep– getiren asil ve devasa bronz kartal dışında. Kartal gururla tüylerini didikliyordu ve kafasını çevirmeye bile tenezzül etmedi.

"Duman, duman, duman..."

"Şunları susturabilir misin?" diye sordu Sumael.

"Mesaj taşımak için eğitildiklerinden, o mesajların bir kısmını tekrarlayıp dururlar," dedi Yarvi. "Merak etme. Mesajları anlamıyorlar." Fakat düzinelerce göz ona dönüp başları dikkatle yana eğildiğinde Yarvi, durumu ondan daha iyi anlayıp anlamadıklarını merak etti. Tekrar pencereye döndü ve dürbünü gözüne yerleştirince, göğe yükselen çarpık dumanı gördü.

"Orada bir hane var." Sahibi babasının cenazesinde ellerini ovuşturarlardandı. Yarvi, Grom-gil-Gorm ziyarete geldiğinde o adamın çiftliğinde olup olmadığını merak etti. O değilse, gelen Vansterlileri kim karşılaşmıştı ve başlarına neler gelmişti...

Akıllı vaizler çoğunluğun iyiliğini düşünürler, derdi Gundring Ana her zaman, ve ehvenişer olanı bulurlar. Herhalde akıllı bir kral da aynısını yapabiliirdi.

Dürbünü, yanan yerleşimden çekip ufku tarayınca güneş vuran çelikleri gördü.

“Savaşçılar.” Kuzey yolundan gelip tepelerdeki bir yarıktan aşağı akıyorlardı. Kış mevsiminde akan pekmez gibi yavaş ilerliyorlardı ve Yarvi dudağını ısırırken daha hızlı gitmelerini dilediğini fark etti.

“Gett Kralı,” diye mırıldandı kendi kendine. “Vanster ordusunun Thorlby’ye gelmesini istiyor.”

“Tanrıların işine akıl sır ermez,” dedi Sumael.

Yarvi tanrıların solgun renklerle kuş şeklinde resmedildiği kubbeli tavana baktı. Haberci Tanrı. Dalları Sallandıran. İlk Kelamı Söyleyen ve Son Sözü Söyleyen tanrıçalar. Bunların ortasında, kırmızı kanatlarıyla, kızıl gülüşlü Savaş Ana duruyordu.

“Sana nadiren dua ettim, biliyorum,” diye fısıldadı Yarvi resmine bakarak. “Barış Baba hep bana daha çok uymuştur. Ama bugün bana zafer bahşet. Bana Kara Taht’ı geri ver. Beni teste tabi tuttun ve artık hazırım. O eski aptal, o eski korkak, o eski çocuk değilim artık. Ben Gett’in meşru kralıyım.”

Güvercinlerden biri Yarvi’nin hemen yanına pislemek için o anı seçmişti. Belki de Savaş Ana’nın cevabıydı bu.

Yarvi dişlerini sıktı. “Beni kral yapmamaya karar verirsen... bugün beni Son Kapı’dan geçirmeye karar verirsen... en azından yeminimi yerine getirmeme izin ver.” Yumruklarını sıkabildiğince sıktı, boğumları bembeyazdı. “Bana Odem’in canını bahşet. Bana intikam bahşet. Bana bu kadarını bahşet, başka bir şey istemem.”

Vaizlerin öğrendiği nahif dualardan değildi bu. Verme ya da yaratma amaçlı bir dua da değildi. Çünkü verme ve yaratma Savaş Ana için hiçbir şey ifade etmiyordu. O toplayıcı, yıkıcı ve dul bırakandı. O sadece kan peşindeydi.

“Kral ölmeli,” diye tısladı Yarvi.

“Kral ölmeli!” diye çığlık attı kartal, dimdik durup kafesini kaplayana kadar açtı kanatlarını ve sanki oda olduğu gibi kararıverdi. “Kral ölmeli!”

“Zamanı geldi,” dedi Yarvi.

“Güzel,” dedi Hiç. Yüzünü kapatan miğferin uzun bölümünden konuşurken sesi metal gibi çınladı.

“Güzel,” dedi iki Ingling birlikte. Biri koca ellerinde oyuncak gibi kalan kocaman bir balta taşıyordu.

“Güzel,” dedi Jaud ama hiç de memnun görünmüyordu. Eğreti savaş kıyafetlerinin içinde ve elf tünelinin gölgelerinde bekleyen silah arkadaşlarından rahatsızdı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Yarvi’ye de pek güven vermiyorlardı. Annesinin altınıyla satın alınmış korkunç insanlardan oluşan bir gruptu. Harap Deniz’deki tüm ülkeler –ve çok uzaklardaki birkaç tanesi– en hayırsız evlatlarından birkaçını göndermişti sanki. Bunlar dolandırıcılar ve katiller, akıncılar ve mahkûmlardan oluşuyordu ve kimilerinin suçları dövmelele alınlarına işlenmişti. Sürekli gözyaşı akıtan bir gözü olan bir adamın yüzü bu dövmelele doluydu. Kralı ya da şerefleri olmayan adamlardı. Vicdanı ya da inançları olmayan adamlar. Ayrıca üstleri başları bıçak kaynayan, duvarcılar gibi kaslı ve onlara bakan herkese diş bilemekten çok keyif alan Şetli üç kadın da vardı.

“Canımı emanet etmek için seçeceğim ilk grup bu olmazdı,” diye homurdandı Rulf, gözlerini dikkatle kaçırarak.

“Bütün iyi insanlar öteki tarafı seçmişse,” diye mırıldandı Jaud, “o dava için ne söylenebilir?”

“Çoğu iş için iyi insanlara ihtiyaç vardır.” Hiç miğferini özenle düzeltti. “Bir kralın cinayete kurban gitmesi bu işlerden biri değil.”

“Cinayet değil,” diye hırladı Yarvi. “Ve Odem gerçek bir kral değil.”

“Şişşt,” dedi Sumael gözlerini tavana dikerek.

Kayanın içinden boğuk sesler geliyordu. Bağırışmalar, belki de silahların gürültüsü. Telaşın en hafif fısıltısı.

“Dostlarımızın geldiğini biliyorlar.”

Yarvi yutkunarak korkusunu bastırdı. “Yerlerinize.”

Planlarını iyi çalışmışlardı. Rulf yanına okçulukta iyi bir düzine savaşçı aldı. Inglinglerin her biri birer düzine savaşçı olarak çabucak avluya ulaşabilecekleri saklanma yerlerine gittiler. Geriye kalan bir düzine savaşçı da Yarvi ve Hiç’in peşinden merdiveni çıktı. Hisarın tek girişinin üstündeki zincir odasına. Çılgık Kapısı’na.

“Dikkatli olun,” diye fısıldadı Yarvi, gizli girişin önünde duraksayarak. Boğazı konuşamayacak kadar daralmıştı sanki. “İçerideki adamlar düşmanımız değil...”

“Bugünlük öyleler,” dedi Hiç. “Ve Savaş Ana dikkatten nefret eder.” Sonra da kapıyı tekmeleyip içeri daldı.

“Kahretsin!” diye hırladı Yarvi, peşinden giderken.

Zincir odası loştu, ışık dar pencerelerden içeri sızıyordu ve aşağıdaki geçitten botların gürültüsü yankılanıyordu. İki adam bir masanın etrafında oturuyordu. Biri dönüp Hiç’in kılıcını görünce gülümsemesi yok oldu.

“Sen kim...”

Çelik, bir ışıık huzmesinden geçerken parladı ve adamın kellesi ıslak bir sesle kopup köşeye yuvarlandı. Gülünç bir şey gibiydi, bahar şenliğinde yapılan bir şakaya benziyordu ama o anda, orada gülen çocuklar yoktu. Hiç, yere yığılan adamın üstünden geçti ve ayağı kalkan diğeri adamı kolunun altından yakalayarak kılıcını göğsüne saplayıverdi. Adam kesik kesik soluyarak masanın üstündeki baltasına uzanmaya çalıştı.

Hiç botuyla masayı itti, kılıcını çekip duvardan destek alarak adamı usulca yere oturttu; Ölüm onun için Son Kapı’yı açarken adam sessizce titriyordu.

“Zincir odası bizimdir.” Hiç diğeri taraftan dışarı baktı ve kapıyı kapayıp sürgüledi.

Yarvi son nefesini vermek üzere olan adamın yanına çömeldi. Onu tanıyordu. Ya da tanımıştı. İsmi Ulvdem’di. Arkadaşı değildi belki ama en kötülerden de değildi. Bir keresinde Yarvi’nin yaptığı bir espriye gülmüştü ve Yarvi bunun için ona minnettardı.

“Onları gerçekten öldürmek zorunda mıydın?”

“Hayır.” Hiç özenle kılıcını temizledi. “Odem’in kral olmasına da izin verebilirdik.”

Parayla tuttukları adamlar içeri dalıp asık yüzleriyle odanın ortasına ve Çığlık Kapısı’na baktılar. Yerden tavana kadar olan ve bakır ışıltısıyla parlayan duvara, hırılayan, bağırان, acıyla ya da öfkeyle çığlık atan, bir havuzdaki yansımalar gibi birbirine karışan yüzlerce surat işlenmişti.

Sumael elleri belinde, dikkatle duvarı inceledi. “Galiba artık neden buna Çığlık Kapısı dendiğini biliyorum.”

“Dilek çaputları bağlanamayacak kadar çirkin bir şey,” dedi Jaud.

Yarvi metale dokundu. Soğuk ve korkunç derecede sertti. “Kuşkusuz, tepene yıkılmasını istemeyeceğin kadar çirkin bir şey.” Kocaman levhanın yanında, on beş tanrının isminin işlendiği tahtanın hemen bitişiğinde, birbirine girmiş çarkların, üzeri yazıyla kaplı dişlilerin, sarılı zincirlerin oluşturduğu, Yarvi’nin vaiz gözüyle bile nasıl çalıştığına akıl sır erdiremediği karmaşık mı karmaşık bir mekanizma vardı. Tam ortasında da tek bir gümüş pim. “Mekanizma bu.”

Jaud elini uzattı. “Tek yapman gereken pimi çekmek mi?”

Yarvi eline vurdu. “Doğru zamanda! Son anda. Odem’in ne kadar çok adamı giderse, şansımız o kadar artar.”

“Amcan konuşma yapıyor,” diye seslendi Hiç, dar pencerelerden birinden.

Yarvi başka bir pencerenin panjurunun açıp avluya baktı. Bir tarafında sedir ağacının dallarını sergilediği o devasa gri kuleler arasındaki tanıdık yeşillige. Oraya toplanmışlardı, kimisi aceleyle hazırlanıyordu, kimi çoktan savaş düzenine girmişti. Ne kadar kalabalık olduklarını görünce Yarvi’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. İlk tahmini üç yüzdü ve hisarın dışında daha fazlasının hazırlandığını biliyordu. Onların önünde, Tanrılar Salonu’nun mermer basamaklarında, kürkünü ve gümüş işlemeli zırhını giymiş ve Kral Tacı’nı takmış amcası Odem duruyordu.

“Thorlby’nin surlarının dışında kim bekliyor?” diye haykırdı savaşçılara. “Grom-gil-Gorm, Kılıçkıran!”

Adamlar ayaklarını yere vurup nefret dolu lanetlerini haykırdılar. “Kralınızı, benim ağabeyim Uthrik’i öldüren adam!” Buna öfkeli haykırışlar karşılık verdi ve Yarvi de bu yalana öfkeyle karşılık vermemek için kendini zor tuttu.

“Ama kibrine yenik düşüp yanında az adamla gelmiş!” diye haykırdı Odem. “Haklıyız, kendi toprağımızdayız, sayı ve nitelik üstünlüğü bizde! Bu alçak ordunun, ağabeylerim Uthrik ve Uthil’in, Vansterlilerin Çekici dedem Ayrıkayak Angulf’un mezarları önünde bir an daha durmasına göz yumacak mıyız?”

Savaşçılar silahlarını kalkanlarına, kalkanlarını zırhlarına vurarak göz yummayacaklarını haykırdılar.

Odem uzandı, diz çökmüş silahtarı kılıcını uzattı ve Odem kılıcını çekip havaya kaldırdı; çelik, gölgelerden çıkıp öyle bir parladı ki Yarvi bir an gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. “O zaman Savaş Ana’yı onurlandırıp ona kıvılcık bir gün hediye edelim! Surlarımızı arkamıza alıp dışarı çıkalım ve gün batmadan Grom-gil-Gorm ve Vanster köpeklerinin kelleleriyle kapılarımızı süsleyelim!”

“Bu gece surları kimin kelleleri süsleyecek göreceğiz,” dedi Yarvi, sözleri Gettli savaşçıların tezahüratları yüzünden duyulmasa da. Yarvi için tezahüratta bulunması gereken savaşçılar.

“Savaşmaya gidiyorlar,” dedi Hiç. Adamlar avluda sıralanmaya başladılar, kalkan duvarındaki boşluklar, yerini bilen ve omuzdaşı için ölmeye hazır savaşçılarla doldu. “Amcanın ne yapacağını doğru tahmin etmişsin.”

“Tahmin değildi,” dedi Yarvi.

“Annen haklıymış.” Hiç’in gözleri, miğferinin gölgesinde parlıyordu. “Kurnaz bir adam olup çıktın.”

Kapıdan en genç savacılar çıktı önce, bazıları Yarvi’den bile gençti. Ardından daha yaşlı ve daha çok savaş görmüş savaşçılara sıra geldi. Çılgılık Kapısı’nın altından geçtiler, teçhizatlarının şıkırtısı zincir odasını dolduruyor, Yarvi’nin

topladığı ipsiz sapsız serseriler altlarından geçen adamları zemindeki deliklerden izlerken her birinin yüzünde gölgeler dans ediyordu. O kapıdan geçen her savaşıyla Yarvi'nin mutluluğu arttı çünkü şanslarının giderek arttığını biliyordu ama korkusu da arttı çünkü vaktin çok yaklaştığını da biliyordu.

İntikam vakti. Ya da ölüm.

“Kral harekete geçti,” dedi Sumael. Başka bir pencerenin yanındaki gölgelere saklanmıştı. Odem tecrübeli savaşıyla kapıya yaklaşıyordu; kalkancı, kılıççı ve sancaktar hemen arkasındaydı.

“Daha vakit gelmedi,” diye mırıldandı Hiç.

“Görüyorum!” diye hırladı Yarvi. Savaşçılar rap rap yürüyerek hisarı boşalttılar ama avluda hâlâ çok sayıda savaşı vardı.

Bunca şeye göğüs gerip, bunca şeyin acısını çekip, bunca şeyi feda ettikten sonra Odem'in son anda oltadan kaçmasına izin mi verecekti? Çolak elinin tek parmağıyla oynuyordu ve parmağının ucu terlemişti.

“Pimi çekeyim mi?” diye seslendi Jaud.

“Daha değil!” diye ciyakladı Yarvi, zemindeki deliklerden duyulacak diye içi korkuyla dolarken. “Daha değil!”

Odem yürümeye devam etti, birazdan kemerin altında gözden kaybolacaktı. Yarvi, her an Çılgık Kapısı'nı da indirmeye hazır, Jaud'a elini kaldırdı.

Bu hareketi hepsinin sonunu getirecek olsa bile.

“Kralım!” Yarvi'nin annesi, bir yanında Hurik diğerinde asasına dayanmış Gundring Ana'yla Tanrılar Salonu'nun basamaklarındaydı. “Kardeşim!”

Yarvi'nin amcası durdu, yüzünü ekşiterek döndü.

“Odem, konuşabilir miyiz lütfen?”

Yarvi bu anın hassas dengesini bozar diye nefes bile almaya cesaret edemedi. Odem kapıya, oradan annesine bakıp küfrederek hizmetkârlarıyla geri dönerken zaman yavaşladı.

“Bekle!” diye tısladı Yarvi. Jaud, kocaman açılmış gözleriyle, parmağını pimden çekti.

Yarvi pencereden uzandı, serin yel terle parlayan yüzünü yaladı ama Tanrılar Salonu’nun basamaklarında konuşulanları duyamadı. Annesi Odem’in önünde diz çöktü, ellerini göğsüne yerleştirdi ve saygıyla başını eğdi. Belki de inatçılığı ve Yüce Kral ile kardeşine yaptığı nankörlük için özür diliyordu. Belki de sadakat yemini edip af diliyordu. Odem’in elini iki elinin arasına alıp dudaklarına götürünce Yarvi’nin tüyleri diken diken oldu.

Amcası, Gundring Ana’ya bakıp başını hafifçe salladı. Vaizi de bakışına karşılık verdi ve belli belirsiz omuz silkti. Odem, Yarvi’nin annesinin yanaklarına dokundu, hizmetkârları ve muhafızlarıyla dönüp kapıya doğru yürüdü.

Son savaşçılar da kardeşlerinin peşinden hisardan çıkıyordu, avluda üç düzineden fazla savaşçı kalmamıştı. Yarvi’nin annesi ellerini kenetleyerek zincir odasına baktı; Yarvi o anda annesinin, gözlerinin içine bakabildiğini düşündü.

“Teşekkür ederim, anne,” diye fısıldadı. Jaud’a bir kez daha elini kaldırdı. Odem bir kez daha kapıya yaklaştı. Ama bu kez, planını parçalamalarını izlemek yerine, Yarvi tanrıların ona bir şans verdiklerini gördü.

“Bekle,” diye fısıldadı, sıcak nefesi dudaklarından dökülürken.

“Bekle.” Gün bugündü. Saat bu saatti.

“Bekle.” An bu andı.

“Şimdi.”

Çolak elini indirdi ve eli ne kadar zayıf olursa olsun, altı eski vaizin dehası sayesinde, dağların yüküyle aşağı indi. Jaud pimi çekti, çarklar dönmeye başladı, bir zincir gerildi ve ismiyle müsemma kapı kendini gösterdi. Cehennemdeki tüm günahkârların çığlıkları ve Yarvi'nin miğferini kafasından uçurup onu duvara toslayan bir rüzgârla Çığlık Kapısı aşağı kaydı.

Kapı, hisarı elf tünellerine kadar sarsan bir gürültüyle indi ve Barış Baba'nın bile kolay kolay kaldıramayacağı bir ağırlıkla kapandı.

Odanın zemini sallandı, yamuldu ve Yarvi bir an zincir odasının da darbeyle yıkılıp yıkılmayacağını merak etti.

Zemindeki deliklerden birine doğru sendeledi ve kafasını sallayarak sersemliğini ve kulağındaki çınlamayı geçirmeye çalıştı. Alttaki geçit Odem'in en yakınlarıyla doluydu. Kimi eliyle başını tutmuş yalpalıyor kimi silahını çıkarmaya çalışıyordu. Kimileriye kapının önünde toplanmış, ses çıkarmadan haykırıyor, çığlık atan yüzleri sessizce, aptalca, fütursuzca yumrukluyordu. Düzmece kralın kendisi ise adamların arasından yukarı bakıyordu. Gözleri Yarvi'ninkilerle buluştuğunda, Son Kapı'dan sürünerek çıkan bir şeytan görmüşçesine bembeyaz kesildi.

Yarvi gülümsedi.

Sonra birinin, omzunu kavradığını fark etti.

Hiç onu çekiyor, yüzüne haykırıyordu ve Yarvi miğferindeki açıklıktan ağzını görse de sadece boğuk bir mırıltı duyabiliyordu.

Sallanması duran zeminden, kıvrılan merdivenden aşağı inip duvardan duvara sekerek, arkasındaki adamlarla tökezleye tökezleye dışarı çıktı.

SON KAPI

H isarın avlusu mahşer yerine dönmüştü. Rüya gibi bir sessizliğin içinde kılıçlar çekilirken bedenler lime lime edildi, çelikler çarpışırken yüzler birbirine girdi, oklar saplandıkça ölümler yere düştü.

Tıpkı Yarvi'nin planladığı gibi annesinin parayla tuttuğu savaşçılar gizli kapılardan avluya dolmuş, Odem'in savaşçı-larını arkadan kısırmış, oldukları yerde biçmiş, onları şaşkın halde avluya çekilmeye zorlamış ve geride kan revan içindeki ölümler bırakmışlardı.

Ama ilk dalgadan sağ çıkanlar şiddetle karşılık vermeye başlamıştı ve savaş, ölümüne dövüşlerin gerçekleştiği küçük, çirkin gruplara bölünmüştü. Bu sessizlik içinde Yarvi, Şetli kadınlardan birinin bir adamı bıçaklarken adamın da kalka-nıyla kadının yüzünü nasıl yardığını gördü.

Tıpkı planladığı gibi, Rulf ve okçularının çatılardan bir dizi ok gönderdiğini gördü. Oklar ses çıkarmadan yükseldi, ses çıkarmadan inip, Odem'in etrafını saran en yakın muhafızların kalkanlarına saplandı. Oklardan biri muhafızlardan birinin yüzüne saplandı ama adam bunu fark etmemiş gibi kılıcıyla Tanrılar Salonu'nu işaret etmeye ve sessiz kelimeler haykırmaya devam etti. Başka biri, yan tarafına saplanan oku tutarken yere yıkılıp yanındaki adamın bacağına yapıştı. Adam onu tekmeleyerek yoluna devam etti. Yarvi ikisini de tanıyordu, eskiden kralın yatak odasının önünde nöbet tutan şerefli savaşçılardı.

Savaş insanları hayvana çevirir, derdi babası. Yanağında *koyun hırsızı* yazan bir adamın silahsız bir köleyi kestiğini gördü, kölenin su testisi elinden düşüp paramparça oldu.

Planladığı şey bu muydu? Uğruna dua ettiği şey?

Kapısını sonuna kadar açıp Savaş Ana'yı evine davet etmişti. Bunu durduramazdı artık. Kimse durduramazdı. Bundan canlı çıkmak bile yeterince zordu.

Hiç'in bir savaşçının ayaklarını kestiğini, kaçmaya çalışan başka bir savaşçıyı kılıcıyla arkadan bıçtığını ve başka birini kalkanından ittiğini, adamın arkadaki kuyunun alçak duvarından düşüp gözden kaybolduğunu gördü.

Sessiz donukluk içinde Şadıkşirram'ın kılıcını kınından çekti. Bir erkek savaşta bunu yapardı, değil mi? Tanrılar aşkına, kılıç öyle ağırdı ki. Karmaşaya katılmak için koşarak yanından geçenler oldu ama Yarvi adeta kök salmıştı.

Tanrılar Salonu'nun kapılarının açıldığını gördü, Odem'in muhafızları okla kaplanmış kalkanlarının arkasına saklanmış, düzmece kralın gölgelere kaçmasına yardım ediyorlardı.

Yarvi kılıcını onlara doğrultup bağırdı: “Orada!” Sağırılık yavaş yavaş ortadan kalkıyordu. Ayak sesleri duyup dönecek kadar kendine gelmişti.

Ama daha fazlasını yapamadı.

Çelik çeliğe çarptığında kılıcı az kalsın düşüyordu. Kalkanını Yarvi’nin göğsüne vurup onu iki üç adım öteye fırlatmadan önce Hurik’in yaralı yüzünü görüp alçak hırıltısını işitti.

Bakışları yana kayan Hurik, kalkanıyla bir baltayı karşılamak için döndü, darbenin gücüyle kalkandan kıymıklar fırladı. Bir kökü kesmeye çalışan deli bir ormancı gibi gürleyerek saldıran Jaud’du. Hurik geri kaçtı, ikinci darbeyi karşıladı ama üçüncüsü biraz hantal kaldı ve Hurik bu darbeyi çömelerek savuşturunca baltanın keskin ucu bir karış uzaktan omzunu sıyrarak çimenlere indi. Kalkanının kenarıyla Jaud’un kafasına vurdu, dengesini bozdu ve kılıcıyla baltayı Jaud’un elinden kopardı.

Ne kadar iyi bir adam olursa olsun, fırıncı, bir kraliçenin Seçilmiş Kalkanı’nın dengi değildi.

Hurik’in simsiyah sakallarının arasından bembeyaz dişleri göründü. Kılıcını kabzasına kadar Jaud’un göğsüne saplarken kılıcı parladı.

“Hayır,” diye haykırdı Yarvi, ayağa kalkmaya çalışırken. Ama bir şeyi istemek her zaman yetmiyordu.

Jaud dizlerinin üstüne düştü, acıyla kıvrandı. Hurik, koca ayağını Jaud’un omzuna koyup kılıcını çıkardı ve Jaud’u tekmeleyerek sırtüstü yuvarladı. Yarvi’ye döndü.

“Amwend’de başladığımız işi bitirelim.”

Kanlı kılıcını kaldırıp bir adım ilerledi. Yarvi Ölüm’le gülümseyerek yüzleşmek isterdi ama Son Kapı önlerinde açık durduğunda bunu yapabilecek çok az kişi vardı, krallar da

dahil. Hatta belki de en az krallar. Yarvi kılıca karşı onu koruyacakmış gibi çolak elini kaldırıp geri geri süründü.

Hurik'in dudakları kıvrıldı. "Senden nasıl bir kral olacağı..."

"Göreceğiz." Hurik'in başı kalktı ve ak düşmüş sakalının altına bir kılıcın ucu yerleşti. Buzlu bir parıltıyla ışıldayan bir hançer. Hurik'in yüzünün yanında gözleri kısılmış, çenesi kasılmış halde Yarvi'nin annesinin yüzü belirdi.

"Kılıcını bırak, Hurik."

Hurik bir an tereddüt edince Laithlin biraz daha yaklaşıp kulağına fısıldadı. "Beni tanıyorsun. Beni senin kadar iyi tanıyan azdır. Sen gerçekten..." Hurik'in kalın boynundan kan akmaya başlayana kadar hançeri kaydırdı, "bana karşı mı geliyorsun?"

Çelik, boğazındaki yumruya değince Hurik korkuyla yutkundü ve kılıcını yere bıraktı. Yarvi ayağa kalktı ve Şadikşirram'ın kılıcını alıp Hurik'in göğsüne doğrulttu.

"Bekle," dedi annesi. "Önce bana şunun cevabını ver: On dokuz yıldır benim Seçilmiş Kalkanımsın. Yeminini neden bozdun?"

Hurik'in bakışları Yarvi'ye döndü. Şimdi üzgün bakıyorlardı. "Odem bana ya oğlanın ya da senin öleceğini söyledi."

"O zaman neden Odem'i olduğu yerde öldürmedin?"

"Çünkü Yüce Kral böyle emretti!" diye tısladı Hurik. "Ve Yüce Kral'a karşı gelemezsin. Ben seni korumak için yemin ettim, Laithlin." Omuzlarını geriye atıp gözlerini kapadı. "Çolak oğlunu değil."

"O zaman yemininden azledildin."

Yarvi, bıçağın küçük bir hareketiyle yüzüne kan sıçrayınca geriye sendeledi. Hurik yüzüstü yere düştü ve Yarvi kılıç

tutan eli gevşerken çimenlerin üstünde genişleyen kapkara kan gölüne bakakaldı.

Yüzü kızarmıştı ve karıncalanıp duruyordu. Nefes alamaz oldu. Gözlerinin önünde ışıklar dans ediyordu, her uzvu ağır-laşmıştı ve yaralı göğsü sızlıyordu. Sadece oturmak istiyordu. Karanlıkta oturup ağlamak.

Çocukken oynadığı çimenlerin üstüne kılıç ve ok yaralarıyla ölüler ve yaralılar serilmişti. Soylu hanelerin aile yadigarları, el üstünde tutulan kılıç ve kalkanlar cansız parmaklardan düşmüş, kırılmış, kana bulanmış, dağılmışlardı. Tanrılar Salonu'nun kapıları kapatılmıştı, Yarvi'nin hâlâ hayatta olan adamları önünde toplanmıştı. Rulf'un yüzü, kafasındaki bir kesik yüzünden kana bulanmıştı. Cüsseli iki Ingling baltalarıyla kapıya saldırıyordu ama ağır ahşap yerinden oynamadı bile.

Jaud, eskiden ağabeyinin, tırmanmaya korktuğunu söyleyip Yarvi'yle dalga geçtiği, geniş dallarıyla her yere uzanan sedirin gövdesine dayanmış, başı arkaya düşmüş, elleri kanlı kucağında, kırırdamadan oturuyordu. Sumael onun yanına çömelmiş, başı önünde, dudakları dişlerini gösterecek kadar kıvrılmış, onu kaldıracakmış gibi bir eliyle adamın kanlı gömleğinden tutmuştu. Zamanında Jaud'un onu taşıdığı gibi o da Jaud'u güvenli bir yere götürecekti sanki. Ama artık gücü yetse bile onu götürecek bir yer kalmamıştı.

Son Kapı dışında.

Ve Yarvi Ölüm'ün Son Kapı'dan geçen herkesi eğilerek karşılamadığını, yolu göstermek için elini saygıyla uzatmadığını, anlamlı sözler söylemediğini ve sürgüleri açmadığını anladı. Son Kapı asla kapanmadığından, onu açacak bir anahtara da gerek yoktu. Rütbeleri, şanları, yetenekleri ne olursa olsun,

ölüleri sabırsızca içeri çekiyordu. Üstelik ölülerin sırası giderek uzadığı halde. Sonu gelmez kör bir süreç.

“Ne yaptım ben?” diye fısıldadı Yarvi, kararsız adımlarla Jaud ve Sumael’in yanına giderken.

“Yapman gerekeni.” Annesi, kolunu demir gibi kavradı. “Şimdi yas tutmanın zamanı değil, oğlum. Kralım.” Yüzünün bir yanı solmuş, bir yanı kana bulanmıştı ve o anda gerçekten Savaş Ana’ya benziyordu. “Odem’in peşinden git.” Kolunu daha da sıktı. “Onu öldür ve Kara Taht’ı geri al.”

Yarvi çenesini sıkarak başıyla onayladı. Bundan geri dönüş yoktu.

“Kesin şunu!” diye bağırdı Inglinglere. “Daha iyi yollar var.” Baltalarını indirip sertçe ona baktılar. “Anne, sen onlarla kal ve gözün kapıda olsun. Kimsenin çıkmasına izin verme.”

“Odem ölene kadar,” dedi annesi.

“Hiç, Rulf, bir düzine adam toplayıp peşimden gelin.”

Rulf hisarın avlusundaki karmaşaya bakıyor, hızla soluk alıp veriyordu. Yaralılara ve ölülere, topallayanlara ve kanayanlara baktı. Ve Jaud’a; kürek arkadaşının yanında duran, sırtını sedire vermiş oturan, artık kürek çekmesine, yük kaldırmasına, yüreklendirmesine gerek kalmayan cesur Jaud’a.

“Bir düzine sağlam adam bulabilecek miyim ki?” diye fısıldadı.

Yarvi ona döndü. “Bulabildiklerini getir.”

KİMSESİZ BİR TAHT

“**H**azır mısınız?” diye fısıldadı Yarvi.
“Her zaman,” dedi Hiç.
Rulf başını bir o yana bir bu yana eğdi. Gölge-
lerin içindeyken yüzündeki kan siyah görünüyordu. “Bundan
daha hazır olamazdım.”

Yarvi derin bir nefes aldı ve nefesini verirken çolak elini
bölmeye sokarak omzuyla gizli kapıyı itip Tanrılar Salonu’nun
kutsal genişliğine adım attı.

Platformun üstünde, büyük tanrıların parlayan mücevher
gözlerinin de üzerinde Kara Taht bomboş duruyordu. Büyük
tanrıların üzerinde, kubbeli tavanda, kehribar heykellerden
yapılma küçük tanrılar insanlığın önemsiz hareketlerini yo-
rum yapmadan, duygu göstermeden ya da pek ilgilenmeden
izliyordu.

Odem'in sadece on adamı kalmıştı ve onlar da bitap durumunda, dışarıdan gelen darbelerle sarsılarak kapının önüne toplanmışlardı. İkisi kapıyı mızraklarla sağlamlaştırmaya çalışırken diğer iki adam da kullanılmaktan aşınmış masanın üstündeki kutsal ikramları kollarıyla süpürüp barikat olarak masayı kapıya sürüklemekle meşguldü. Kalanlar ise krallarının bir avuç haydut tarafından kendi hisarında nasıl gafil avlandığını bilmeden şaşkın şaşkın oturuyor ya da dalgın dalgın dikiliyorlardı. Gundring Ana, Odem'in yanında eğilmiş, onun sancaktarının kanayan koluyla ilgileniyordu.

"Krala!" diye haykırdı sancaktar, Yarvi'nin içeri girdiğini görünce. Odem'in adamları kalkanlarını kaldırıp silahlarını hazırlayarak kralın etrafını sardılar. Yüzüne ok yiyen adam oku kırmıştı ama okun kanlı başı hâlâ yanağındaydı. Ayakta durmak için kılıcından destek alıyordu ama kılıcını kaldırdığında dengesini kaybedip Yarvi'ye doğru sendeledi.

Hiç solunda, Rulf sağındaydı ve hâlâ savaşabilecek durumda olan köleler ile haydutlar ellerindeki parlak, keskin metallerle iki tarafa dağıldı.

Kara Taht'a yaklaştılar, platformun basamaklarından indiler ve tükürüp yarım düzine dilde küftettiler. Odem'in adamları ilerledi, iki grup arasındaki mesafe on adıma düştü, sonra sekiz, sonra altı. Ufukta beliren şiddet Tanrılar Salonu'nun sakin havasındaki bir fırtına bulutu gibi ağır bir hava oluşturuyordu.

Gundring Ana, Yarvi'yi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Durun!" diye haykırarak elf esasını yere vurup yukarıdaki kubbeden yankılanan bir gürültü çıkardı. "Durun!"

Savaşçılar ansızın durdu, elleri silahlarında hırlayarak birbirlerine baktılar ve Yarvi eski vaizinin ona verdiği bu kısacık fırsattan istifade ederek ortaya atladı.

“Gett savaşçıları!” diye haykırdı. “Beni tanıyorsunuz! Ben Uthrik’in oğlu Yarvi’yim!” Sol elinin tek parmağıyla Odem’i işaret etti. “Bu hain yaratık Kara Taht’ı çalmaya kalkıştı ama tanrılar orada bir işgalcinin uzun süre oturmasına izin vermeyecek!” Parmağını göğsüne götürdü. “Gett’in meşru kralı geri döndü!”

“Kadının kuklası mı?” diye tükürdü Odem. “Yarım kral mı? Çolaklar kralı mı?”

Yarvi haykırarak cevap veremeden omzunda onu kenara çeken bir el hissetti. Hiç önüne geçip miğferinin kayışını çözdü. “Hayır,” dedi. “Meşru kral.” Miğferini çekip çıkardı ve metalik bir sesle Tanrılar Salonu’nun zeminine fırlattı.

Ağarmış saçlarını kısacık kesmişti ve gür sakalını tamamen tıraş etmişti. Ortaya çıkan yüz keskin ve acımasız hatlı, kırılan kemiklerin daha sert kaynaştığı, çalışmanın ve havanın eskittiği, yediği dayakların ve geçirdiği savaşların bıraktığı izlerle dolu bir yüzdü. Çalı çırpı ve sicim dilencisi gitmiş, yerine meşe ve demirden bir savaşçı gelmişti ama derin çukurlarındaki gözleri aynıydı.

Deliliğin sınırında yanan ateşin parlaklığı hâlâ oradaydı. Şimdi daha da parlak yanıyordu.

Ve Yarvi birlikte yola çıktığı, birlikte savaştığı, yan yana uyuduğu bu adamın kim olduğundan bir an şüphe etti. Yanında Gett hisarına, Kara Taht’ın yanı başına ne getirdiğini bilmiyordu.

Şüpheyle etrafına bakındı. Gettli genç savaşçılar hâlâ gözdağı vermek için hırlıyorlardı. Ama Hiç’in yüzü yaşlı adamların suratının değişmesine neden olmuştu.

Ağızları açık kaldı, kılıçları düştü, gözleri açıldı, hatta kimilerinininki yaşlarla doldu ve titrek dudaklardan yeminler

yayıldı. Odem, Yarvi'yi gördüğü zamankinden daha da beyaz kesilmişti. Dünyanın sonunu gören bir adamın yüzüydü bu.

"Nasıl bir büyüdür bu?" diye fısıldadı Rulf ama Yarvi cevabı bilmiyordu.

Gundring Ana'nın elf metali asası hareketsiz parmaklarından kaydı ve yere çarparak derin sessizliği yankılandırdı.

"Uthil," diye fısıldadı.

"Evet." Ve Hiç delice gülümsemesini Odem'e çevirdi. "Merhaba, kardeşim."

İsim zikredildiği için, Yarvi şimdi iki adamın ne kadar benzediğini görebiliyordu ve tepeden tırnağa buz kesildi.

Eşi benzeri görülmemiş yeteneğinden dolayı savaşçıların talimden önce uğruna kadeh kaldırdığı, denizin boğulmuş cesedini geri vermediği ve rüzgârın dövdüğü sahildeki mezarı boş olan amcası Uthil.

Aylardır yanı başında duran amcası Uthil.

Şu an karşısında duran amcası Uthil.

"Hesaplaşma günü geldi," dedi Hiç. Dedi Uthil. Ve kılıcı elinde, ilerledi.

"Tanrılar Salonu'nda kan dökülmez!" diye bağırdı Gundring Ana.

Uthil gülümsemekle yetindi. "Tanrıların kandan daha çok sevdiği bir şey var mı, vaizim? Kan dökmek için daha iyi bir yer var mı?"

"Öldürün onu!" diye haykırdı Odem. Sesinde sükûnetten eser kalmamıştı artık ama kimse buyruklarını yerine getirmeye koşmadı. Kimse sesini çıkarmadı. "Ben sizin kralınızı!"

Ama güç kırılğan bir şeydir. Savaşçılar yavaşça, dikkatlice, tek bir zihne sahiplermiş gibi yarım daire oluşturacak şekilde ondan uzaklaştılar.

“Kara Taht gerçekten de kimsesiz bir taht,” dedi Uthil, platformun üstünde bomboş duran tahta bakarak.

Odem etrafındaki asık yüzlere, muhafızlarının ve haydutların yüzlerine, Gundring Ana’nın ve Yarvi’nin ve niha-yet kendi yüzüne çok benzeyen ama yirmi yıl boyunca acı çekmiş Uthil’in yüzüne bakarken çenesindeki kaslar oynadı. Burnundan soluyup ağabeyinin ayaklarının dibindeki kutsal taşlara tükürdü.

“Öyle olsun.” Ve Odem yaldızlı, kenarında parlak mücevherler olan kalkanını silahtarının elinden kapıp adamı geri itti.

Rulf kendi kalkanını uzattı ama Hiç başını salladı. “Odu-nun da yeri var ama burada cevap, çelik.” Kılıcını kaldırdı. Sade çeliği buzlu bir parlaklığa erişene kadar cilalanmış, tüm o çorak topraklarda yanından ayırmadığı kılıcı.

“Sen gideli çok zaman oldu, *ağabey*.” Odem fildişinden başı, altın kabzasıyla babası için dövülmüş cam parlaklığın-daki çeliğin üstüne kutsal yazıların işlendiği kılıcını kaldırdı. “Gel kucaklaşalım.”

Öne atıldı, öyle hızlıydı ki Yarvi dengesini kaybetmemek için nefesini tutup geri çekilmek zorunda kaldı. Amcalarının hareketlerini takip etmek için bir o yana bir bu yana bakıyordu.

Odem olanca gücüyle saldırdı, bir insanı ikiye bölecek darbelerle bir yukarıdan bir aşağıdan saldırırken hırılıyordu. Ama ne kadar hızlı ve ölümcül olursa olsun, ağabeyi daha hızlıydı. Parlak çelik havayı keserken Uthil, deli bir rüzgâra kapılmış duman gibi süzüldü, kıvrıldı, döndü ve çeliğin onu öpmesine izin vermedi.

“Birbirimizi son gördüğümüz zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu darbelerden kaçmak için dans ederken. “O fırtı-nada, babamızın gemisinin pruvasında. Kardeşlerim arkamda, fırtınaya gülüyordum.”

“Gölmekten başka hiçbir şey senin umurunda değildi ki!” Odem tekrar harekete geçti, bir sağı bir solu keserek muhafızların geri çekilmesine neden oldu. Ama Uthil tehlikeden kaçtı, henüz kılıcını bile kaldırmamıştı.

“Bu yüzden mi Uthrik’le bir olup beni öfkeli denize atınız? Yoksa Uthrik doğum hakkımı çalsın diye mi? Sonra sen de ondan çalasın diye mi?”

“Kara Taht benim!” Odem’in kılıcı kafasının üzerinde parlak bir kavis oluşturdu. Ama Uthil bunu kendi kılıcıyla karşıladı. Odem’in kalkanını da yakaladı ve Yarvi’nin iki amcası, kılıçları birbirine sürtünürken bir an birbirlerine kenetlendi. Derken Uthil omzunu eğdi ve kalkanı yukarı iterek Odem’in çenesine çarptı. Diğer omzuyla kardeşini öne fırlatınca, ayağı yerdeki taşlara takılan Odem yalpalayarak arkasındaki insanların arasına düştü.

Onu iterek uzaklaştırdılar. Odem kalkanının arkasına geçti ama Uthil çemberin ortasındaki yerinde kaldı. “Boş mezarım sahilde yükselmiş olsa da ben boğulmadım. Köle tacirleri beni denizden alıp bir çukurda dövüştürdüler. Ve o karanlık yıllarda, kana susamış hayvanların zevki için doksan dokuz kişi öldürdüm.” Uthil parmağını kulağına bastırınca o an yine Hiç’e benzedi. “Bazen fısıltılarını duyuyorum. Sen de o fısıltıları duyabiliyor musun, Odem?”

“Delisin sen!” diyerek tükürdü Odem. Dudaklarında kan vardı.

Ama Uthil’in gülümsemesi daha da genişledi. “Başka türlü nasıl olsun ki? Yüzüncü zaferin özgürlüğümü kazandıracığını söylediler ama kandırıldım ve tekrar satıldım.” Odem onun etrafında daire çizdi; bir avcı gibi çömelmiş, kalkanını kaldırmıştı ve zırhının ağırlığından alnı terle ıslanmıştı. Uthil

ise dik duruyordu, kılıcını gevşekçe kavramıştı; neredeyse nefes nefese bile değildi. “Önce savaş esiri oldum, sonra kürek mahkûmu, sonra... hiç. Dizlerimin üstünde geçirdiğim acı dolu yıllar. Dizlerinin üstündeyken çok düşünüyor insan.”

“Bunu düşün!” Odem kan tükürürken kılıcıyla deşme hareketi yapar gibi atıldı ve bunu tıslayan, geniş bir kesme hamlesine çevirdi. Fakat Uthil hamlesini karşılayıp taşlara yönlendirince kılıç taşa çarpıp kıvılcımlar çıkararak Tanrılar Salonu’nu kulakları sağır eden bir çınlama sesinin yankılarıyla doldurdu.

Aldığı darbeyle nefesi kesilen Odem titredi, yalpaladı. Uthil yana kayıp korkunç bir incelikle Odem’in kolunu tam kalkanının mücevherlerle süslü kenarının üstünden kesiverdi.

Odem acıyla haykırdı, gösterişli kalkanı hareketsiz sol elinden kaydı. Kan çoktan parmak uçlarından akmaya başlamıştı. Büyüyen gözleriyle Uthil’e baktı. “Üçümüzden en iyisi bendim! Kral olması gereken bendim! Uthrik yalnızca şiddetten beslenirdi, sense kibirden ibarettin!”

“Çok doğru.” Uthil kılıcının iki yanını özenle elbisesinin koluna silerken kaşlarını çattı. “Tanrılar beni bunun için cezalandırdı. Bana öyle dersler verdiler ki, Odem... Şimdi de o dersleri sana öğreteyim diye beni gönderdiler. En iyi adamı kral yapmıyorlar, ilk doğanı yapıyorlar.” Başıyla Yarvi’yi işaret etti. “Yeğenimiz bir konuda haklıydı. Bir işgalcinin Kara Taht’ta uzun süre oturmasına izin vermezler.” Dişlerini sıkıp tıslarcasına konuştu. “O benim hakkım!”

İleri atıldı. Odem hırlayarak onu karşıladı. Kılıçlar çarpıştı; bir defa, iki defa, Yarvi’nin takip edebileceğinden çok daha hızlı. Üçüncüsünde Uthil kılıcın altından kayıp geçerken kardeşinin bacağına kesip yine çığlık attırdı. Odem yüzünü

buruşturdu, dizi bükülüyordu ve ancak kılıcından destek alarak ayakta durabiliyordu.

“Son Kapı senin için açılıyor,” dedi Uthil.

Odem göğsü inip kalkarken dengesini buldu ve Yarvi bacağındaki gümüş zincir zırhın kırmızıya boyandığını, hızla akan kanın botundan taşların arasındaki çatlaklara dolduğunu gördü.

“Biliyorum.” Odem başını kaldırıncı Yarvi gözünün kenarından bir damla gözyaşının akıp yanağında ilerlediğini gördü. “Yıllardır arkamda açık, bekliyordu.” Homurdanma ve ağlama arası bir sesle kılıcını gölgelerin arasına fırlattı. “Fırtınadaki o günden beri.”

Uthil kılıcını kaldırırken kenarı parladı ve kan Yarvi’nin kulaklarına hücum etti.

“Bana bir tek şunun cevabını ver...” dedi Odem nefes nefese. Gözleri yalnızca ölüme odaklanmıştı.

Uthil bir an tereddüt etti. Kılıcı dengesini kaybedip yavaşça aşağı indi. Merakla bir kaşı kalktı. “Konuş, kardeşim.”

Ve Yarvi, Odem’in elinin, arkasında usulca hareket ettiğini, kemerindeki hançeri kavradığını gördü. Siyah oltutaşından uzun bir hançerdi. Amwend kulesinde Yarvi’ye gösterdiği hançerin ta kendisiydi.

Gett için en iyisini yapmalıyız.

Yarvi bir hamlede basamaklardan yere atladı.

Talim meydanındaki en yetenekli öğrenci olmayabilirdi ama birini nasıl bıçaklayacağını öğrenmişti. Odem’i kolunun altından yakaladı ve Şadıkşirram’ın kavisli kılıcı sessizce zincir zırhtan içeri girip göğsünden çıktı.

“Sorun ne olursa olsun,” diye tısladı Yarvi, Odem’in kuşağına, “cevabım çeliktir!” Kılıcını kurtarıp geriledi.

Odem boğuk bir sesle soluklandı. Sarhoş gibi bir adım atıp dizlerinin üstüne çöktü. Başını çevirdi. Bir an arkasına, şaşkınlıkla Yarvi'nin gözlerine baktı. Yan düştü. Kutsal taşların üstünde, platformun dibinde, tanrıların gözünün önünde, insan çemberinin ortasında hareketsiz yattı ve Yarvi ile Uthil, Odem'in cesedinin üstünden birbirlerine baktılar.

"Aramızda cevabı verilmemiş bir soru var gibi görünüyor, yeğenim," dedi hayatta kalan tek amcası, bir kaşı hâlâ havadayken. "Bizim de cevabımız çelik olsun mu?"

Yarvi'nin bakışları hâlâ yukarıda sessizce bekleyen Kara Taht'a kaydı.

Sert olsa da *Güney Yeli*'nin sıralarından daha mı sertti? Soğuk olsa da en kuzeyin karlarından daha mı soğuktu? Artık tahttan korkmuyordu. Ama gerçekten istiyor muydu onu? Babasının orada dimdik ve sert bir şekilde oturduğunu hatırladı; yaralı eli kılıcından hiçbir zaman uzaklaşmıyordu. Savaş Ana'nın sevgili oğluydu, tam bir Gett kralı gibi. Uthil gibi.

Büyük tanrıların heykelleri bir karara varılmasını beklemiş gibi aşağı bakıyordu. Yarvi bir taş yüzden ötekine bakıp uzunca bir nefes aldı. Gundring Ana her zaman Barış Baba tarafından kutsandığını söylerdi ve Yarvi kadının haklı olduğunu biliyordu.

Kara Taht'ı hiçbir zaman gerçekten istememişti. Niye onun için dövülecekti ki? Niye onun için ölecekti? Gett yarım bir krala sahip olsun diye mi?

Yumruğunu açtı ve Şadıkşirram'ın kılıcı kanlı taşların üstüne düştü.

"Ben intikamımı aldım," dedi. "Kara Taht senin olsun." Yavaşça Uthil'in önünde diz çöktü ve başını eğdi. "Kralım."

SUÇ

Grom-gil-Gorm, Vanster Kralı, Savaş Ana'nın en kanlı oğlu, Kılıçkıran, Yetim Bırakan, koca eli koca kılıcının kabzasında, peşinde vaizi ve savaşta kendini kanıtlamış on savaşçısıyla Tanrılar Salonu'na girdi.

Ağır omuzlarının üzerinde yeni bir beyaz kürk olduğunu fark etti Yarvi; uzun işaretparmağına yeni bir mücevher takmıştı ve boynundaki üç kere dolanmış zincire birkaç yeni kabza taşı eklenmişti. Yarvi'nin davetiyle Gett'e yaptığı kanlı gezintide, masumlardan canlarıyla beraber çalınmıştı, şüphesiz.

Zarar görmüş kapılardan düşmanının hanesine girerken en kocaman şeyi de gülümsemesiydi. Tüm planlarının sonuç verdiğini, tüm düşmanlarının yere yıkıldığını, tüm zararın onun sayısını getirdiğini gören bir adamın gülümsemesi. Tanrıların sevdiği bir adamın gülümsemesi.

Ardından Yarvi'nin platformun merdivenlerinde, annesiyle Gundring Ana'nın arasında durduğunu gördü ve gülümsemesi bir darbe aldı. Daha sonra Kara Taht'ta kimin oturduğunu gördü ve gülümsemesi tamamen dağıldı. Geniş zeminin ortasında, Odem'in kanının hâlâ taşların çatlaklarını kirlettiği yer, dört tarafı Gett'in öfkeli bakan büyükleri tarafından sarılmış halde kararsız bir şekilde duraksadı.

Ardından kafasını kaşıyarak, "Beklediğimiz kral bu değildi," dedi.

"Buradaki çoğu kişi bunu söyleyebilir," dedi Yarvi. "Ama meşru kral bu. Büyük amcam Kral Uthil geri döndü."

"Uthil." Scaer Ana dişlerinin arasından tısladı. "Gururlu Gettli. O yüzü tanıdığımı biliyordum."

"Bahsedebilirdin." Gorm etrafında toplanmış, anahtarları ve pelerin tokaları parlayan savaşçılara ve karılarına bakarak derin bir iç geçirdi. "Önümde tebaam olarak diz çökmeyeceğin gibi kötü bir his var içimde."

"Dizlerimin üzerinde yeteri kadar zaman geçirdim." Uthil kılıcı hâlâ kucagında, ayağa kalktı. *Güney Yeli*'nin yamuk güvertesinde aldığı, soğuk denize yansıyan ay ışığı gibi parlayana kadar cilaladığı aynı sade kılıçtı bu. "Diz çökecek biri varsa, o da sensin. Benim topraklarımda, benim salonumda, benim tahtımın önündesin."

Gorm botlarının burnunu kaldırıp ayaklarına baktı. "Öyle görünüyor. Ama eklemlerim sert benim. Reddetmek zorundayım."

"Yazık. Belki yazın seni Vulsgard'da ziyarete geldiğimde kılıcım ile dizlerini iyileştirebilirim."

Gorm'un ifadesi sertleşti. "Ah, sınırı geçen her Gettliye sıcak bir karşılama yapılacağından emin olabilirsin."

“O zaman ne diye yazı bekleyelim?” Uthil basamaklardan teker teker indi ve son basamakta, eşit seviyedekeyken Gorm’un yüzüne baktı. “Benimle şimdi dövüş.”

Gorm’un gözü seğirmeye, yanağı titremeye başladı. Yarvi yaralı eklemelerinin, kılıcının kabzasını sıkarken beyaza döndüğünü gördü, savaşçıları odada bir o yana bir bu yana bakıyor ve Gett erkeklerinin yüzleri daha da asılıyordu. “Savaş Ana’nın beni beşiğimde kutsadığını bil,” diye hırladı Vanster Kralı. “Hiçbir erkeğin beni öldüremeyeceği...”

“O zaman dövüş benimle, köpek!” diye haykırdı Uthil. Sesinin yankısı salonu doldurdu ve içerideki herkes son nefesleriymiş gibi nefesini tuttu. Yarvi Tanrılar Salonu’nda bir gün içinde iki kralın ölüp ölmeyeceğini merak etti ve hangisinin öleceğine dair iddiaya girmek istemediğini fark etti.

Sonra Scaer Ana ince elini usulca Gorm’un yumruğuna yerleştirdi. “Tanrılar kendilerini kollayanları kollarlar,” diye fısıldadı.

Vanster Kralı derin bir nefes aldı. Omuzları rahatladı ve parmaklarını kılıcından çekerken usulca sakalını sıvazladı. “Bu yeni kral çok kaba,” dedi.

“Öyle,” dedi Scaer Ana. “Ona diplomasi öğretmedin mi, Gundring Ana?”

Yaşlı vaiz Kara Taht’ın yanındaki yerinden sert gözlerle onlara baktı. “Öğrettim. Nasıl kullanacağını da öğrettim.”

“Bizim hak etmediğimizi söylüyor sanırım,” dedi Gorm.

“Ben de böyle olduğunu düşünüyorum,” dedi Scaer Ana. “Ve ben onu da kaba buluyorum.”

“Sen anlaşmanı böyle mi yerine getirirsin, Prens Yarvi?”

Bu salonu dolduran şanlı insanlar bir zamanlar Yarvi’nin elini öpmek için sıraya dizilmişlerdi. Şimdiyse boğazını kesmek

için memnuniyetle sıraya girecekmiş gibi bir halleri vardı. Yarvi omuz silkti. “Artık prens değilim ve yerine getirebildiğim kadarını getirdim. Olayların buraya varacağını kimse tahmin edemezdi.”

“Olaylar böyle oluyor işte,” dedi Scaer Ana. “Hiçbir zaman onlar için hazırladığımız yolu takip etmezler.”

“Benimle dövüşmeyecek misin öyleyse?” diye sordu Uthil.

“Niye bu kadar kana susadın?” Gorm dudak büktü. “Bu işte daha yenisin ama bir kralın bir katilden daha fazlası olduğunu öğreneceksin. Barış Baba’ya mevsimini geri verelim, Skeken Kalesi’ndeki Yüce Kral’ın isteklerini yerine getirelim ve yumruk olan eli açalım. Yazın, belki bana daha uygun bir alanda, Savaş Ana’nın seçimini teste tabi tutabilirsin.” Döndü ve peşinde vaizi ve savaşçılarıyla kapıya yöneldi. “Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, Gettililer! Benden haber alacaksınız!” Kapının girişinde bir an duraksadı, gün ışığında devasa bir karaltıyı andırıyordu. “Ve o gün geldiğinde, sizinle fırtına gibi konuşacağım.”

Tanrılar Salonu’nun kapıları arkalarından kapandı.

“Bir gün gelecek ve keşke onları burada öldürseydim diyeceksiniz,” diye mırıldandı Yarvi’nin annesi.

“Ölüm hepimizi bekliyor,” dedi Uthil kucağında kılıcıyla Kara Taht’a otururken. Tahta Yarvi’nin hiçbir zaman beceremeyeceği bir rahatlıkla oturuyordu. “Ve halletmemiz gereken başka işlerimiz var.” Yarvi’ye baktı. Gözleri *Güney Yeli*’nde ilk karşılaştıkları günkü kadar parlaktı. “Yeğenim. Bir zamanların prensi, bir zamanların kralı, şimdiyse...”

“Hiç,” dedi Yarvi başını kaldırarak.

Uthil hüznü bir tebessümle karşılık verdi. Karda birlikte sendelediği, son kırıntısını paylaştığı, beraber ölümle yüzleştiği

adamın anlık bir görüntüsü. Hemen ardından kralın ifadesi bir kez daha kılıç kadar keskin, balta kadar sert oluverdi.

“Grom-gil-Gorm’la bir anlaşma yaptın,” deyince salonda öfkeli konuşmalar yükseldi. *Bilge bir kral her zaman bir suçlu bulur*, derdi Gundring Ana. “En büyük düşmanımızı Gett’e ölüm ve ateş saçması için davet ettin.” İtirazları Tanrılar Salonu’nda giderek artan öfke dalgasının içinde duyulabilecek olsa bile, Yarvi buna itiraz edemezdi. “İyi insanlar canlarını verdi. Kanun bunun için hangi cezayı uygun görüyor, Gundring Ana?”

Vaiz yeni kralından eski çırağına baktı ve ikisi de bu sorunun cevabını bildiğinden, Yarvi, annesinin, kolunu daha da sıktığını hissetti. “Ölüm, kralım,” dedi Gundring Ana hırıltılı sesiyle, esasına daha fazla ihtiyaç duyarmış gibi. “Ya da en azından sürgün.”

“Ölüm!” diye haykırdı bir kadın karanlıkta bir yerde ve sert yankılar bir mezarlıktaymış gibi söndü.

Yarvi daha önce Ölüm’le karşılaşmıştı. Birçok kere Ölüm onun için Son Kapı’yı açmıştı ve hâlâ gölgesi oraya düşüyordu. Onun ürpertici varlığında rahat olmaktan çok uzak olsa da birçok şeyde olduğu gibi buna da zamanla alışmıştı. Kalbi güm güm atarken ağzında kekre bir tat olsa da en azından bu sefer onunla ayakta yüzleşti ve sesinin iyice duyulduğundan emin oldu.

“Bir hata yaptım!” dedi Yarvi. “Birçok hata yaptım. Biliyorum. Ama bir yemin ettim! Tanrılar önünde bir ant içtim. Bir güneş-andı ve ay-andı. Bunu yerine getirmenin başka bir yolunu bulamadım. Babamın ve ağabeyimin intikamını almak için; hain Odem’i Kara Taht’tan indirmek için. Ve dökülen kan beni üzse de tanrıların lütfuna şükürler olsun ki...” Yarvi

yukarıya, tanrılara baktı, sonra saygıyla gözlerini yere indirip teslimiyetle kollarını açtı. “Meşru kral geri döndü.”

Uthil Kara Taht’ın kolçağında duran eline, parmaklarına bakarak kaşlarını çatı. Bunu Yarvi’ye borçlu olduğunun hatırlatılmasından zarar gelmezdi. Öfkeli mırıldanmalar tekrar başladı, yükseldikçe yükseldi ve Uthil onları susturmak için elini kaldırdı.

“Seni bu yola sokanın Odem olduğu doğru,” dedi. “Onun işlediği suçlar seninkilerden çok daha büyük ve sen ona adil bir ceza verdin. Gerekçelerin vardı ve sanıyorum, burada yeterince ölüm yaşandı. Senin ölümün adil olmaz.”

Yarvi başını kaldırmadan yutkundu, rahatlamıştı. Son birkaç ayda yaşadığı tüm zorluklara rağmen yaşamayı seviyordu. Her zamankinden daha fazla seviyordu.

“Ama bunun bir bedeli olmalı.” Uthil’in gözlerinde bir hüznün vardı sanki. “Üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Ama Kara Taht’ta oturmuş biri, her zaman onu tekrar almak isteyeceğinden, cezan sürgün olmalı.”

“Orada hiç rahat edememiştim zaten.” Yarvi bir basamak çıktı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Odem ayaklarının önünde ölü yattığından ve Yarvi yukarıdaki Barış Baba’nın yüzünü gördüğünden beri biliyordu. Sürgün çekici gelmiyor değildi. Hiçbir şeye mecbur olmamak. Sıradan biri olabilmek. Ama yeterince dolaşmıştı. Burası onun eviydi ve hiçbir yere gitmiyordu.

“Kara Taht’ı hiçbir zaman istemedim. Oraya oturmayı hiçbir zaman arzulamadım.” Yarvi sol elini kaldırıp tek parmağını salladı. “Kral dendiğinde kimsenin aklına gelen ilk kişi değilim, buna ben de dahilim.” Sessizce diz çöktü. “Başka bir çözüm önermek istiyorum.”

Uthil'in gözleri kısıldı ve Yarvi, amcasının onu bağışlayacak bir yol bulması için Barış Baba'ya dua etti. "Konuş bakalım."

"Gett için en iyisi neyse onu yapayım. Tahttan sonsuza dek feragat edeyim. Babamın ölümünden önce olduğu gibi Vaizlik Sınavı'na girmeme izin verin. Tüm unvanlarımdan ve mirasımdan vazgeçip ailem olarak Papazlık'ı benimseyeyim. Ben buraya, Tanrılar Salonu'na aidim. Büyüklüğünüzü merhametinizle gösterin, kralım ve hatalarımdan kefaretimizi size ve ülkeme olan sadık hizmetimle ödememe izin verin."

Uthil yavaşça arkasına yaslandı ve sessizlik uzadıkça uzadı. Sonunda kral, vaizine doğru eğildi.

"Bu konuda ne düşünüyorsun, Gundring Ana?"

"Barış Baba'nın hoşuna gidecek bir çözüm," diye mırıldandı. "Her zaman Yarvi'den iyi bir vaiz olacağına inandım. Hâlâ inanıyorum. Kurnaz bir adam olduğunu kanıtladı."

"Bundan şüphem yok." Ama Uthil hâlâ kararsızlıkla sivri çenesini sıvazlıyordu.

Yarvi'nin annesi oğlunun kolunu bırakıp Kara Taht'a gitti. Uthil'in önünde diz çökerken kırmızı elbisesinin kuyruğu basamaklardan taşıyordu. "Büyük bir kral merhametlidir," diye mırıldandı. "Lütfen, kralım. Tek oğlumu bağışlayın."

Uthil kıpırdandı, ağzı açıldı ama bir şey diyemedi. Gromgil-Gorm'un karşısında korkusuz olabilirdi ama Yarvi'nin annesine gelince titriyordu.

"Zamanında birbirimize sözlenmiştik," dedi annesi. O an Tanrılar Salonu'nda alınacak tek bir nefes kulağa gök gürültüsü gibi gelebilirdi ama herkes nefesini tutuyordu. "Sizin öldüğünüz sanılıyordu... ama tanrılar sizi hakkınız olan yere geri gönderdi..." Elini usulca Uthil'in Kara Taht'ın kolçağındaki

yaralı elinin üstüne koyunca Uthil'in bakışları onun yüzüne kilitlendi. "En büyük dileğim bu sözün yerine getirilmesi."

Gundring Ana yaklaşp kısıp sesle konuştu. "Yüce Kral, Laithlin'e birçok kez evlilik teklifinde bulundu, bunu hiç iyi karşılamayacak..."

Uthil ona bakmadı. Sesi sertti. "Bizim sözümüz Yüce Kral'ın isteğinden yirmi yıl daha eski."

"Ama Büyükana Wexen daha bugün bir kartal..."

"Kara Taht'ta Büyükana Wexen mi oturuyor yoksa ben mi oturuyorum?" Uthil nihayet parlak gözlerini vaizine çevirdi.

"Siz oturuyorsunuz." Gundring Ana bakışlarını yere indirdi. Bilge bir vaiz dil döker, tatlı dil kullanır, tartışır, tavsiyede bulunur ve bilge bir vaiz gibi itaat ederdi.

"O zaman Büyükana Wexen'in kuşunu düğün davetiye-mizle geri gönder." Uthil elini çevirdi ve Yarvi'nin annesinin elini kendi nasırlı, ovalama taşının şeklini almış avcuna aldı. "Hazinemin anahtarını takacaksın, Laithlin ve çok yetenekli olduğunu gösterdiğin işleri yönetmeye devam edeceksin."

"Memnuniyetle," dedi Yarvi'nin annesi. "Peki ya oğlum?"

Kral Uthil uzun süre Yarvi'ye baktı. Başını salladı. "Gundring Ana'nın çıraklığına geri dönecek." Bir hamlede hem ne kadar sert hem ne kadar merhametli olduğunu göstermişti.

Yarvi tuttuğu nefesini bıraktı. "Sonunda Gett gurur duyabileceği bir krala sahip oldu," dedi. "Sizi denizin dibinden geri gönderdiği için Deniz Ana'ya her gün şükredeceğim."

Ve ayağa kalkıp Grom-gil-Gorm'un geçtiği kapıya yöneldi. Sataşmalara, yuhalamalara ve mırıltılara gülümseyerek cevap verdi ve eskiden alıştığı gibi çolak elini yenine saklamak yerine gururla açığa çıkardı. Vulsgard'ın köle dükkânlarına, Trigg'in

kırbacının eziyetlerine, sonsuz buzun soğuşuna ve açlığına kıyasla, ahmakların nefreti dayanılmayacak bir şey değildi.

Kendi çıkarlarının peşinde olan iki annesinin yardımıyla Yarvi, Tanrılar Salonu'ndan sağ salım çıktı. Bir kez daha Papazlık'a bağlı, sakat bir kimsesiz olmuştu. Ait olduğu yerdeydi. Dönüp dolaşıp kendini aynı noktada bulmuştu. Yola çıkarken çocuktuk ama bir yetişkin olarak dönmüştü.

Ölüler kayanın altındaki soğuk mahzende, soğuk masalara yatırılmıştı. Yarvi onları saymak istemedi. Yeterli. Sayıları buydu. Özenle ektiği tohumların hasadı. Düşüncesizce ettiği yeminlerin sonuçları. Hiçbirinin yüzü görünmüyordu, kefenin altında sadece burunları, çeneleri ve ayakları belli oluyordu. Annesinin kiraladığı haydutlar ile Gett'in şerefli savaşçılarını birbirinden ayırmanın bir yolu yoktu. Muhtemelen Son Kapı'dan geçtikten sonra aralarında hiçbir fark kalmamıştı.

Ama Yarvi hangisinin Jaud olduğunu biliyordu. Dostunun cesedini tanıyordu. Kürek arkadaşının. Peşinden gidebilmesi için karda ona yol açan adamın. Kürekle cebelleşirken usulca "her seferinde bir hamla" diyen adamın. Kendisi savaşçı olmasa da Yarvi'nin kavgasını kendi kavgası olarak gören adamın. Tek bir ince mum ışığının Sumael'in esmer yüzünün bir kısmını aydınlattığı ve Sumael'in sıkıldığı yumruklarıyla yaslandığı masadaydı.

"Annen bana bir gemide yer buldu," dedi başını kaldırmadan. Sesinde Yarvi'nin alışık olmadığı bir yumuşaklık vardı.

"İyi rotacılara her zaman ihtiyaç vardır," dedi Yarvi. Tanrılar biliyor ya onun da yol gösterecek birine ihtiyacı vardı.

"Şafakta Skeken Kalesi'ne yola çıkıyoruz, sonra ötesine."

"Eve mi?" diye sordu.

Sumael gözlerini kapayıp başını salladı, yaralı ağzının kenarında minik bir tebessüm vardı. “Eve.” Yarvi onu ilk gördüğünde güzel olduğunu düşünmemiştir ama şimdi o kadar güzel görünüyordu ki gözlerini ondan alamıyordu.

“Burada kalmayı... hiç düşündün mü?” Yarvi bunu sorduğu için bile kendinden nefret ediyordu. Onu geri çevirmek zorunda bırakmaktan nefret ediyordu. Sonuçta kendisi artık Papazlık’a bağlıydı. Ona verecek bir şeyi kalmamıştı. Ve Aralarında Jaud’un cesedi yatıyordu; aşması imkânsız bir uçurum.

“Gitmem gerekiyor,” dedi. “Artık eskiden kim olduğumu bile hatırlamıyorum.”

Yarvi aynı şeyi kendisi için de söyleyebilirdi. “Önemli olan artık kim olduğun, değil mi?”

“Onu da bilmiyorum. Ayrıca Jaud kardayken beni taşıdı.” Eli kefene gidince Yarvi açacak diye çok korktu ama Sumael kefeni açmadı. “En azından onun küllerini taşıyım. Köyüne götürürüm. Belki şu kuyudan su içerim. İkimizin yerine de.” Yutkundu ve nedense Yarvi’nin içinde soğuk bir öfke kabarmaya başladı. “Oraya kadar gitmişken dünyanın en tatlı suyunu...”

“O kalmayı seçti,” diye patladı Yarvi.

Sumael yavaşça başını salladı, ona bakmıyordu. “Hepimiz seçtik.”

“Onu zorlamadım.”

“Evet.”

“Biraz daha ısrar etseydin, onunla birlikte gidebilirdiniz.”

Bunun üstüne Sumael başını kaldırdı ama Yarvi o gözlerde, hak ettiğini düşündüğü öfkeden hiçbir iz görmedi. Yalnızca Sumael’in duyduğu suçluluğun izleri vardı. “Haklısın. Bu da benim yüküm olacak.”

Yarvi'nin gözleri bir anda yaşlarla dolunca hemen bakışlarını kaçırdı. Birçok şey yapılmıştı ve kararlar verilmişti; her biri kötünün iyisi gibi görünüyordu ama bir şekilde onu buraya getirmişlerdi. Bu gerçekten de çoğunluğun iyiliği için miydi?

"Benden nefret etmiyor musun?" diye fısıldadı.

"Bir dost kaybettim, birini daha kaybetmek istemiyorum." Elini usulca Yarvi'nin omzuna koydu. "Arkadaş edinme konusunda pek becerikli değilim."

Yarvi elini onunkinin üstüne koydu ve orada tutmak istedi. Tuhaf olan, insanın bir şeyi ne kadar istediğini, onu hiçbir zaman elde edemeyeceğini öğrendiğinde anlamasıydı.

"Beni suçlamıyor musun?" diye fısıldadı.

"Niye suçlayayım?" Omzunu son bir kez sıkıp elini çekti. "Senin kendini suçlaman yeterli."

BAZILARI KURTULUR

“G elmene sevindim,” dedi Yarvi. “Dostlarım hızla tükeniyor.”
“Memnuniyetle,” dedi Rulf. “Senin için ve Ankran için. Sıska hergeleyi ambarcıyken sevdiğim söylenemez ama sonlara doğru ona kanım ısınmıştı.” Yarvi’ye sırtırken gözünün üzerindeki koca yara oynadı. “Bazılarına kanın çabuk ısınır ama zaman alanlar en uzun süre yanında kalanlardır. Biraz köle satın alalım mı?”

Mallar incelenmek için ayağa kalkarken mırıldanmalar, inlemeler ve zincirlerin şingirtıları duyuldu. Her köle kendince bir korku, umut ve umutsuzlukla bakıyordu. Yarvi istemsizce eski tasmaşının izini okşadı. Dükkânın kokusu unutmayı yeğlediği anılara boğdu onu. İnsanın özgürlüğe bu kadar çabuk alışması ne tuhaftı.

“Prens Yarvi!” Dükkân sahibi arkadaki gölgelerden çıkıp geldi. Hafiften tanıdık gelen, yumuşak, solgun yüzlü, irikiyım

bir adamdı. Babasının cenazesinde Yarvi'ye yaltaklananlardan biriydi. Şimdi bir kez daha yaltaklanma fırsatı olacaktı.

“Artık prens değilim,” dedi Yarvi, “ama geri kalanı doğru. Sen Yoverfell misin?”

Köle taciri, adının bilinmesinin gururuyla göğsünü kabarttı. “Elbette benim ve ziyaretiniz beni şerefletirdi! Nasıl bir köle aradığınızı sorabilir...”

“Ankran ismi sana bir şey hatırlatıyor mu?”

Tacir, başparmaklarını gümüş tokalı kemerine sokmuş, sert bir ifade takınan Rulf'a baktı. “Ankran mı?”

“Dükkânının kokusunun hafızamı tazelediği gibi ben de senin hafızanı tazeleyeyim. Ankran isminde bir adam sattın, sonra da karısını ve oğlunu güvende tutmak için ondan para almaya başladın.”

Yoverfell boğazını temizledi. “Hiçbir yasayı çiğnemedim...”

“Ben de borçlarını ödemeni istediğimde çiğnemeyeceğim.”

Tacirin beti benzi soldu. “Size borcum yok...”

Yarvi kıkırdadı. “Bana mı? Evet. Ama bir kez daha Gett'in Altın Kraliçesi olup hazinenin anahtarını taşımaya hazırlanan annem Laithlin'e... Sanıyorum ona ufak bir borcun var?”

Yutkunurken tacirin sıkı boynundaki yumru inip kalktı. “Kraliçemizin en büyük hizmetkârıyım...”

“Ben olsam kölesi derdim. Kendini satsan, ona olan borcunu ödemeye yetmez.”

“Kölesi de diyebiliriz, neden olmasın?” Yoverfell homurdandı. “Madem işimle bu kadar ilgilisiniz, Ankran'dan koparabildiğimi koparmamın sebebi annenizden aldığım borçların faiziydi. Bunu yapmak istemedim...”

“Ama kendi isteklerini göz ardı etmek zorunda kaldın,” dedi Yarvi. “Ne kadar asilce.”

“Ne istiyorsunuz?”

“Öncelikle kadını ve oğlunu.”

“Pekâlâ.” Tacir başını önüne eğip gölgelerin içinde uzaklaştı. Yarvi, Rulf’a bakınca, yaşlı savaşçı kaşlarını kaldırdı, etraflarındaki köleler sessizce onlara bakıyordu. Yarvi içlerinden birinin gülümsediğini görür gibi oldu.

Ne beklediğini bilmiyordu. Harikulade bir güzellik, müthiş bir zarafet ya da onu kalbinden vuracak bir şeyler. Ama Ankran’ın ailesi gayet sıradandı. Onları tanımayanlar için çoğu insan böyleydi. Anne ufacıktı ama sert hatlı bir çenesi vardı. Oğluya babasınıninki gibi kum rengi saçlara sahipti ve gözlerini yerden kaldırmıyordu.

Yoverfell onları getirip endişeyle ellerini ovuşturdu. “Söz verdiğim gibi sağlıklı ve bakımlılar. Elbette hediye olarak sizinler, saygılarımla birlikte.”

“Saygın sende kalabilir,” dedi Yarvi. “Şimdi pılını pırtını toplayıp Vulsgard’a taşınacaksın.”

“Vulsgard mı?”

“Evet. Orada da bir sürü köle taciri var, kendini evinde hissedersin.”

“Ama neden?”

“Grom-gil-Gorm’un işlerini izleyebilesin diye. Düşmanın hanesini kendi hanenden daha iyi bil, derler.”

Rulf onaylayarak homurdandı, göğsünü biraz şişirdi ve kılıç kemerindeki parmaklarını oynattı.

“Ya böyle yaparsın,” dedi Yarvi, “ya da seni kendi dükânında satarım. Ne kadar edeceğini merak etmiyor musun?”

Yoverfell boğazını temizledi. “Gerekli düzenlemeleri yapacağım.”

“Çabuk ol,” dedi Yarvi ve nefes alabilmek için dükkânın kokusundan uzaklaşıp dışarı çıktı, gözleri kapalıydı.

“Siz... yeni sahibimiz misiniz?”

Ankran’ın karısı, bir parmağı tasmaşının içinde, Yarvi’nin yanında durdu.

“Hayır. Benim adım Yarvi, bu da Rulf.”

“Kocanın arkadaşydın,” dedi Rulf, çocuğun saçını okşayıp huzursuzlanmasına sebep olurken.

“Arkadaşydın mı?” diye sordu. “Ankran nerede?”

Yarvi yutkundu, haberi nasıl vereceğini bilemeden doğru sözleri bulmaya çalıştı...

Rulf, “Öldü,” demekle yetindi.

“Üzgünüm,” diye ekledi Yarvi. “Benim hayatımı kurtarıırken öldü; bana bile kötü bir pazarlık gibi geliyor ama özgürsünüz.”

“Özgür mü?” diye mırıldandı.

“Evet.”

“Ben özgür olmak istemiyorum, güvende olmak istiyorum.”

Yarvi şaşkınlıkla kadına baktı, sonra hüznle gülümsedi. Kendisi de pek fazla şey istememişti. “Çalışmaya razıysan, bir hizmetçi işime yarayabilir.”

“Her zaman yaptığım iş,” dedi.

Yarvi bir demirci dükkânının önünde durdu ve gemici aletleriyle dolu tezgâha bir bozukluk attı. Yeni madeni paralardandı; yuvarlak ve kusursuzdu ve bir yüzüne annesinin asık suratı resmedilmişti.

“Tasmalarını çıkar,” dedi.

Ankran’ın ailesi özgürlükleri için teşekkür etmedi ama çekicin keskiye vuruşu Yarvi için yeterliydi. Rulf bir ayağını alçak duvara dayamış, dirsekleriyle dizine yaslanmıştı.

“Erdemli davranışlara değer biçebilecek biri değilim.”

“Kim biçebilir ki?”

“Yine de bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum.”

“Kimseye söyleme, itibarımı lekeler sonra.” Yarvi meydanın karşısından ters ters ona bakan yaşlı bir kadın görünce gülümseyerek el salladı ama kadının kendi kendine mırıldanarak kaçtığını gördü. “Anlaşılan bu hikâyenin kötü adamı ben oldum.”

“Hayat bana bir şey öğrettiyse, o da kötü adam diye bir şey olmadığıdır. Sadece ellerinden gelenin en iyisini yapan insanlar vardır.”

“Benim en iyim felaket oldu.”

“Daha kötüsü de olabilirdi.” Rulf dilini kıvırıp tükürdü. “Daha gençsin. Tekrar dene. Belki iyileşirsin.”

Yarvi gözlerini kısarak yaşlı savaşçıya baktı. “Sen ne zaman bu kadar bilge biri oldun?”

“Ben her zaman eşine az rastlanır derecede bilgili biriydim ama senin zekân gözlerini kör etmişti.”

“Kralların ortak kusurlarından biri. Umarım tevazu öğrenecek kadar gencimdir.”

“En azından ikimizden biri genç.”

“Son yıllarını nasıl geçireceksin?” diye sordu Yarvi.

“Kral Uthil muhafızı olmamı teklif etti.”

“Şerefın berbat kokusu! Kabul edecek misin?”

“Hayır dedim.”

“Öyle mi?”

“Şeref ahmakların ödülüdür ve Uthil’in, etrafında hep ölü hizmetkârları olan bir efendi olacağına dair bir his var içimde.”

“Bilgeliğin giderek artıyor,” dedi Yarvi.

“Yakın zamana kadar hayatımın bittiğini düşünmüştüm ama şimdi tekrar başlayınca kısa kesmek istemediğimi fark

ettim.” Yarvi yan gözle bakınca Rulf’un da ona baktığını gördü. “Belki bir kürek arkadaşı işine yarar dedim.”

“Benim mi?”

“Tek elli bir vaizle en iyi yıllarını on beş sene geride bırakmış bir haydutun birlikte başaramayacağı ne olabilir ki?”

Son bir darbeyle tasma açılınca Ankran’ın oğlu gözlerini kırıştırıp boynunu ovuşturarak ayağa kalktı ve annesi onu kollarına alıp saçlarını öptü.

“Yalnız değilim,” diye mırıldandı Yarvi.

Rulf bir kolunu omzuna atıp ona sıkıca sarıldı. “Ben hayatta olduğum sürece değilsin, kürek arkadaşım.”

Dillere destan bir tören olmuştu.

Gett’in uzak kısımlarında yaşayan birçok güçlü aile, Kral Uthil’in geri dönüş haberi onlara ulaşmadan evlendiği ve uzun süre hafızalardan silinmeyecek bir olaya katılıp ne kadar önemli olduklarını gösteremedikleri için öfkelenenecekti şüphesiz.

Gundring Ana’nın da söylemeden edemediği gibi, Skeken Kalesi’ndeki tahtında oturan ve gücü her şeye yeten Yüce Kral ile hemen yamacında oturan ve bilmediği şey olmayan Büyükana Wexen de davet edilmedikleri için pek memnun olmayacaklardı.

Ama Yarvi’nin annesi tüm itirazları eliyle geçiştirip, “Onların öfkesi bana vız gelir,” demişti. Yeniden Altın Kraliçe olmuştu. Ağzından bir buyruk çıktı mı o buyruk oldu bilinirdi.

Böylece Tanrılar Salonu’ndaki heykeller baharın ilk çiçekleriyle süslendi, düğün hediyeleri gösterişli bir bollukla Kara Taht’ın çevresine dizildi ve kubbenin altında insanlar, kışın kapatılan koyunlar gibi tıkkış tıkkış oldu, nefesleri havayı doldurdu.

Kutsanmış çift tanrıların önünde birbirlerine sözlerini söyledi, kubbeden sızan ışık huzmeleri kralın parlak zırhından yansıyor, kraliçenin kocaman mücevherlerinde parlıyordu. Yarvi'ye göre Uthil amcası ile annesinin sesleri şarkı söylerken pek güzel olmasa da herkes alkışladı. Brinyolf bu salonda duyulmuş en kapsamlı dualardan birini ederken Gundring Ana daha büyük bir sabırsızlıkla esasına dayandı ve aşağıda şehrin çanları neşeyle çaldı.

Ah, ne mutlu bir gün!

Uthil nasıl mutlu olmasın ki? Kara Taht'a ve Yüce Kral'ın bile istediği en iyi eşe sahip olmuştu. Laithlin nasıl memnun olmasın ki? Gett hazinesinin anahtarı bir kez daha kendisinin boynundaki zincire asılmıştı ve Tek Tanrı'nın keşişleri darphaneden atılıp kırbaçlana kırbaçlana denize sürülmüştü. Gett halkı nasıl coşmasın ki? Demir bir kralları ve altın bir kraliçeleri olmuştu; güvenebilecekleri ve gurur duyabilecekleri liderler. Şarkı söylerken sesleri pek güzel olmayabilirdi ama ikisinin de iki eli vardı.

Tüm bu mutluluğa rağmen –ya da tüm bu mutluluk yüzünden– Yarvi, babasının cenazesinde ne kadar keyif aldıysa annesinin düğününden de o kadar keyif almıştı. O zaman kaçamamıştı. Şimdi kaçsa da arkasından kimsenin üzüleceğini sanmıyordu.

Dışarıdaki hava, içerideki çiçek kokulu sıcağa göre ruh haline daha uygundu. Gri denizden gelen inatçı rüzgâr, hisarın burçlarında inlerken Yarvi köhne basamaklardan çıkıp boş geçitlerde yürüdü.

Onu uzaktan, Tanrılar Salonu'nun çatısında gördü. Elbiseleri yağmurla sıska vücuduna yapışmıştı, rüzgâr öfkeyle saçlarını savuruyordu. Onu tam zamanında görmüştü. Yürümeye

devam edip gökyüzünü izleyecek başka bir yer bulabilirdi. Ama ayakları ona gitti.

“Prens Yarvi,” dedi kız. Yarvi yaklaştığında, yediği tırnağından dişile bir parça daha koparıp rüzgâra tükürdü. “Ne büyük şeref.”

Yarvi iç geçirdi. Son birkaç gün çok yorucu geçmişti. “Ben artık prens değilim, Isriun.”

“Değil misin? Annen yeniden kraliçe olmadı mı? Zincirinde Gett hazinesinin anahtarı asılı değil mi?” Beyaz eli, ne bir anahtar ne bir zincir ne de başka bir şeyin asılı olduğu göğsüne kaydı. “Kraliçe’nin oğlu prens değil de nedir?”

“Çolak bir aptal,” diye mırıldandı.

“Tanıştığımızda öyleydin ve şüphesiz hep öyle kalacaksın. Ayrıca bir hainin oğlusun.”

“Öyleyse her zamankinden daha fazla ortak noktamız var,” diye tersledi Yarvi ama Isriun’un solgun yüzünün seğirdiğini görünce hemen pişman oldu. Koşullar daha farklı olsaydı, aşağıdaki törende tebrik edilenler onlar olabilirdi. O Kara Taht’ta, Isriun yanı başında bir koltukta... Geri döndüğünde, beklediği öpücüğü verirken Isriun çolak elini tutuyor olurdu...

Ama böyle olmamıştı. Bugün öpüşmeyeceklerdi. Ne bugün ne de başka bir gün. Yumrukları korkuluğun üzerinde, kabarıp sönen denize baktı. “Buraya seninle tartışmaya gelmedim.”

“Neden geldin?”

“Sana söylemem gerektiğini düşündüm çünkü...” Dişlerini sıktı, ıslak taşın üstündeki beyaz, sakat eline baktı. Çünkü ne? *Çünkü birbirimize sözlenmiştik? Çünkü bir zamanlar birbirimize bir şeyler ifade ediyorduk?* Bu sözleri söylemeye dili varmıyordu. “Skeken Kalesi’ne gidiyorum. Vaizlik Sınavı’na gireceğim. Ailem, doğum hakkım ve... karım olmayacak.”

Isriun'un kahkahası rüzgâra karıştı. "Bir ortak nokta daha. Arkadaşım, çeyizim ve babam yok." Dönüp Yarvi'ye baktığında gözlerindeki nefret Yarvi'nin kendini çok kötü hissetmesine neden oldu. "Onu çöplüğe gömdüler."

Muhtemelen bu Yarvi'nin hoşuna gitmeliydi. Sık sık hayalini kurmuştu, tüm dualarını ve iradesini buna harcamıştı. Her şeyi bozmuş, arkadaşını ve arkadaşlıklarını bu uğurda feda etmişti. Ama Isriun'un yüzüne bakıp gölgelerin içinde kalmış kızarık gözlerini gördüğünde zafer kazanmış gibi hissetmedi.

"Üzgünüm. Onun için değil. Ama senin için."

Isriun'un dudakları nefretle kıvrıldı. "Sence bu benim için ne ifade ediyor?"

"Hiç. Ama yine de üzgünüm." Ellerini korkuluktan çekip sözlüsüne arkasını dönerek basamaklara yöneldi.

"Bir yemin ettim!"

Yarvi duraksadı. O tanrıların cezası çatıdan inip ardına bakmadan gitmek istiyordu ama tüyleri diken diken olmuştu ve istemeye istemeye kıza döndü. "Öyle mi?"

"Bir güneş-andı ve ay-andı." Isriun'un gözleri beyaz yüzünde yanıyor, ıslak saçları suratına çarpıyordu. "Yargılayan Tanrıça, Unutmayan Tanrı ve Düğümlerin Tanrıçası'nın önünde yemin ettim. Sahilde gömülü atalarım yeminime şahit oldu; Gözetten Tanrı ile Yazıcı Tanrıça şahit oldu; şimdi de sen şahit ol, Yarvi. Bu benim boynumdaki zincir, kalbimdeki ateş olsun. Babamın katillerinden intikamımı alacağım. Buna ant içtim!"

Yüzünde çarpık bir tebessüm belirdi. Sözlendikleri gün Tanrılar Salonu'ndaki tebessümünün korkunç bir taklidiydi. "Bir kadın da erkekle aynı yemini edebilir."

"Yeterince aptalsa," diyerek döndü Yarvi.

EHVENİŞER

Peder Yarvi'nin evine döndüğü günün akşamı, Güneş Ana batmaya hazırlanırken gülümsedi.

Gettiler bunu yazın ilk günü ilan etmişlerdi ve Thorlby'nin sıcak çatılarında kediler uyukluyor, deniz kuşları birbirlerine tembelce sesleniyor, hafif bir yel yokuşlardan yukarı ve şehrin açık camlarından içeri tuzlu bir koku taşıyordu.

Yarvi çolak eliyle kapıdaki ağır mandalı açmayı becerdiğinde tuz kokusu Gundring Ana'nın odasına da doldu.

"Gezgin geri döndü," dedi yaşlı vaiz, elindeki kitabı bir toz bulutuyla yere bırakarak.

"Gundring Ana." Yarvi eğildi ve elindeki bardağı ona uzattı.

"Ve bana çay getirmişsin." Gözlerini kapayıp buharını kokladıktan sonra çaydan bir yudum aldı. Yarvi'nin her zaman görmekten gurur duyduğu o gülümseme kırıxık yüzüne yerleşti. "Sen yokken burası eskisi gibi değildi."

“En azından bir daha çaya ihtiyacınız olmayacak.”

“Sınavı geçtin o zaman?”

“Bundan şüphe duymuş muydunuz hiç?”

“Ben değil, Peder Yarvi, ben değil. Fakat yine de kılıç taşıyorsun.” Şadıkşirram’ın hâlâ kınında duran kılıcına bakarak kaşlarını çatı. “Nazik bir sözcük birçok darbeyi savuşturmaya yeter.”

“Bunu diğerleri için taşıyorum. Nereden geldiğimi hatırlamak için. Bir vaiz Barış Baba için çalışır ama iyi bir vaiz Savaş Ana’ya da yabancı değildir.”

“Hah. Ne güzel söyledin.” Gundring Ana şöminenin diğer yanındaki tabureyi işaret etti. Yarvi’nin sıklıkla oturduğu, pürdikkat yaşlı vaizin hikâyelerini dinlediği, dilleri, tarihi, bitkilerin nasıl kullanıldıklarını ve krallarla konuşmanın inceliklerini öğrendiği tabure. Oraya en son oturusunun üzerinden en fazla birkaç ay mı geçmişti? Bunu bambaşka bir dünyada yapmış gibi geliyordu. Bir rüyada.

Ama artık uyanmıştı.

“Geri dönmene sevindim,” dedi Gundring Ana, “ve sadece çay getirdiğin için değil. Thorlby’de yapacak çok işimiz var.”

“Buradaki insanların beni sevdiğini sanmıyorum.”

Gundring Ana omuz silkti. “Çoktan unuttular. İnsanların hafızası nankördür.”

“Bir vaizin görevi hatırlamaktır.”

“Ve tavsiyelerde bulunmak, iyileştirmek, doğruyu konuşmak, gizli yolları bilmek, ehvenişer olanı bulup çoğunluğun iyiliğini sağlamak, her dilde Barış Baba’nın yolunu açmak, hikâyeler anlatmak...”

“Size bir hikâye anlatayım mı?”

“Nasıl bir hikâye bu, Peder Yarvi?”

“Kan ve yalanın, para ve cinayetin, ihanet ve gücün hikâyesi.”

Gundring Ana gülüp bardağından bir yudum daha aldı. “En sevdiğim hikâye türü. İçinde elfler var mı? Ejderhalar? Troller?”

Yarvi başını salladı. “İnsanlar ihtiyacımız olan tüm kötülükleri yapabilirler.”

“Yine güzel söyledin. Bu Skeken Kalesi’nde duyduğun bir hikâye mi?”

“Kısmen. Uzun süredir üstünde çalışıyorum. Babamın öldüğü gecedен beri. Ama sanırım artık başından sonuna kadar biliyorum.”

“Senin yeteneklerini düşünürsek, bu gerçekten iyi bir hikâye olmalı.”

“Sizin çok hoşunuza gidecek, Gundring Ana.”

“Başla o zaman!”

Yarvi öne eğildi ve sakat elini başparmağıyla ovuştururken alevlerin içine baktı. Sınavı geçtikten sonra doğum hakkından vazgeçip Papazlık’a katıldığından beri bunun provasını yapıyordu. Büyükana Wexen’in yanağını öpüp gözlerinin içine baktığında ve gözlerinin her zamankinden daha parlak ve daha aç baktığını gördüğünden beri gerçeği biliyordu. “Nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Hikâyeyi kur. Önce geçmişi anlat.”

“İyi bir tavsiye,” dedi Yarvi. “Ama sizin tavsiyeleriniz her zaman iyiydi. Pekâlâ... Tüm güçlüler gibi gücüne tapan, gençliğini geride bırakmış bir Yüce Kral ve Papazlık’ın büyükanası Skeken Kalesi’nden kuzeye bakmışlar ve yüceliklerine bir tehdit görmüşler. Demir ve çelik tutabilen şanlı bir adam yerine damarlarında altın ve gümüş akan bir kadınmış bu.

Harap Deniz'deki tüm alışverişler onun yüzüyle yapılsın diye hepsi eşit ağırlıkta paralar basmak isteyen bir altın kraliçe.”

Gundring Ana arkasına yaslanıp düşünürken alnındaki kırışıklıklar derinleşti. “Bu hikâyenin içinde bir tutam gerçek var.”

“İyi hikâyeler böyledir. Bunu bana siz öğrettiniz.” Artık konuşmaya başladığı için daha rahat devam ediyordu. “Yüce Kral ve vaizi, tüccarların rıhtımları teker teker terk edip kuzeydeki kraliçenin rıhtımlarına gittiğini ve her ay kazançlarının, bununla birlikte güçlerinin azaldığını görmüşler. Bir an önce harekete geçmeleri gerekiyormuş. Ama havadan altın yaratabilen bir kadını öldürmek? Olmazmış tabii. Kocasını başa çıkması güç, gururlu ve öfkeli biriymiş. Ama kocasını öldürüp kraliçeyi yerinden etmek ve onlara altın kazandırsın diye onu kendilerine almak? Planları buymuş.”

“Kralı öldürmek mi?” diye mırıldandı Gundring Ana, bardağının üstünden Yarvi'ye sert gözlerle bakarken.

Yarvi omuz silkti. “Bu hikâyeler genelde böyle başlar.”

“Ama krallar dikkatli ve iyi korunan kimselerdir.”

“Özellikle de bu kral. Bu yüzden onun güvendiği birinin yardımına ihtiyaçları varmış.” Yarvi öne eğildi, ateş yüzünü ısıtıyordu. “Böylece bronz tüylü bir kartala bir mesaj öğrettiler. Kral ölmeli. Ve bu mesajı vaizine gönderdiler.”

Gundring Ana gözlerini kırıştıtırıp çayından usulca bir yudum daha aldı. “Hizmet etmeye yemin ettiği bir adamı öldürmek, bir vaize verilecek ağır bir görevdir.”

“Ama vaiz aynı zamanda Yüce Kral'a ve Papazlık'ın bü-yükanasına da hizmet etmeye yeminli değil midir?”

“Hepimiz gibi,” diye fısıldadı Gundring Ana. “Sen de bizden birisin, Peder Yarvi.”

"Ah, ben durup durup ant içiyorum: Artık hangisini yerine getireceğime karar veremez oldum. Bu vaiz de aynı sorunla karşılaşmış ama bir kral, tanrılar ile insanlar arasında oturuyorsa Yüce Kral da tanrılar ile krallar arasında oturuyormuş ve son zamanlarda kendini daha da yüce görür olmuş. Vaiz ona karşı gelemeyeceğini biliyormuş. O yüzden bir plan yapmış. Kralın yerine daha kolay kontrol edilebilecek kardeşini getir. Sorun çıkaracak varisleri ortadan kaldır. Suçu da medeni insanların akıllarına bile getirmedeği, kuzeyin uzak bir köşesinde kalmış eski bir düşmana at. Başka bir vaizden barış teklifi getiren bir güvercin geldiğini ve gözüpek kralın pusuya düşürüldüğünü söyle..."

"Belki de ehvenişer olanı yapmıştır," dedi Gundring Ana. "Belki ya bu olacaktır ya da Savaş Ana'nın kanlı kanatlarını Harap Deniz'in üstünde açmasına göz yumacaktır."

"Kötünün iyisi ve çoğunluğun iyiliği." Yarvi derin bir nefes aldı. Aldığı nefes göğsünü yaktı. Rahibe Owd'un kafesindeki siyah kuşları hatırladı. "Tek sorun, bahsi geçen vaizin güvercin kullanmamasıydı. Karga kullanıyordu."

Gundring Ana bardağını ağzına götürürken duraksadı. "Karga mı?"

"Planlarımızı mahveden şeyler, göz ardı edilen bu ufak detaylar olur çoğunlukla."

"Ah, baş belası bir detay." Gundring Ana bardağına bakarken gözü seyirdi ve daha büyük bir yudum aldı. Bir süre sessizce oturdular, sadece ateşin mutlu çatırtıları duyuluyor ve aralarından kimi zaman havalanan bir kıvılcım geçiyordu. "Zamanla bunu çözeceğini tahmin ediyordum," dedi Gundring Ana. "Ama bu kadar erken değil."

Yarvi homurdandı. "Amwend'de ölmeden değil."

“Bu benim seçimim değildi,” dedi yaşlı vaiz. Ona her zaman annelik yapan kadın. “Sınava girip doğum hakkından vazgeçecek ve hep konuştuğumuz gibi zamanla benim yerimi alacaktın. Ama Odem bana güvenmedi. Vaktinden önce harekete geçti. Annenin seni Kara Taht’a oturtmasını engelleyemedim.” Acıyla iç geçirdi. “Ve Büyükanne Wexen bu sonuçtan kesinlikle memnun olmazdı.”

“Yani Odem’in tuzağına düşmeme izin verdin.”

“Büyük bir pişmanlıkla. Bunun, ehvenişer olduğuna karar verdim.” Boş bardağını yanına bıraktı. “Bu hikâye nasıl sona erecek, Peder Yarvi?”

“Çoktan sona erdi bile. Büyük bir pişmanlıkla.” Gözlerini ateşten ayırıp Gundring Ana’nın gözlerine baktı. “Ve benim adım artık Vaiz Yarvi.”

Yaşlı vaiz kaşlarını çattı, önce ona, sonra kendisine getirdiği bardağa baktı. “Karadil kökü mü?”

“Bir yemin ettim, Gundring Ana; babamın katillerinden intikam alacağıma dair. Yarım bir adam olabilirim ama tam bir yemin ettim.”

Şöminedeki alevlerin ışığı raflardaki kavanozlarda turuncu turuncu dans ediyordu.

“Baban ve ağabeyin,” diye hırladı Gundring Ana. “Odem ve adamları. Diğer bir sürü kişi. Ve şimdi Son Kapı benim için açılıyor. Hepsi... para yüzünden.”

Gözlerini kırpıştırarak ateşe doğru yalpaladı; Yarvi ayağa kalkıp sol koluyla onu usulca yakaladı ve sağ eliyle sırtına bir yastık yerleştirerek dikkatle sandalyesine oturttu. “Para en ölümcül şey olabiliyor.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Gundring Ana, nefesi yavaş yavaş kesilirken.

“Ben de üzgünüm. Gett’te benden daha üzgün birini bulamazsın.”

“Sanmıyorum.” Hafifçe gülümsedi. “Senden iyi bir papaz olacak, Vaiz Yarvi.”

“Olmaya çalışacağım,” dedi Yarvi.

Gundring Ana karşılık vermedi.

Yarvi kesik kesik nefes aldı, Gundring Ana’nın gözlerini kapadı, kırışık ellerini kolçağa koydu ve yorgunlukla taburesine geri oturdu. Kapı açılıp da asılı kuru bitkileri asılmış insanlar gibi sallandıran biri içeri girdiğinde Yarvi hâlâ orada oturuyordu.

Sınavı yeni geçmiş, en genç savaşçılardan biriydi gelen. Yarvi’den bile gençti, kapıdan geçerken sakalsız yüzü alevlerin ışığıyla parlıyordu.

“Kral Uthil vaizini huzuruna çağırıyor,” dedi.

“Öyle mi?” Yarvi yarısı içilmiş çayı ateşe atarak cızırdattıktan sonra Gundring Ana’nın asasını sağlam eline aldı. Artık onun olan asanın elf metali soğuktu.

Ayağa kalktı. “Krala söyle, geliyorum.”

TEŞEKKÜR

Her zamanki gibi destekleri olmadan yapamayacağım dört kişi:
Okumaktan gözleri ağrıyan
Bren Abercrombie.
Dinlemekten kulakları ağrıyan
Nick Abercrombie.
Sayfaları çevirmekten parmakları ağrıyan
Rob Abercrombie.
Beni desteklemekten kolları ağrıyan
Lou Abercrombie.

Elbette hiç kimse, özellikle de bu adam yalnız olmadığından,
içten teşekkür etmek istediklerim:

Bu hikâyenin tohumunu eken Nick Lake,
Filizin ağaca dönüşmesine yardımcı olan Robert Kirby,
Ağacın altın meyveyi vermesine yardımcı olan Jane John-
son'a

Meyve metaforu sona erdiğinden, dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, kitaplarımı yazmama, pazarlamama, yayımlamama, tanıtmama, kitaplarımın resimlerle süslenmesine, çevrilmesine ve en çok da satılmasına yardımcı olanlara teşekkür etmek istiyorum, özellikle de Natasha Bardon, Emma Coode, Ben North, Tricia Narwani, Jonathan Lyons ve Ginger Clark'a.

Beni bir şekilde şık göstermek gibi imkânsız bir fikre meydan okuyan sanatçılara teşekkür etmek istiyorum: Nicolette ve Terence Caven, Mike Brydan ve Dominic Forbes.

Her koşulda sonsuz desteği için Gillian Redfearn'e teşekkür etmek istiyorum.

Ve internette, barda ya da bazı durumlarda sayfaların arasında yolumuzun keşistiği ve bana yardım, tavsiye, kahkaha ve çalmam için bol bol fikir veren tüm yazarlara teşekkür etmek istiyorum.

Siz kendinizi biliyorsunuz...